Λέσχη Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας

13

Συλλογή Διηγημάτων Τρόμου & Σκοτεινής Φαντασίας

lefalok.gr | 2021

Ταξιδευτές στους αχαρτογράφητους τόπους της Φαντασίας

13

Συλλογή Διηγημάτων Τρόμου & Σκοτεινής Φαντασίας

ΛΕΦΑΛΟΚ 2021

Ταξιδευτές στους αχαρτογράφητους τόπους της φαντασίας

Εκδόσεις ΛΕ.ΦΑ.ΛΟ.Κ.

lefalok@gmail.com lefalok.gr
/lefalok /lefalok.gr

Τίτλος Βιβλίου: 13 – Συλλογή Διηγημάτων Τρόμου & Σκοτεινής Φαντασίας

Εισηγητής σεμιναρίων: Γιώργος Δάμτσιος
Συγγραφείς: Άγγελος Αναγνωστόπουλος, Αλέξανδρος Τολόγλου, Δημήτρης Ψωμαδέλλης, Ελένη Κορωνάκη, Ηλίας Τσιάρας, Ιωάννης Μπάχας, Καλλιόπη Γιακουμή, Λάζαρος Λυρώνης, Λάμπρος Δημητρογιάννης, Μαούρα Ρουμπέσκου, Ξανθίππη Γιωτοπούλου, Σωκράτης Μπουζούκας, Χρύσα Παναγοπούλου.
Συντακτική Επιμέλεια: Ευάγγελος Ιωσηφίδης
Πρόλογος: Θανάσης Λάμπρου
Επιμέλεια Εξωφύλλου: Θανάσης Λάμπρου
Σελιδοποίηση: Αλέξανδρος Ίτσιος

Το παρόν έργο Πνευματικής Ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόμο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιοδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου

Δωρεάν διάθεση από:
ΛΕ.ΦΑ.ΛΟ.Κ. (Λέσχη Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας)

Πρώτη Έκδοση, Σεπτέμβριος 2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΑΕΤΟΣ 8
ΣΚΥΛΙΣΙΑ... ΖΩΗ; 17
ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ 20
ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ 25
ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ 32
Ο ΝΕΚΡΟΤΟΜΟΣ 36
ΜΑΖΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ 40
ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ 47
ΑΠΩΛΕΙΑ 52
ΖΩΩΔΗ ΕΝΣΤΙΚΤΑ 57
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ 64
Ο ΜΕΣΗΜΕΡΑΣ 73
Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ 80

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τον Απρίλιο που μας πέρασε είχαμε μια συζήτηση με τον καλό φίλο και συγγραφέα Γιώργο Δάμτσιο, σχετικά με την πραγματοποίηση μιας σειράς δωρεάν, ολιγόωρων online σεμιναρίων δημιουργικής γραφής. Κύριο θέμα αυτών θα ήταν κάτι που ο Γιώργος το γνωρίζει πολύ καλά. Μα φυσικά, τι άλλο, πέρα από τον…

Τρόμο!

Έτσι λοιπόν, μετά από ανοιχτή πρόσκληση προς το κοινό, για την συμμετοχή τους στα σεμινάρια, καταφέραμε να δημιουργήσουμε δύο τμήματα, μέσα από τα οποία προέκυψαν τα διηγήματα που απαρτίζουν το e-book «*13 – Συλλογή Διηγημάτων Τρόμου & Σκοτεινής Φαντασίας*» που αυτή την στιγμή κρατάτε στα χέρια σας.

Στην συλλογική μας προσπάθεια, μέσω της Λέσχης Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας, στόχος μας είναι να μπορέσουμε να προσφέρουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα -όσο οι δυνάμεις και οι συνθήκες μας το επιτρέπουν- πάνω στην διάδοση της ελληνικής λογοτεχνίας του φανταστικού, αλλά και της τέχνης του φανταστικού στο σύνολο της.

Έτσι λοιπόν, η πρωτοβουλία για την δημιουργία σεμιναρίων δημιουργικής γραφής, αποτέλεσε μία εξαιρετική ευκαιρία για να τραβήξουμε το ενδιαφέρον του κόσμου, να τον παρακινήσουμε να ασχοληθεί, να δημιουργήσει, να γνωριστεί με άτομα που μοιράζονται τα ίδια ενδιαφέροντα και κοινές ανησυχίες και να ανταλλάξει απόψεις και γνώσεις.

Δεν έχει σημασία αν κάποιος «κουβαλάει» συγγραφική εμπειρία στις πλάτες του ή καλείται να αποτυπώσει τις ιδέες του για πρώτη φορά και να τις μοιραστεί με τους αναγνώστες. Στόχος μας ήταν να δώσουμε την ευκαιρία σε όλους να ξεδιπλώσουν το ταλέντο τους, να αποκομίσουν γνώσεις, να μοιραστούν με όλους εσάς τα διηγήματα τους, να πυροδοτήσουμε την φαντασία τους και την διάθεση τους για συγγραφή…

Όπως είχε γράψει και ο Sir Arthur Conan Doyle στο βιβλίο του "A Study In Scarlet", την πρώτη περιπέτεια των Sherlock Holmes και του Dr. Watson:

"…*there is a mystery about this which stimulates the imagination; where there is no imagination there is no horror...*"

Σε αυτό το σημείο, και χωρίς να θέλω να σας κουράσω άλλο με μακρόσυρτους -ίσως και ανούσιους πολλές φορές- προλόγους, θα ήθελα να ευχαριστήσω μια σειρά ανθρώπων που στάθηκαν δίπλα σε αυτή την προσπάθεια από την αρχή της υλοποίησης της, μέχρι αυτή την στιγμή που κρατάτε ολοκληρωμένο στα χέρια σας το τελικό αποτέλεσμα αυτής.

Ένα τεράστιο ευχαριστώ στον Γιώργο Δάμτσιο πρωτίστως για την φιλία του και φυσικά για την πρωτοβουλία του, την διάθεση και την θετική του ενέργεια κατά την διεξαγωγή και ολοκλήρωση της δράσης των online σεμιναρίων που διοργανώσαμε από κοινού με την Λέσχη Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας. Φίλε Γιώργο, σε ευχαριστούμε για όλα όσα έκανες!

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους εσάς, τους συμμετέχοντες, που μετά την ολοκλήρωση των σεμιναρίων εμπιστευτήκατε τα έργα σας μαζί μας, παραχωρώντας τα προς δημοσίευση, κάνοντας πραγματικότητα την παρούσα συλλογή διηγημάτων! Και οι 13 είστε υπέροχοι, ειλικρινά…

Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω όλους εσάς που εκφράσατε το ενδιαφέρον σας για τα σεμινάρια δημιουργικής γραφής, αλλά και όλους εσάς που δεν καταφέρατε να συμμετάσχετε αλλά αγκαλιάσατε αυτή την προσπάθεια, δίνοντας μας δύναμη! Να είστε όλοι καλά..

Δεν θα μπορούσα να μην αποδώσω τα εύσημα και τις ευχαριστίες μου, για την καταπληκτική δουλειά που έγινε κατά την δημιουργία αυτού του e-book, στους Αλέξανδρο Ίτσιο για την

σελιδοποίηση και Ευάγγελο Ιωσηφίδη για την επιμέλεια των κειμένων. Το αποτέλεσμα της δουλειάς σας απλά μιλάει από μόνο του, παιδιά!

Σε αυτό το σημείο, θέλω να στείλω την αγάπη μου σε όλη την συντακτική ομάδα της Λέσχης Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας, πρωτίστως για την φιλία τους αλλά και την στήριξη τους σε όλα όσα πραγματοποιούμε κατά καιρούς. *You rock, boys and girls!!!!*

Για το τέλος, θέλω να ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου όλους εσάς, τους αναγνώστες μας, που αυτή την στιγμή κρατάτε στα χέρια σας και διαβάζετε την πρώτη ηλεκτρονική έκδοση της Λέσχης Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας. Σας ευχαριστούμε για τα ενθαρρυντικά σας σχόλια, την αλληλεπίδραση που αναπτύξαμε όλον αυτό τον καιρό, την στήριξη και την εμπιστοσύνη που δείχνετε στις προσπάθειες μας. Χωρίς εσάς δεν θα καταφέρναμε ότι έχουμε κάνει ως τώρα…

Για την Λέσχη Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας

Αθανάσιος Ν. Λάμπρου

Καρδίτσα, Σεπτέμβριος 2021

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ο Π Ο Υ Λ Ο Σ

Ο Παλιός Αετός

Ο Άγγελος Αναγνωστόπουλος γεννήθηκε στην Αθήνα το 2001. Μεγάλωσε στο Ναύπλιο, όπου πέρασε τα σχολικά του χρόνια και πλέον ζει στην Αθήνα. Σπουδάζει στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας. Η ενασχόλησή του με το είδος του φανταστικού από μικρή ηλικία, όσον αφορά ταινίες, παιχνίδια και –φυσικά– βιβλία, τον ώθησε στο να ξεκινήσει να συγγράφει δικές του ιστορίες με γνώμονα τη φαντασία και τη δημιουργικότητά του.

Η σειρά «Η Λάεεν και το Μεγαλείο της» είναι η πρώτη του συγγραφική απόπειρα, μια απόπειρα που έχει ξεκινήσει από τα σχολικά του χρόνια και έχει στόχο της να γίνει μια σειρά βιβλίων φαντασίας.

Όταν ξεκίνησε να συγγράφει, είχε ως στόχο να δημιουργήσει κάτι πρωτότυπο, κάτι δικό του που θα ήταν όσο γίνεται αποστασιοποιημένο από τις συμβατικές έννοιες του κόσμου του φανταστικού. Ήθελε να φτιάξει έναν φανταστικό κόσμο, με τις δικές του ιδιαιτερότητες και τη δική του ιδιοσυγκρασία, με το ανάλογο βάθος που αρμόζει σε κάτι τέτοιο. Έχει γράψει διάφορα διηγήματα, το πιο αγαπητό εκ των οποίων είναι «Ο Ανθρώπινος Λίθος», που έχει δημοσιευθεί στο διαδίκτυο.

Στον ελεύθερο του χρόνο διαβάζει βιβλία των αγαπημένων του συγγραφέων, παίζει επιτραπέζια και ηλεκτρονικά παιχνίδια, ασχολείται με τη μουσική και τις πολεμικές τέχνες.

1.

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΑΕΤΟΣ

Δε θα πεθάνω… Μα τους θεούς, δεν είναι ακόμα η ώρα μου… Ο Άρνε πλέον δεν ένιωθε κανένα από τα μέρη του σώματός του. Προσπαθούσε μάταια να κινήσει τα χέρια και στη συνέχεια τα πόδια του, ενώ το οπτικό του πεδίο σκοτείνιαζε ολοένα και περισσότερο. Κοίταξε για μια τελευταία φορά τον συννεφιασμένο ουρανό τη στιγμή που ένας παγερός άνεμος αγκάλιασε το κορμί του, πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε τα μάτια του.

Αμέσως τα άνοιξε, παίρνοντας μια ανακουφιστική αυτή τη φορά ανάσα. Μια απαίσια οσμή γέμισε τα ρουθούνια του και τον ανάγκασε να σηκωθεί όρθιος, ενώ ακόμη δεν είχε πλήρως ανακτήσει τις αισθήσεις του. Παραπατώντας κατάφερε να σηκωθεί. Έπιασε το κεφάλι του για να κατευνάσει τον πόνο που είχε απλωθεί στο μέτωπό του, όταν συνειδητοποίησε ότι κινούσε το δεξί του χέρι, εκείνο που είχε τραυματιστεί κι έπειτα μολυνθεί, από ένα βαθύ κόψιμο. Το κοίταξε για να βεβαιωθεί πως ήταν όντως λειτουργικό. Είχε μαυρίσει από το ύψος του αγκώνα, όπου είχε τραυματιστεί, έως και τα δάχτυλά του. Έμοιαζε… σάπιο. Είχε ατροφήσει και ζαρώσει, στα δάχτυλά του δεν υπήρχαν νύχια, ενώ φουσκάλες από πύον ήταν απλωμένες σε όλη την επιφάνειά του. Μια φρικτή κραυγή δραπέτευσε από το στόμα του και αντήχησε εκκωφαντικά στον χώρο. Ανασήκωσε το κεφάλι του και είδε πως βρισκόταν μόνος του σε μια αχανή έκταση, η ατμόσφαιρα της οποίας ήταν λουσμένη με μια πράσινη αύρα. *Πού βρίσκομαι; Πέθανα; Ή μήπως είμαι ζωντανός και οι θεοί παίζουν μαζί μου;*

Αργά αλλά σταθερά ξεκίνησε να προχωρά, ενώ ο δρόμος μπροστά του έμοιαζε ατέλειωτος. Δεν υπήρχε κάποιο μονοπάτι το οποίο ακολουθούσε, είχε αφεθεί ελεύθερος στο ένστικτο των ποδιών του. Μετά από ένα χρονικό διάστημα που έμοιαζε με αιώνα, ο Άρνε έφτασε μπροστά σε έναν τεράστιο λάκκο. Σταμάτησε για λίγο μπρος του και έτεινε το κεφάλι του μπροστά για να δει μέσα. Ο πυθμένας δε φαινόταν, αντίθετα καλυπτόταν από το μαύρο πέπλο του αγνώστου. Ακούγοντας προσεκτικά, το αυτί του έπιασε μερικούς ήχους που έμοιαζαν με κραυγές. Όσο περισσότερο επικεντρωνόταν στο να ακούει, τόσο πιο δυνατές εκείνες γίνονταν, ενώ το σάπιο χέρι του πονούσε ακόμα περισσότερο. Τον έκαιγε εσωτερικά, μα ταυτόχρονα η σαπίλα εξαπλωνόταν και στο υπόλοιπο σώμα του. Αλλά ήθελε να ακούσει. Έπρεπε να ακούσει. Του φαινόταν πως ακουγόταν το όνομά του, σαν οι φωνές στον πάτο να

τον καλούσαν εκεί. Εν τέλει δεν άντεξε κι έπεσε προς τα πίσω πιάνοντας το καιόμενο εσωτερικά χέρι του. Τα τσιμπήματα που ένιωθε στον ώμο του τον ώθησαν να τον εξετάσει. Είχε κι εκείνος χάσει το μπλε χρώμα του, το οποίο είχε αντικατασταθεί από το μαύρο της σαπίλας. Έπεσε πίσω και προσπάθησε να νιώσει απελπισμένος, μα δεν τα κατάφερε. Για κάποιον λόγο δεν ένιωθε τίποτα, ακόμη και η κραυγή που βγήκε προηγουμένως από το στόμα του, βγήκε αυθόρμητα, χωρίς να νιώθει λύπη ή απελπισία. Το μόνο που μπορούσε να αισθανθεί ήταν η φλόγα του πόνου.

«Θέλεις να νιώσεις κάτι αλλά δεν μπορείς, έτσι δεν είναι;» ακούστηκε μια φωνή από το βάθος του λάκκου.

«Τι; Πού είσαι; Πού βρίσκομαι;» απάντησε εκείνος ψάχνοντας να βρει απαντήσεις. Ένας διαπεραστικός ήχος βγήκε από τον λάκκο και ο Άρνε ένιωσε το έδαφος κάτω από τα πόδια του να τρέμει. Έχασε την ισορροπία του και έκανε να πέσει μέσα, αλλά ένα αόρατο εμπόδιο τον σταμάτησε και τον έσπρωξε πίσω.

«Μη βιάζεσαι να μπεις στο βασίλειο των νεκρών, Άρνε, παλιέ αετέ», ακούστηκε να λέει η λεπτή, όμοια με φιδιού φωνή.

«Πώς ξέρεις το όνομά μου; Ποιός είσαι;» ρώτησε ο Άρνε. Μια μορφή τυλιγμένη σε μια μαύρη αύρα ξεπρόβαλε από το σκοτάδι του λάκκου και υψώθηκε πάνω από εκείνον.

«Όπως όλοι, γνωρίζεις το όνομά μου», του είπε η μορφή, «αλλά αρνείσαι να το ξεστομίσεις από φόβο. Εδώ που είμαστε τώρα, ο φόβος σου έχει γίνει πραγματικότητα, επομένως δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς».

«Εϊ-Εϊρίκερ;» ρώτησε ο Άρνε.

«Πολύ σωστά, θνητέ Τρολλ», απάντησε ο Εϊρίκερ, «αυτό είναι το όνομά μου. Καλώς όρισες στην Κολ! Το μέρος που δεν ανήκει ούτε στους νεκρούς ούτε και στους ζωντανούς. Το καθαρτήριο των άρρωστων ψυχών».

«Όχι!» είπε ο Άρνε, «αποκλείεται, δεν ανήκω εδώ. Πρέπει να πολεμήσω για τον λαό μου, με χρειάζονται!»

«Πολύ φοβάμαι πως είναι αργά για αυτό, Άρνε», είπε ο Εϊρίκερ, «το τραύμα που υπέστης στη μάχη με τους ανθρώπους της Αγριομουριάς μολύνθηκε και έτσι τώρα βρίσκεσαι μπροστά μου. Είσαι νεκρός». Οι τελευταίες αυτές λέξεις φαινομενικά τάραξαν τον Άρνε, αλλά δεν τον ξάφνιασαν σε καμία περίπτωση. Τι σημαίνει το ότι τον τάραξαν; Ήταν κάτι που έπρεπε να νιώσει; Εάν ναι, δεν ήξερε πώς να το κάνει.

«Ω άρχοντα του κάτω κόσμου, δε θέλω να πεθάνω!» του είπε, «θέλω να πολεμήσω για τον λαό μου και την οικογένειά μου! Χωρίς εμένα θα μείνουν απροστάτευτοι, σε εκλιπαρώ!»

«Νομίζω ότι δεν έχεις πλέον επιθυμίες», του είπε ο Εϊρίκερ καθώς έκανε μια στροφή γύρω από εκείνον, «ή κάνω λάθος; Αν και δεν βρίσκεσαι ακόμη στον λάκκο, το σώμα και η ψυχή σου πρέπει να έχουν ήδη αρχίσει να επηρεάζονται από τον πόνο των νεκρών».

Μάλλον είχε δίκιο, και ο Άρνε το ήξερε. Αλλά δεν ήθελε ακόμα να το αποδεχτεί, δεν ήθελε να το βάλει κάτω. Έπρεπε να γυρίσει πίσω.

«Ποιό είναι το τίμημα για να με φέρεις πίσω στη ζωή;» τον ρώτησε. Στα μελανιασμένα χείλη του Εϊρίκερ σχηματίστηκε ένα σαρδόνιο χαμόγελο και μετά από λίγο γέλασε με έναν τρόπο που ερέθισε το σάπιο δέρμα του Άρνε.

«Δεν αποδέχεσαι τον θάνατο, θνητέ;» του είπε με τα μάτια του να κοκκινίζουν. «Πολύ καλά τότε. Θα παίξουμε ένα παιχνίδι. Θα σου βάλω τρεις δοκιμασίες. Αν τις περάσεις, θα σε επαναφέρω στον κόσμο των ζωντανών. Αν αποτύχεις, θα πέσεις μέσα στον λάκκο και θα

ταλανίζεσαι αιώνια με τις ψυχές εκείνων που πέθαναν άδοξα, από αρρώστιες, κι όχι στη μάχη. Τι λες;»

«Γιατί να το κάνεις αυτό;» τον ρώτησε ο θνητός Τρολλ, «τι έχεις να κερδίσεις εσύ από αυτό το παιχνίδι; Ίσα ίσα, ρισκάρεις να χάσεις μια ψυχή». Ο Εϊρίκερ έμεινε για λίγο ήσυχος.

«Τα συμφέροντά μου δε σε αφορούν, θνητέ», του απάντησε, «όχι ακόμα τουλάχιστον. Τώρα, απάντησε, είμαστε σύμφωνοι;»

Ο Άρνε δεν είχε επιλογή.

«Σύμφωνοι», του απάντησε και του έτεινε το χέρι.

«Δε με νοιάζουν οι χειραψίες σου», του είπε ο Εϊρίκερ και έσπρωξε το χέρι του, «άκου προσεκτικά. Η πρώτη σου δοκιμασία θα είναι να μονομαχήσεις με τη μια μου αδερφή, την Τίρα. Αν τη νικήσεις, θα ανακτήσεις τη δύναμή σου. Αν όχι, το ταξίδι σου θα τελειώσει κάπου εδώ. Μην περιμένεις ότι οι δυνατότητες σου είναι οι ίδιες με εκείνες που είχες στον κόσμο των ζωντανών, τρανέ πολεμιστή. Οι κανόνες στα εδάφη των νεκρών είναι διαφορετικοί. Όταν ολοκληρώσεις τη δοκιμασία, επίστρεψε εδώ για να μάθεις την επόμενη πρόκλησή σου».

Η μορφή σε μια στιγμή είχε βουτήξει μέσα στον λάκκο και είχε εξαφανιστεί στην μαυρίλα του. Ο Άρνε ήταν γονατισμένος στο έδαφος και ένιωθε πως το σώμα του σταματούσε να υπακούει στις εντολές που του έδινε. Έκλεισε τα μάτια του και συγκέντρωσε όλη τη δύναμή του προκειμένου να σηκωθεί. *Πώς θα κερδίσω σε αυτή την κατάσταση την Τίρα, τη Βαλκυρία; Θα με κομματιάσει με το που με αντικρίσει. Όχι. Πρέπει να την κερδίσω, και θα το κάνω.* Τέτοια ανάμεικτα συναισθήματα επικρατούσαν στο κεφάλι του καθώς προχωρούσε προς μια άγνωστη κατεύθυνση.

Μετά από λίγη ώρα, ξεπρόβαλαν μπροστά του κάποια λίθινα ερείπια. Οι μυτερές γωνίες που σχημάτιζαν γύρω τους οι πέτρες σε συνδυασμό με το μαύρο σύννεφο που απλωνόταν πάνω τους τον έκαναν να ξανασκεφτεί τη δοκιμασία. *Δεν υπάρχει γυρισμός τώρα. Ή μάλλον, πρέπει να υπάρξει γυρισμός. Πρέπει να επιστρέψω.* Έσφιξε τα χέρια του και κινήθηκε προς την είσοδο.

Πέρασε μέσα από μια πύλη και βρέθηκε μπροστά σε μια στρογγυλή αρένα. Δυνατός άνεμος φύσηξε και σήκωσε ένα κύμα σκόνης από το αμμώδες έδαφος, ενώ μαζί του έφτασε και στα αυτιά του μια τσιρίδα. Ξάφνου μια μορφή εμφανίστηκε στην απέναντι άκρη της αρένας. Τα χαρακτηριστικά της δε φαίνονταν λόγω της απόστασης, έμοιαζε ολόκληρη μαύρη, ενώ το μοναδικό πράγμα που ξεχώριζε ήταν τα δύο σπαθιά που κρατούσε στα χέρια της, τα οποία σημάδευαν το έδαφος. Για λίγο έμεινε ακίνητη στραμμένη προς αυτόν. Με τη σειρά του ούτε εκείνος αντέδρασε. Ένας κεραυνός έσκασε στο έδαφος ανάμεσά τους και μετά τη λάμψη του, η Τίρα έχει εξαφανιστεί. Ο Άρνε άπλωσε το χέρι του και στην παλάμη του εμφανίστηκε μια μεγάλη σπάθα, το βάρος της οποίας τον ανάγκασε να τη στηρίξει στο έδαφος. Έσφιξε τη λαβή της με όση δύναμη είχε και περίμενε την επίθεση της Τίρα. Ο ήχος της βροντής έφτασε στα αυτιά του και απέσπασε την τεταμένη ακοή του, ενώ το φως των αστραπών τύφλωνε τα μάτια του. Επέλεξε να τα κλείσει και έδωσε προτεραιότητα στην ακοή του. Το νερό της βροχής έπεφτε στο δέρμα του, ωστόσο εκείνος δεν ένιωθε απολύτως τίποτα. Ο χρόνος έμοιαζε παγωμένος γύρω του ενώ κραυγές έμοιαζαν να σκίζουν τον αέρα. Για λίγη ώρα επικράτησε ησυχία, αλλά κάποια στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό πάτημα στο έδαφος πίσω του. Γύρισε απότομα προς τα εκείνη την κατεύθυνση και είδε την Τίρα να του επιτίθεται εναέρια. Με ένα βήμα προς τα δεξιά απέφυγε το χτύπημα και τα σπαθιά της Βαλκυρίας καρφώθηκαν στο έδαφος. Προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και να την καρφώσει, μα εκείνη τελευταία στιγμή απελευθέρωσε τα σπαθιά της και απώθησε το αδύναμο χτύπημά του. Έκανε ένα βήμα πίσω για να ανακτήσει τις δυνάμεις του, ενώ αντίθετα η άλλη όρμησε προς τα πάνω του και τον έριξε στο έδαφος.

«Μόνο αυτό έχεις να δώσεις, θνητέ Τρολλ;» τον ρώτησε με μια μπάσα φωνή που αντήχησε σε όλη την αρένα και έκανε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ακόμα πιο άσχημα. Τα μαύρα της μάτια είχαν δακρύσει πάνω στο χλωμό δέρμα της, τη στιγμή που σάλια έτρεχαν από το μελανιασμένο στόμα της. Ο Άρνε έσφιξε τα δόντια του και με μια δυνατή κλοτσιά την πέταξε λίγο πιο μακριά. Στηρίχτηκε στη σπάθα του και κατάφερε να σηκωθεί, πάνω στην ώρα για να εξοστρακίσει με το όπλο του το σπαθί της Τίρα προς τα δεξιά. Στην προσπάθειά του να απελευθερώσει ένα δυνατό χτύπημα, έχασε χρόνο τον οποίο η Τίρα εκμεταλλεύτηκε για να απομακρυνθεί. Εκείνος μάζεψε τη δύναμή του και έτρεξε προς τα πάνω της. Αυτή εύκολα απέφυγε την επίθεσή του, όπως και τις υπόλοιπες απελπισμένες του προσπάθειες να τη χτυπήσει. Τα χέρια του μετά βίας σήκωναν το όπλο του, καθιστώντας την κάθε κίνησή του προβλέψιμη. *Δε γίνεται αυτό. Δε θα την κερδίσω ποτέ έτσι. Μα τους θεούς, δεν την έχω τραυματίσει καν ακόμη. Πρέπει κάτι να κάνω. Πρέπει κάτι να θυσιάσω.*

Η Τίρα έτρεξε με φόρα προς τα πάνω του. Ο Άρνε απέφυγε το κάθετο χτύπημά της και την έπιασε με το σάπιο χέρι του από τον σβέρκο. Εκείνη γύρισε και με μια γρήγορη κίνηση βύθισε και τα δύο της σπαθιά στο χέρι του. Χωρίς κανένα αίσθημα πόνου, ο Άρνε εκμεταλλευόμενος τον λιγοστό χρόνο που είχε, κάρφωσε με πολύ κόπο τη μαύρη σπάθα του στο στήθος της Βαλκυρίας. Εκείνη κραύγασε δυνατά και έπεσε στο έδαφος με το όπλο του Άρνε να την έχει διαπεράσει.

«Δε… Δε θα περπατήσεις ποτέ ξανά τη γη ζωντανός. Όχι εσύ, Παλιέ Αετέ», του είπε τραυλίζοντας, με μαύρο αίμα να βγαίνει από το στόμα της. Μετά από αυτά τα λόγια το κορμί της μετατράπηκε σε στάχτη, μαζί με τη σπάθα του Άρνε, και έγινε ένα με την άμμο του εδάφους. Κοίταξε το χέρι του και είδε πως δεν ανέβλυζε αίμα από το σημείο της τομής, αλλά ποτάμια από πύον, τα οποία έσταζαν στο έδαφος. Ο Άρνε είχε μείνει τελείως απαθής μπροστά σε αυτό το θέαμα. *Ήταν απλά ένα άχρηστο χέρι, τίποτα παραπάνω.* Μια κραυγή βγήκε από το στόμα του. Ένιωθε όλα τα μέρη του σώματός του να ενεργοποιούνται, το ένα μετά το άλλο. Η δύναμη του πολεμιστή είχε επιστρέψει μέσα του. Το κατάλαβε. Τέντωσε τα εναπομείναντα άκρα του και ένιωθε τους μύες του να πάλλονται μέσα τους.

Σκαλίζοντας τη σκόνη που είχε αφήσει ξεψυχώντας η Τίρα, το δάχτυλό του τρυπήθηκε από κάτι. Παραμέρισε την υπόλοιπη μαύρη σκόνη και βρήκε ένα μαύρο, μαραζωμένο τριαντάφυλλο, το οποίο είχε πολύ μακριά αγκάθια στον βλαστό του. *Να το τρόπαιό μου για τον Εϊρίκερ.*

Ακολούθησε τον δρόμο που είχε πάρει ερχόμενος προς την σκοτεινή αρένα και βρέθηκε ξανά πίσω στον λάκκο. Οι κραυγές των νεκρών αυτή τη φορά ήταν πιο δυνατές, έμοιαζαν σαν να φωνάζουν πανηγυρικά το όνομα του Άρνε.

«Εϊρίκερ!» φώναξε έχοντας το κεφάλι του στραμμένο προς το λάκκο, με το τριαντάφυλλο στο μοναδικό του χέρι. Οι κραυγές σώπασαν και από τα βάθη της τρύπας αναδύθηκε ο θεός των άρρωστων νεκρών, τυλιγμένος στη μαύρη αύρα του.

«Επέστρεψες νικητής από ό,τι φαίνεται, θνητέ Τρολλ», του είπε και με μια γρήγορη κίνηση πήρε το μαύρο τριαντάφυλλο από το χέρι του. «Το τριαντάφυλλο της αγαπημένης μου Τίρα! Τι κρίμα που δε θα το αγγίξει ποτέ ξανά». Τίναξε το χέρι του και το πέταξε μέσα στον λάκκο ενώ οι φωνές των νεκρών τρελαίνονταν.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τον ρώτησε ο Άρνε.

«Εννοείς γιατί σε βοηθάω;» απάντησε με μια ερώτηση ο Εϊρίκερ.

«Ναι».

Ο Εϊρίκερ έμοιαζε να ζυγίζει το εάν πρέπει να του απαντήσει ή όχι. «Ολοκλήρωσε τη δεύτερη δοκιμασία μου και ίσως να σου απαντήσω», είπε τινάζοντας τα κατάλευκα μαλλιά του ο θεός των νεκρών. «Θα πρέπει να σκοτώσεις την άλλη μου αδερφή, την Ίνγκριντ. Αυτή τη

φορά όμως δε θα είναι αρκετή η απώλεια ενός σάπιου χεριού, Παλιέ Αετέ. Θα προσπαθήσει να σε σαγηνεύσει, εσύ όμως θα πρέπει να αντισταθείς στην πειθώ της και να κάνεις αυτό το οποίο σε διατάζω. Με αυτό το μαχαίρι θα την καρφώσεις στην πλάτη. Μόνο εκεί μπορεί να τρυπηθεί η σάρκα της». Μετά από αυτά τα λόγια ο Εϊρίκερ άνοιξε την παλάμη του χεριού και κάτω από τα γαμψά, μαύρα νύχια του εμφανίστηκε ένα κόκκινο μαχαίρι. Ο Άρνε άπλωσε το χέρι του και το πήρε. «Καλή τύχη, Άρνε». Ο Εϊρίκερ άρχιζε να ξεθωριάζει μαζί με την μαύρη του πανοπλία μέχρι που εξαφανίστηκε τελείως.

Ο θνητός περιπλανιόταν για ένα ανυπολόγιστο διάστημα στην έρημη κοιλάδα του μεταιχμίου της ζωής και του θανάτου. Δεν ένιωθε όμως κούραση. Ήθελε να νιώσει κάτι, να πάρει ένα σημάδι ότι το μυαλό του λειτουργεί. Είναι δυνατόν να χάσει το χέρι του και να μη νιώθει τίποτα; Ούτε πόνο, θλίψη, οτιδήποτε; Κι όμως ήταν. Τα λόγια του Εϊρίκερ έβγαιναν αληθινά όσο περνούσε η ώρα: «Οι κανόνες στα εδάφη των νεκρών είναι διαφορετικοί». Πράγματι ήταν. Τώρα όμως, είχε βρει ξανά τη δύναμή του, μετά την μονομαχία με την Τίρα. Αντάλλαξε το χέρι του για το υπόλοιπο σώμα του. *Μικρό τίμημα.*

Ο ήχος του νερού διέκοψε τις σκέψεις του και τον έκανε να δει καθαρά μπροστά του, στο σημείο όπου απλωνόταν μια μικρή λίμνη. Ένα μικρό κομμάτι στεριάς υπήρχε στο μέσο της, με κάτι απροσδιόριστο να περιφέρεται στην επιφάνειά του. Πάτησε το πόδι του στα ήρεμα νερά που καθρέφτιζαν την πρασινωπή ατμόσφαιρα και άφησε το κορμί του να πέσει πάνω τους. Το σώμα του ανέβαινε προς την επιφάνεια, αντί να βυθίζεται, παρά το γεγονός πως κολυμπούσε με το ένα του χέρι. Μετά από λίγο βγήκε στο μικρό χερσαίο κομμάτι. Έκανε να τινάξει τα άκρα του, όταν συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν βρεγμένος. Μπροστά του τώρα είχε ένα μεγάλο κρεβάτι, με διάφανα κρεμάμενα πέπλα να το περιτριγυρίζουν. Μια μορφή φαινόταν να βρίσκεται στο εσωτερικό του, καθισμένη με την πλάτη γυρισμένη προς τον ίδιο. Ο Άρνε άνοιξε το πέπλο και πήγε να εμφανίσει το μαχαίρι στο χέρι του, όταν η μορφή γύρισε προς το μέρος του. Η ενέργεια για την εμφάνιση του όπλου διεκόπη αμέσως, στη θέαση εκείνης της μορφής. Το πρόσωπό της ήταν κόκκινο, ζαρωμένο, με κίτρινα μάτια αιλουροειδούς και ένα μυτερό πηγούνι. Του χαμογέλασε.

«Άλλο ένα δώρο από τον όμορφό μου αδερφό», είπε με τη λεπτή φωνή της. «Πώς σε λένε, γλυκέ μελλοθάνατε;»

«Με φώναζαν Άρνε», απάντησε εκείνος.

«Α! Ο Παλιός Αετός. Τα κατορθώματά σου έχουν φτάσει μέχρι τον δικό μας κόσμο, Άρνε. Πλάγιασε μαζί μου», είπε τείνοντας το λευκό με μαύρες φλέβες χέρι της προς το μέρος του. Εκείνος της έδωσε το χέρι χωρίς δεύτερη σκέψη. Δεν ήξερε αν αυτό που ένιωθε ήταν έλξη ή φόβος. Δεν ήξερε αν όντως ένιωθε κάτι ή απλά έκανε ό,τι του έλεγαν. Μάλλον ήταν… έλξη. Έκατσε πάνω στη μαλακή επιφάνεια του κρεβατιού και η Ίνγκριντ πλησίασε το κορμί της στο δικό του. «Πρέπει να είσαι πολύ κουρασμένος από το ταξίδι της ζωής, πολεμιστή», του είπε καθώς έτριβε με το χέρι της την πλάτη του.

«Είμαι», είπε, «αλλά θέλω να επιστρέψω εκεί».

«Κι εγώ μπορώ να σε βοηθήσω να το κάνεις αυτό», του απάντησε, «αρκεί πρώτα εσύ να κάνεις κάτι για εμένα». Ένιωσε το χέρι της να διασχίζει την επιφάνεια του στήθους του και να κατεβαίνει χαμηλότερα. *Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, έχω μια γυναίκα! Έχω οικογένεια. Αν αρνηθώ όμως τώρα, ίσως να χάσω μια επιπλέον ευκαιρία που μου δίνεται. Εξάλλου… νιώθω ότι με ελκύει. Νιώθω; Ναι, νιώθω!*

Τώρα ήταν σίγουρος πως τα συναισθήματά του επέστρεφαν στο σώμα του, αλλά κινδύνευε να οδηγηθεί στη λάθος κατεύθυνση εξαιτίας τους.

«Θα πλαγιάσω μαζί σου», είπε, «και εσύ θα με βοηθήσεις να επιστρέψω στον κόσμο μου».

«Κάπως έτσι», απάντησε η αποτρόπαια ελκυστική μορφή. Τον έριξε πίσω και έσκισε το παντελόνι του. Σήκωσε το μοβ φουστάνι της και έκατσε ανάποδα πάνω του, αφού έβαλε το μόριό του στην είσοδό της. Ο Άρνε ένιωσε έναν ευχάριστο πόνο να τον διαπερνάει. Οι κραυγές που έβγαζε η Ίνγκριντ ηχούσαν δυνατά στα αυτιά του κι εκείνος δεν μπορούσε να σταματήσει να το απολαμβάνει. *Θυσία, Άρνε, θα χρειαστεί μια πιο σημαντική θυσία.* Θυμήθηκε τη συμφωνία του με τον Εϊρίκερ. Αν τον πρόδιδε, θα έχανε την ευκαιρία του. Ποιος του έλεγε ότι η Ίνγκριντ θα τηρούσε την υπόσχεσή της για ένα τόσο μικρό τίμημα; Ο Άρνε ήταν ένας τίμιος Τρολλ εν ζωή, τίμιος θα ήταν και στον θάνατο. Εξάλλου, ο Εϊρίκερ έβλεπε τα πάντα. Το ήξερε. Εμφάνισε το μαχαίρι στο χέρι του ενώ η Ίνγκριντ κάλπαζε πάνω του σε μια ξέφρενη ηδονή. Πήγε να το μπήξει στην πλάτη της αλλά μια αόρατη δύναμη τον σταμάτησε. Δεν μπορούσε να τείνει το χέρι του προς τα εκεί. Το θέαμα ήταν τόσο θελκτικό για τον ίδιο, που δεν ήθελε με τίποτα να το διακόψει. Τα μάτια του ήταν θαμπωμένα από την άγρια Ίνγκριντ. Δεν έπρεπε να βλέπει. Δεν ήθελε να βλέπει. Έστρεψε το μαχαίρι προς το μέρος του και κάρφωσε τα δύο του μάτια προκειμένου να χάσει την όρασή του. Το μόνο που ένιωθε τώρα ήταν πόνος, πόνος χωρίς απόλαυση. Τα υγρά που άφηνε πάνω του η Ίνγκριντ έμοιαζαν με γλίτσα, ενώ είχε χάσει κάθε επιθυμία για να συνευρεθεί ερωτικά μαζί της. Χωρίς να βλέπει, τέντωσε το χέρι του και έμπηξε το μαχαίρι βαθιά στην πλάτη της. Εκείνη κραύγασε και έπεσε στα πόδια του ανήμπορη.

«Ψεύτη!» φώναξε, «ψεύτη θνητέ! Εσύ και όλοι του είδους σου είστε ψεύτες! Δε θα νικήσετε ποτέ τους ανθρώπους όσο και να τους πολεμάτε, άθλια Τρολλ! Μπορεί να αντιστρέψατε την κατάρα του ήλιου προς αυτούς, αλλά μια μέρα θα επιστρέψετε πάλι στα λαγούμια σας! Εσύ βέβαια θα πας στον λάκκο πολύ πιο γρήγορα!»

Ο Άρνε σηκώθηκε στα γόνατα και την κάρφωσε επανειλημμένα στην πλάτη μέχρι να σταματήσει να μιλάει. Σε κάθε του χτύπημα η φωνή της γινόταν ασθενέστερη μέχρι που εξαφανίστηκε, ενώ ο ήχος που έβγαζε το μαχαίρι όταν ερχόταν σε επαφή με τη σάρκα της τρυπούσε τα αυτιά του. Την κάρφωσε μερικές ακόμη φορές για να βεβαιωθεί πως ήταν νεκρή. Δεν έβλεπε το αποτρόπαιο θέαμα που είχε δημιουργήσει, ωστόσο η γεύση του μετάλλου στα χείλη του καθώς και η αίσθηση του στα χέρια του, μπορούσαν να του δώσουν μια ιδέα. *Γεύση; Αφή; Νιώθω, νιώθω! Απέκτησα πάλι όλες τις αισθήσεις μου!*

Πώς θα γυρνούσε τώρα πίσω στον Εϊρίκερ, όμως; Χωρίς να βλέπει, χωρίς να θυμάται τον δρόμο;

«Μην ανησυχείς για αυτό, θνητέ», ακούστηκε να λέει η φιδίσια φωνή στα αυτιά του, «δε χρειάζεται να επιστρέψεις στον λάκκο. Ολοκλήρωσες με επιτυχία τη δεύτερη δοκιμασία σου. Σκότωσες την Ίνγκριντ. Απέδειξες την πίστη και την αφοσίωσή σου σε εμένα. Κι εγώ, οφείλω να σε ανταμείψω με γνώση. Θέλησες να μάθεις γιατί σε βοηθάω, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», απάντησε ο Άρνε. Ήταν φοβισμένος. Δεν ήξερε αν η φωνή του Εϊρίκερ ήταν στο κεφάλι του, αν μιλούσε κοντά στα αυτιά του ή αν τη φανταζόταν. Ένιωθε απειλή, έντονη απειλή την οποία δεν μπορούσε να δει. Ήταν γυμνός στο σκοτάδι. Οι αισθήσεις και τα συναισθήματά του είχαν αρχίσει να τον κυριεύουν. Δε θα μπορούσε να μείνει για πολύ στην Κολ χωρίς να χάσει τα λογικά του. Αυτό ήταν το τίμημα για τα δώρα που είχε μόλις αποκτήσει. Έπρεπε να φύγει, και γρήγορα.

«Το σχέδιό μου, Άρνε», είπε, «είναι να σκοτώσω, ή μάλλον εσύ, ο γενναίος πολεμιστής που εμφανίστηκε στην Κολ, να σκοτώσεις τις αδερφές μου προκειμένου να ανέβω στον κόσμο των ζωντανών. Βλέπεις, δε θα συμφωνούσαν ποτέ σε κάτι τέτοιο. Οπότε έπρεπε να φύγουν από τη μέση, και τα πας περίφημα μέχρι τώρα. Επίσης, ο μόνος τρόπος για να ανέβεις στον κόσμο σου είναι με εμένα στο σώμα σου». Ο Άρνε έφριξε σε αυτή την ιδέα.

«Γιατί θέλεις να έρθεις στον κόσμο μου, Εϊρίκερ;»

«Μη ζητάς περισσότερες απαντήσεις από αυτές που σου δίνω. Να είσαι ευγνώμων που θα επιστρέψεις στον κόσμο σου, έστω και σακατεμένος. Είμαι σίγουρος πως οι δικοί σου θα σε υποδεχτούν πίσω χωρίς ερωτήσεις, θεωρώντας την ανάστασή σου θαύμα».

Καταλάβαινε πως δεν είχε άλλη επιλογή. Αν ήταν να επιστρέψει στον κόσμο των ζωντανών, μόνο έτσι θα το πετύχαινε. Ίσως και να υπήρχε τρόπος για να ξεφορτωθεί τον Εϊρίκερ κάποια στιγμή. Ίσως να μπορούσε να ανακαταλάβει το σώμα του. Εξάλλου, τώρα που ο δρόμος για να ανέβει ο Εϊρίκερ στη γη, με τις αδερφές του νεκρές, ήταν ανοιχτός, το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα σώμα. Αν όχι το δικό του, θα έβρισκε κάποιου άλλου. Ο ίδιος όμως ήξερε πως ήταν αρκετά δυνατός για να τον αποτινάξει κάποια στιγμή από μέσα του.

«Ο χρόνος σου τελειώνει, Άρνε», του είπε, «τώρα πρέπει να τρέξεις, να διασχίσεις τον λαβύρινθο της Λιβ προκειμένου να ανέβεις στον κόσμο σου».

«Αφού δεν βλέπω, πως θα-», πήγε να πει ο Άρνε αλλά ο Εϊρίκερ τον διέκοψε.

«Εμπιστεύσου το ένστικτό σου, Παλιέ Αετέ. Πέτα!»

Ο Άρνε χωρίς δεύτερη σκέψη ξεκίνησε να τρέχει προς το άγνωστο. Με κάθε του βαρύ βήμα οι φωνές των νεκρών ακούγονταν όλο και πιο τσιριχτές, μέχρι που έγιναν ανυπόφορες για τα αυτιά του.

«Σταματήστε! Σταματήστε!» φώναζε ενώ έτρεχε απελπισμένος προς το κενό. Συχνά έπεφτε πάνω σε τοίχους και χτυπούσε το σώμα του, ωστόσο άλλαζε κατεύθυνση και συνέχιζε. Ήταν πεπεισμένος να βγει έξω. Το αόρατο σκοτάδι απλωνόταν πάνω στο δέρμα του όσο εκείνος τρελαινόταν όλο και περισσότερο. Τώρα χτυπούσαν όλα μαζί. Ο πόνος από το κομμένο του χέρι και τα βγαλμένα του μάτια. Δε γινόταν να συμβαίνει αυτό. Ήταν υπερβολικό για αυτόν. Τον ξεπερνούσε. Στη σκέψη της οικογένειάς του ο πόνος έφευγε, ωστόσο το ίδιο έκανε και η συγκέντρωση. Κάθε φορά που τους σκεφτόταν κοπανούσε σε έναν τοίχο. *Δεν πρέπει να σκέφτομαι, δεν πρέπει.* Προσπαθούσε να διώξει την συγκεκριμένη σκέψη από τον νου του αλλά δεν τα κατάφερνε. Συνέχιζε να πέφτει πάνω στους τοίχους. *Κι άλλη θυσία; Δεν μπορώ να θυσιάσω κι αυτό, θεοί. Δεν μπορώ να ξεχάσω την οικογένειά μου.* Οι τοίχοι έμοιαζαν να γίνονται όλο και περισσότεροι και το κορμί του είχε ξεκινήσει να διαλύεται από τις συγκρούσεις. Η θυσία ήταν αναπόφευκτη αν ήθελε να βγει έξω, και το είχε καταλάβει. *Πριν το κάνω θα πρέπει να βεβαιωθώ πως κάποια στιγμή θα καταφέρω να διώξω τον Εϊρίκερ από το σώμα μου. Ω, Θεοί! Δώστε μου την δύναμη για να αποτινάξω τον άρχοντα του σκότους από πάνω μου, όταν έρθει η ώρα! Κάντε το και εγώ θα ορκιστώ αιώνια υποταγή σε εσάς!*

Ένιωσε πως πήρε την απάντησή του. «Εύχομαι να ξεχάσω τους δικούς μου και οτιδήποτε σχετίζεται με αυτούς! Δεν έχω πια οικογένεια, δεν έχω τίποτα!»

Το γέλιο του Εϊρίκερ ακούστηκε από πίσω του και στην συνέχεια ακολούθησε μια γυναικεία κραυγή. Μπροστά στα τυφλά μάτια του Άρνε εμφανίστηκε ένα θαμπό φως. Σκόνταψε και γλίστρησε στο έδαφος.

Το σώμα του ήταν αδύναμο να σηκωθεί. Ένιωθε στερημένος κάθε δύναμης, ανίκανος να κουνήσει οποιοδήποτε από τα μέλη του σώματός του, ενώ ο αέρας που έμπαινε στα ρουθούνια του ήταν τώρα διαφορετικός. Μετά από ώρα, φωνές ακούστηκαν από μακριά.

«Εκεί! Εκεί!»

«Ποιός είναι αυτός;»

«Δεν έχω ιδέα». Σταδιακά οι φωνές γίνονταν όλο και πιο ευδιάκριτες.

«Είναι νεκρός;»

«Όχι, αναπνέει!»

Ένιωσε μερικά χέρια να τον πιάνουν και να τον ανασηκώνουν προκειμένου να καθίσει στο έδαφος.

«Ποιός είσαι ξένε;» ρώτησε κάποιος.

«Εί-είμαι…» η φωνή από το στόμα του έβγαινε με το ζόρι, ενώ επιτέλους άνοιξε τα μάτια του για να αντικρίσει την κόκκινη ατμόσφαιρα. «Είμαι αυτός που θα φέρει τους νεκρούς στον κόσμο σας».

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Τ Ο Λ Ο Γ Λ Ο Υ

Σκυλίσια… ζωή;

Ο Αλέξανδρος Τολόγλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος Τ.Ε.Ι. και εργάζεται για το ελληνικό Δημόσιο. Δηλώνει φανατικός αναγνώστης της λογοτεχνίας του φανταστικού. Το διήγημα αυτό είναι η πρώτη του συγγραφική απόπειρα που εκτίθεται στα μάτια του κοινού, χάρη στην πρωτοβουλία της Λέσχης Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας.

2.

ΣΚΥΛΙΣΙΑ... ΖΩΗ;

Δεν έπρεπε να φάω. Κάτι μέσα στο φαγητό με έκανε να κοιμάμαι. Δεν έπρεπε να κοιμηθώ, όσο κουρασμένος κι αν ένιωθα, δεν μπορούσα όμως να κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά. Κοιμήθηκα και όταν ξύπνησα, είχα το σίδερο γύρω από το λαιμό μου και παντού γύρω υπήρχαν κομμάτια κρέας που είχαν τη μυρωδιά της Μεγάλης Θηλυκιάς. Και αίμα. Πολύ.

Άρχισα να γαβγίζω με όλη μου τη δύναμη. Παλιότερα, όταν γάβγιζα, μερικές φορές έρχονταν άλλοι άνθρωποι, ανεβασμένοι σε πράγματα που έκαναν θόρυβο και τον έβαζαν να με λύσει, λέγοντάς του κάτι για «Τμήμα» και «σύλληψη», Αν έρθουν και τώρα θα με λύσει και θα τρέξω μακριά.

Τα πράγματα ήταν αλλιώς κάποτε. Ζούσαμε πολύ όμορφα οι τέσσερίς μας. Αγέλη. Ο Αρσενικός έφευγε το πρωί μόλις ξυπνούσα και πήγαινε κάπου που το έλεγαν δουλειά. Όταν γύριζε από εκεί, παίζαμε για πολλή ώρα μαζί και πριν βραδιάσει πηγαίναμε μεγάλες βόλτες. Άλλες φορές μπαίναμε όλοι στο σιδερένιο πράγμα που μύριζε άσχημα και έτρεχε πολύ και πηγαίναμε κάπου που το έλεγαν παραλία και είχε πολλή άμμο και πολύ νερό που δε μπορούσες να πιεις. Είχαμε όλοι πολλή τροφή, καλή τροφή.

Σιγά σιγά όμως άρχισε να φεύγει όλο και πιο αργά και να γυρίζει πιο νωρίς. Τα παιχνίδια έγιναν πιο λίγα, πριν σταματήσουν εντελώς. Μετά άρχισα να μυρίζω Κακό Πράγμα μέσα στο κεφάλι του. Όσο γινόταν πιο δυνατή η μυρωδιά, δυνάμωνε και η μυρωδιά του φόβου, που έβγαζε όταν πήγαινα κοντά του.

Πού και πού έπαιζε με τη Μεγάλη Θηλυκιά, εκείνη όμως έβγαζε κραυγές πόνου και του φώναζε «Μη!», ειδικά αν πρώτα είχε πιει το νερό που μυρίζει αρρώστια. Όχι όπως παλιά. Άλλες φορές τη χτυπούσε.

Πόνεσε ο λαιμός μου. Δεν μπορώ να γαβγίσω άλλο. Δεν έρχεται κανένας.

Δεν ξέρω τι να κάνω. Σε λίγο θα γυρίσει η Μικρή Θηλυκιά. Δε μου αρέσει ο τρόπος που την κοιτάζει. Όσο ήμουν ελεύθερος δεν μπορούσε να την πειράξει. Ήξερε ότι δε θα τον άφηνα και με φοβόταν, γι' αυτό μου έδωσε την τροφή που μου έφερε ύπνο.

Τώρα μου φωνάζει «Φάε, βρομόσκυλο, τα κομμάτια της παλιοπουτάνας που σε μάζεψε». Δεν μπορώ να φάω, είναι από το σώμα της Μεγάλης Θηλυκιάς. Δεν έχω άλλη δύναμη. Τι θα κάνω;

Ακούω μέσα στο κεφάλι μου τη φωνή της. Νιώθω ότι είναι εδώ, χωρίς να τη μυρίζω, χωρίς να τη βλέπω. Ούτε αυτός πρέπει να τη βλέπει. Μου λέει να φάω για να πάρω δύναμη. «Δεν είμαι εγώ», λέει. «Είναι τροφή, φάε, χρειάζεσαι δύναμη για να βοηθήσεις τη μικρή», λέει. Πώς θα τη βοηθήσω δεμένος; Όση δύναμη κι αν πάρω, δεν μπορώ να σπάσω το σίδερο στον λαιμό. Αφού όμως το λέει αυτή, τρώω. Αυτή ξέρει. Ήξερε πάντα τι να κάνει.

Η Μικρή Θηλυκιά γυρίζει. Έρχεται κοντά μου για να με χαϊδέψει, όπως κάνει πάντα. Της φωνάζω να φύγει μακριά. Δε με καταλαβαίνει. Έπειτα βλέπει το κρέας και το αίμα. Φωνάζει και τρέχει στην πόρτα της αυλής. Ο Αρσενικός την κοιτάζει από το μπαλκόνι και γελάει. Η μικρή προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Δεν ανοίγει. Ο Αρσενικός την πλησιάζει σιγά σιγά. Η μικρή προσπαθεί να έρθει κοντά μου. Ο άντρας της κόβει το δρόμο. Τραβάω την αλυσίδα. Δε λύνεται. Νιώθω πάλι τη Μεγάλη Θηλυκιά, χωρίς να τη μυρίζω, χωρίς να τη βλέπω. Νιώθω το χέρι της να με χαϊδεύει στο λαιμό. Ο πόνος σταματάει. Ένας μεταλλικός ήχος ακούγεται, «Σ' αγαπάω, αστέρι», μου λέει μέσα στο κεφάλι μου και το σίδερο πέφτει.

Τρέχω. Τώρα ανάμεσα σ' αυτόν και τη Μικρή Θηλυκιά υπάρχουν σαράντα κιλά μύες και νύχια. Και δόντια. Μεγάλο Σκυλί στον ουρανό, δώσε μου δύναμη για ένα τελευταίο άλμα. Θα πάω για τον λαιμό.

Ορμάω.

Δ Η Μ Η Τ Ρ Η Σ Ψ Ω Μ Α Δ Ε Λ Λ Η Σ

Το Δείπνο

Ο Δημήτρης Ψωμαδέλλης γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μυτιλήνη. Σπούδασε Οικονομικά στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Απολαμβάνει να διαβάζει μυθιστορήματα φαντασίας, μυστηρίου και αστυνομικά. Διηγήματά του έχουν διακριθεί σε Πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και έχουν συμπεριληφθεί στις συλλογές των εκδόσεων Δυάς, Γράφημα, Συμπαντικές Διαδρομές, Παράξενες Μέρες και το λογοτεχνικό περιοδικό «Κέφαλος».

Η ιστορία του "Μια βόλτα στο πάρκο" βγήκε 2η στον διαγωνισμό με θέμα το "World of Darkness" και εκδόθηκε σε e-book. Επίσης το διήγημά του «The Magic Circle» διακρίθηκε σε αγγλόφωνο διαγωνισμό και κυκλοφορεί σε e-book από τις εκδόσεις Antimony and Elder Lace Press.

3.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

«Καλημέρα, κύριε Χάρη!»

Ένα ευχάριστο κουδούνισμα ήχησε μέσα στο ντελικατέσεν, καθώς η γυναίκα έσπρωξε τη γυάλινη πόρτα και χαιρέτησε τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού. Εκείνος ανασήκωσε το βλέμμα του, καθώς τακτοποιούσε τα τυριά μέσα στο ψυγείο και την καλωσόρισε.

«Καλημέρα, κυρία Ουρανία! Πώς είστε σήμερα;» αποκρίθηκε με ένα χαμόγελο που ήλπιζε ότι φαινόταν αρκετά ειλικρινές.

«Μια χαρά, αν εξαιρέσεις την ανυπόφορη ζέστη», είπε βγάζοντας τα ακριβής μάρκας γυαλιά της και κουνώντας δραματικά τα χέρια της, ώστε να δροσιστεί.

Αν έβαζες κάτι λιγότερο ζεστό από το υφασμάτινο σάλι που κουκουλώθηκες, ίσως και να μην έσκαγες τόσο, σκέφτηκε ο Χάρης αλλά αρκέστηκε σε ένα καταφατικό κούνημα του κεφαλιού.

«Πώς είναι τα πράγματα στο σπίτι; Πώς τα καταφέρνεις;» ρώτησε εκείνη ρίχνοντας τον τόνο της φωνής της, παρόλο που δεν ήταν άλλος στο μαγαζί.

«Προσπαθώ, κυρία Ουρανία, αλλά δεν είναι εύκολο. Το σπίτι είναι τόσο άδειο».

«Είχες νέα της; Ούτε από την αστυνομία κάτι καινούριο;» συνέχισε αυτή αφού της έγνεψε αρνητικά.

«Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έφυγε. Μπορεί να μην είχαμε και την πιο παραμυθένια ζωή, αλλά ήταν στρωμένη. Είχαμε τους καβγάδες μας, αλλά ποιο ζευγάρι δεν έχει; Νόμιζα ότι ήταν ικανοποιημένη».

Ο Χάρης είχε κληρονομήσει το μαγαζί από τον πατέρα του, έναν άνθρωπο σκληρό και αυστηρό. Είχε μεγαλώσει μόνος του τον Χάρη. Ο λόγος του ήταν αδιαμφισβήτητος, οπότε όταν τον έπαιρνε στο μαγαζί από μικρό να μάθει τη δουλειά για να την αναλάβει όταν μεγαλώσει, ο Χάρης δεν είχε άλλη επιλογή. Το ντελικατέσεν λειτουργούσε πολλά χρόνια και ήταν σημείο αναφοράς για την κοινωνία του Ψυχικού. Ακόμα και η επιλογή της συζύγου πέρασε από την έγκριση του πατέρα. Η Μάρθα ήταν από καλή οικογένεια και χαμηλών τόνων,

οπότε ο πατέρας του Χάρη τη θεώρησε ιδανική. Αλλά πίσω από τις κλειστές πόρτες, η Μάρθα γινόταν ένας άλλος άνθρωπος· και ο Χάρης δεν περνούσε καλά.

«Ίσως δεν ήταν για σένα αυτή η γυναίκα» είπε η κυρία Ουρανία κουνώντας το κεφάλι της, αποδοκιμαστικά.

«Τι καλό να σας φέρω σήμερα;» ρώτησε, αλλάζοντας την κουβέντα απότομα.

«Σε μία εβδομάδα κάνω το ετήσιο τραπέζι στους φίλους μας. Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι. Θέλω όλοι να μιλάνε για αυτό ένα μήνα μετά!» είπε η γυναίκα και τα μάτια της άστραψαν από περηφάνια, πιο πολύ από τα κοσμήματα που είχε κρεμασμένα στον λαιμό και τα αυτιά της.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

«Χρειάζομαι μια πρόταση, ένα θέμα που να τους εκπλήξει όλους, να χάσουν τη μιλιά τους. Σκεφτόμουνα ζαρκάδι...» συνέχισε αλλά δεν αποτέλειωσε τη φράση της. Την άφησε μετέωρη, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

Πόσο ψηλομύτα! σκέφτηκε ο Χάρης. *Τη θυμάμαι από νέα γυναίκα που ερχόταν εδώ, πάντα φερόταν σαν να της ανήκουμε όλοι! Και ενώ το παίζει κοσμοπολίτισσα, ζήτημα να έχει φτάσει μέχρι τα σύνορα της χώρας.*

«Πολύ καλή ιδέα, κυρία Ουρανία!» και κινήθηκε προς τα ψυγεία με τα κόκκινα κρέατα αλλά σταμάτησε στη μέση της διαδρομής.

«Αλλά επιτρέψτε μου να σας προτείνω κάτι πιο διαφορετικό, εναλλακτικό», είπε μετά από λίγη σκέψη.

«Καλό το ζαρκάδι αλλά έχει γίνει πλέον της μόδας. Τι θα λέγατε για κροκόδειλο;» της είπε πλησιάζοντάς την πιο κοντά.

«Αλήθεια; Τρώγεται;» είπε εκείνη με γουρλωμένα τα μάτια.

«Βέβαια! Όπως και το καγκουρό και το φίδι!»

«Καλά, φίδι έχω φάει, στο σούσι-μπαρ που άνοιξε πρόσφατα!» απάντησε προσπαθώντας να κρύψει όσο μπορούσε την άγνοιά της.

«Αυτό είναι χέλι, αν και μοιάζει λίγο», της είπε συγκαταβατικά.

«Έχεις από αυτά;» ρώτησε η κυρία Ολυμπία αγωνιώντας.

«Μου είχαν παραγγείλει αλλά τα ακύρωσαν. Οπότε μπορώ να σας προμηθεύσω με ό,τι θέλετε!»

«Όλα! Βάλτε τα όλα! Θα κάνει πάταγο το δείπνο!» τσίριξε ενθουσιασμένη.

«Όμως, κυρία Ουρανία, κάποια από αυτά ήθελαν ειδική άδεια εισαγωγής, η οποία δεν υπάρχει», συνέχισε χαμηλόφωνα ο Χάρης, προβληματισμένος.

«Μην ανησυχείς για τίποτα! Οτιδήποτε χρειαστείς», και ακούμπησε την παλάμη στο στέρνο της.

«Εντάξει τότε! Θα σας βάλω και μερικά λουκάνικα αίματος, πολύ δημοφιλή στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη».

Η κυρία Ουρανία βγήκε από το μαγαζί με ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη και ο Χάρης θα μπορούσε να ορκιστεί ότι έδειχνε τουλάχιστον δυο-τρεις πόντους ψηλότερη απ' ότι όταν μπήκε.

Μία ολόκληρη εβδομάδα πέρασε και η κυρία Ουρανία πήγαινε κάθε μέρα στο μαγαζί του Χάρη. Ήθελε να ενημερώνεται συνεχώς για το τραπέζι του δείπνου και παράλληλα

πρόσθετε και νέες παραγγελίες. Εκείνος συνέχιζε να την εξυπηρετεί επιστρατεύοντας όλη την καλή του διάθεση, προτείνοντας παράλληλα και διάφορα ασυνήθιστα πιάτα που η ίδια δεχόταν με ενθουσιασμό.

Τελικά, η κυρία Ουρανία του ζήτησε να είναι στο δείπνο για να δίνει οδηγίες παρασκευής στο προσωπικό της κουζίνας. Αν και ήταν επιφυλακτικός στην αρχή, δέχτηκε, αφού του έταξε ένα σεβαστό ποσό.

Η βραδιά στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία. Η κυρία Ουρανία πήγαινε από παρέα σε παρέα, σαν μια χαρούμενη μέλισσα που τρυγούσε φιλοφρονήσεις για το δείπνο της και, ευχαριστημένη, πετούσε στην επόμενη. Οι καλεσμένοι δεν είχαν λόγια για τις πρωτόγνωρες γεύσεις και όλοι ήθελαν να γνωρίσουν τον νου πίσω από αυτή την ιδέα.

Ο Χάρης είχε φέρει όλα τα υλικά έτοιμα – κομμένα, φιλεταρισμένα, μαριναρισμένα και μοιρασμένα σε μερίδες. Είχε βάλει αυτοκόλλητα χαρτάκια σε κάθε πακέτο, ώστε οι μάγειρες να τα ξεχωρίζουν και μπαινόβγαινε στην κουζίνα δίνοντας οδηγίες συνεχώς.

Κάθε πιάτο που έβγαινε στη σάλα, το συνόδευε αναγγέλλοντας τον τίτλο του.

«Συκώτι από καγκουρό, μαριναρισμένο με πάπρικα και σβησμένο με λευκό κρασί Σαντορίνης!» Τα επιφωνήματα διαδέχονταν την ανακοίνωσή του, γεμίζοντάς τον με ικανοποίηση.

«Ταρτάρ φιδιού σε σάκε με πιπεριές τσίλι, για τους τολμηρούς! Για δεύτερο ορεκτικό, μανιτάρια πορτομπέλο γεμιστά με καρδιά τσιγαρισμένη με κρεμμυδάκι!»

«Κεφτεδάκια κροκόδειλου με σως γιαουρτιού και για κυρίως, μπούτι καγκουρό αργοψημένο στον φούρνο με μπίρα και ψητά λαχανικά».

Όλοι ήταν ενθουσιασμένοι και τον πλησίαζαν να τον συγχαρούν για τις μοναδικές ιδέες του. Πολλές φίλες της κυρίας Ουρανίας προσπάθησαν να τον πείσουν να τους βοηθήσει στο δικό τους δείπνο, όταν θα ερχόταν η στιγμή. Ο Χάρης δεν απέρριψε ούτε αποδέχτηκε κάποια πρόταση. Χαμογελούσε και απέφευγε να απαντήσει.

«Όταν μπορέσω να παραγγείλω ξανά αυτά τα εδέσματα, θα είστε η πρώτη που θα ειδοποιήσω», έλεγε προσπαθώντας να κατευνάσει τις πιέσεις τους.

Η επόμενη εβδομάδα άρχισε με τους καλύτερους οιωνούς για τον Χάρη και τη δουλειά του. Το τηλέφωνο του μαγαζιού δε σταμάτησε να χτυπάει από τη στιγμή που άνοιξε. Για μια ακόμη φορά τους ευχαρίστησε για τα καλά τους λόγια αλλά δε δεσμεύθηκε για κάποια άλλη βραδιά με σπάνιες και άγνωστες λιχουδιές.

Καθάριζε τα τζάμια των ψυγείων όταν άκουσε τον τραγουδιστό ήχο από το καμπανάκι της πόρτας.

«Υπαστυνόμε Γκέκα; Πώς και από εδώ; Είχαμε κάποιο νέο;» ρώτησε ανυπόμονα μόλις αντίκρισε τον υπεύθυνο της υπόθεσης εξαφάνισης της συζύγου του.

«Όχι κάτι πολύ ξεκάθαρο, αλλά υπάρχουν μαρτυρίες που την τοποθετούν στα σύνορα με Βουλγαρία».

Ο Χάρης άφησε την ανάσα, που δεν είχε καταλάβει ότι κρατούσε, να αδειάσει το στήθος του.

«Τουλάχιστον είναι καλά», ψιθύρισε μετά από μια μικρή παύση.

«Αν είναι εκείνη, σας οφείλω μια συγγνώμη», είπε ο υπαστυνόμος, κοιτώντας τις μύτες των παπουτσιών του.

«Ήμουν απόλυτα ειλικρινής από την αρχή. Μπορεί τον γάμο μας να μην μπορούσαμε να τον χαρακτηρίσουμε πρότυπο, αλλά το να με θεωρείτε ύποπτο για την εξαφάνισή της, είναι πολύ!

»Αλλά καταλαβαίνω ότι κάνατε τη δουλειά σας και δε σας κατηγορώ. Αντίθετα, οφείλω να σας ευχαριστήσω. Αν πραγματικά κάτι είχε συμβεί στη σύζυγό μου, δε θα είχα καμία αμφιβολία ότι εσείς θα το βρίσκατε».

Ο υπαστυνόμος δεν απάντησε, αλλά οι άκρες των χειλιών του πήραν μια ελαφρά ανοδική κλίση.

Η αμήχανη σιωπή κράτησε λίγα δευτερόλεπτα. Τη διέκοψε ένα ακόμα κουδούνισμα του τηλεφώνου.

«Με συγχωρείτε, πρέπει να το απαντήσω. Θα με κρατάτε ενήμερο;»

Η τελευταία ερώτηση ακούστηκε στον υπαστυνόμο περισσότερο σαν διαπίστωση. Μην έχοντας κάτι άλλο να του πει, γύρισε την πλάτη του και βγήκε από το ντελικατέσεν.

Μέσα από τις αντανακλάσεις των τζαμιών, ο Χάρης τον παρατηρούσε. Έκλεισε βιαστικά το τηλέφωνο, άνοιξε την βαριά ξύλινη πόρτα του ψυγείου και μπήκε μέσα.

Προχώρησε στο βάθος όπου ο τοίχος ήταν καλυμμένος με ράφια γεμάτα με αλλαντικά και κομμάτια κρεάτων. Ανάμεσα σε αυτά, τυλιγμένο σε διαφανή μεμβράνη ήταν ακουμπισμένο το κεφάλι της.

«Αυτό μου έμεινε να ξεφορτωθώ», μονολόγησε.

Ε Λ Ε Ν Η Κ Ο Ρ Ω Ν Λ Κ Η

Πρώτο Θέμα

Η Ελένη Κορωνάκη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην όμορφη Θεσσαλονίκη όπου ζει μέχρι σήμερα με την οικογένεια της. Είναι πτυχιούχος της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας με ειδίκευση στην Αρχαιολογία. Εργάστηκε ως φιλόλογος, αλλά την κέρδισε η συγγραφή. Μια αγάπη που είχε από τη νεαρή ηλικία των 11 χρόνων όταν έγραψε το πρώτο της εφηβικό διήγημα φαντασίας.

Από τότε και μέχρι σήμερα δεν έχει σταματήσει να γράφει ιστορίες για μικρούς και μεγάλους. Το 2011 συμμετείχε στον 3ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Ε.Π.Ο.Κ όπου κέρδισε το Β' βραβείο διηγήματος για το ιστορικό διήγημα «Μαρία Συγκλητική: Η Φωτιά της Ελευθερίας». Το παραμύθι «Η Φουντουκίτσα και το πράσινο δέντρο» έγινε ραδιοφωνική διασκευή στα πλαίσια του ραδιοφωνικού διαγωνισμού «Χριστουγεννιάτικα παραμύθια για μικρούς και μεγάλους» που είχε διοργανώσει το Ράδιο Θεσσαλονίκη το 2007 και εκδόθηκε το 2018.

4.

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ

Ο Νικόλας αναζητά κάθε μέρα την είδηση. Πολλές φορές φτιάχνει τις συνθήκες για να έχει την πρώτη είδηση. Δεν τον νοιάζει το οποιοδήποτε κόστος, αρκεί να πετύχει τον στόχο του. Εξάλλου όλη η ζωή του ακολουθεί τη φιλοσοφία 'ο σκοπός αγιάζει τα μέσα', ακόμα κι αν ο σκοπός δεν είναι και τόσο ιερός.

Γνωστός στον κύκλο του για τον κυνισμό του και τις πολλές κατασκευασμένες ειδήσεις, δεν είναι ιδιαίτερα αγαπητός.

Τα περισσότερα βράδια τα περνά μόνος του. Βέβαια υπάρχουν και κάποια πληρωμένα βράδια με αιθέριες υπάρξεις, ποτά και καθαρά ναρκωτικά.

Η είδηση πως ο διάσημος μάγος Φρέντυ Γκούντμαν αγόρασε μια έπαυλη σε ένα προάστιο και πως σκοπεύει να εγκατασταθεί μόνιμα στη γενέτειρά του, σκάει σαν βόμβα και σίγουρα πολλοί θα θελήσουν να έχουν μια κατά αποκλειστικότητα συνέντευξη από τον διασημότερο σύγχρονο μάγο μετά τον Χουντίνι και τον Κόπερφιλντ.

Κι αυτός που θα την πάρει πρέπει να είμαι εγώ. Αυτή η σκέψη κυριαρχεί στο μυαλό του. Καθισμένος στο γραφείο του και έχοντας μπροστά του μια ατζέντα, έχει κάνει ήδη κάποια τηλέφωνα που θεωρεί πως θα τον οδηγήσουν ένα βήμα πιο κοντά στον μάγο χωρίς τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Κοιτά το πακέτο με τα τσιγάρα του. Έχουν μείνει μόνο δύο. Παίρνει το ένα και το ανάβει ρουφώντας το λαίμαργα κι αφήνοντας άτσαλα τον καπνό να φύγει από τα πνευμόνια του. Κάπως έτσι βάζει το μυαλό του σε εγρήγορση και τα συναισθήματά του σε τάξη. Σχηματίζει στο κινητό του ένα νούμερο. Είναι του ανθρώπου που πάντα του δίνει λύση, απ' όταν ήταν κι οι δυο παιδιά.

«Καλώς τον!» ακούει από την άλλη γραμμή τη φωνή του φίλου του.

«Μάρκο, χρειάζομαι τη βοήθεια σου!» λέει κι η φωνή του κρύβει μια δόση απελπισίας.

«Τι συμβαίνει, παλιόφιλε; Έμαθες για τον μάγο και τρελάθηκες;»

«Γαμώτο μου! Πρέπει οπωσδήποτε να βρω τρόπο να τον προσεγγίσω. Χρειάζομαι απεγνωσμένα μια καλή είδηση».

«Άκου! Από έναν γνωστό έμαθα πως θα κάνει ένα σούπερ πάρτι. Κεκλεισμένων των θυρών φυσικά».

«Ε και; Υπάρχει τρόπος να είμαι ανάμεσα στους καλεσμένους;»

«Υπάρχει, φίλε μου. Με το κατάλληλο αντίτιμο θα σου εξασφαλίσει πρόσκληση VIP».

«Τέλεια. Στηρίζομαι πάνω σου. Η καριέρα μου εξαρτάται από αυτό. Θα σου χρωστάω μεγάλη χάρη».

«Ξέρω πως δεν τα κάνεις όλα για την καριέρα σου και τα χρήματα, όπως νομίζουν πολλοί. Σε μένα μη λες ψέματα. Για τη μανούλα σου φροντίζεις…»

«Με ξέρεις καλά, Μάρκο μου. Σε ευχαριστώ για όλα».

«Μη με ευχαριστείς. Σε αγαπώ ως αδερφό. Η καημένη η μάνα σου μετά την εξαφάνιση της αδερφής σου κατέρρευσε».

«Κι εγώ σε αγαπώ ως αδερφό. Είσαι πολύτιμος φίλος. Θα περιμένω νέα σου».

Πατά το κόκκινο κουμπί στο κινητό του και τερματίζει τη συνομιλία. Πρέπει να πάρει αυτή τη συνέντευξη. Έχει μια άρρωστη μητέρα να φροντίσει. Τη μοναδική του συγγενή.

Ανάβει το τελευταίο του τσιγάρο όταν ξαφνικά ένα κοράκι πέφτει πάνω στο παράθυρο του, αφήνοντας ένα κόκκινο σημάδι. Δεν πιστεύει πια σε οιωνούς. Η αλήθεια είναι πως δεν πιστεύει πια τίποτα μετά από εκείνο το μοιραίο βράδυ της εξαφάνισης. Όμως μέσα του ξυπνά ένας ανεξήγητος φόβος. Και παίρνει τηλέφωνο τη μητέρα του.

Δυο μέρες μετά κι η πολυπόθητη πρόσκληση βρίσκεται κλεισμένη μέσα σε έναν φάκελο, που φέρει ένα υδατογράφημα δράκου, πάνω στο γραφείο του. Όλα είναι έτοιμα.

Με την αυτοπεποίθηση μπουτονιέρα στο πέτο του νοικιασμένου σμόκιν του, ξεκινά να σώσει την καριέρα του.

Μισή ώρα μετά βρίσκεται στην είσοδο της φωταγωγημένης έπαυλης επιδεικνύοντας στον φουσκωτό φύλακα την πρόσκλησή του.

Σχεδόν όλη η αφρόκρεμα της πόλης είναι καλεσμένη του διάσημου μάγου. Καθώς περιεργάζεται τους καλεσμένους, το μάτι του πέφτει σε μια μικρή ομάδα ανήλικων αλλοδαπών, η οποία μπαίνει στο εσωτερικό της έπαυλης από μια υπόγεια είσοδο. Η παρουσία εκείνων των παιδιών του διεγείρει την περιέργεια και κατευθύνεται προς την είσοδο, όταν μια κομψή γυναίκα πέφτει πάνω του.

«Συγγνώμη!» είναι η λέξη που βγαίνει από τα κατακόκκινα χείλη της. Ένα γλυκό μεθυστικό άρωμα γιασεμιού φτάνει στα ρουθούνια του και τον αποπροσανατολίζει από τον στόχο του. Είναι όμορφη, με ένα σαγηνευτικό χαμόγελο. Νιώθει πως την ξέρει από κάπου. Μάλλον είναι κάποιο μοντέλο. Τη βλέπει να χάνεται μέσα στο πλήθος που χαζεύει τα πυροτεχνήματα, που εκείνη την ώρα ρίχνονται στον νυχτερινό ουρανό.

Ένα τεράστιο αερόστατο προσγειώνεται στον μεγάλο κήπο, από το όποιο κατεβαίνει ο διάσημος οικοδεσπότης. Φαντάζει ο απόλυτος κυρίαρχος μέσα στη μαύρη κάπα του. Καλησπερίζει τους καλεσμένους του και, αφού δώσει την εντολή να ξεκινήσει το δείπνο, χάνεται αστραπιαία.

Οι καλεσμένοι κάθονται στις θέσεις τους. Η θέση του δημοσιογράφου είναι ανάμεσα σε έναν κοντόχοντρο άντρα, που στο αριστερό του χέρι φορά ένα ακριβό χρυσό ρολόι και στη γυναίκα με το άρωμα γιασεμιού. Αυτά τα αμυγδαλωτά της μάτια του είναι οικεία.

Το δείπνο σερβίρεται. Το κρέας πραγματικά είναι απολαυστικό. Καλύτερο δεν είχε φάει κανένας τους. Αμβροσία. Και ο οίνος δροσερός, γλυκός και φρουτώδης, με μια παρατεταμένη μεταλλική επίγευση.

Ξαφνικά τα φώτα σβήνουν κι όλα χάνονται…

Μια μυρωδιά καμένης σάρκας αναμεμειγμένη με σανταλόξυλο ερεθίζει τα ρουθούνια του και ξυπνά σε ένα μικρό και υγρό δωμάτιο. Τα μάτια του τσούζουν από το έντονο φως που εκπέμπει μια γυμνή λάμπα ακριβώς από πάνω του. Το κεφάλι του είναι βαρύ και η προσπάθειά του να σηκωθεί από το μεταλλικό κρεβάτι που τρίζει, αποτυγχάνει καθώς ζαλίζεται και απλά ακολουθεί τον νόμο της βαρύτητας. Με μεγάλη του έκπληξη διαπιστώνει πως είναι γυμνός. Περιεργάζεται τον χώρο. Οι τοίχοι είναι καλυμμένοι με πράσινα πλακάκια, τα οποία φέρουν διάσπαρτες κόκκινες κηλίδες από ξεραμένο αίμα. Το αίμα του παγώνει. Γουρλώνει τα μάτια του σε αυτό που αντικρίζει. Σε απόσταση αναπνοής ένα κατακρεουργημένο ον. Τα μόνα στοιχεία που μαρτυρούν πως κάποτε ήταν άνθρωπος ένα χέρι με ένα ακριβό χρυσό ρολόι. Είναι σίγουρος πως πρόκειται για τον συνδαιτυμόνα του. Εκείνον τον κοντόχοντρο άντρα.

Νιώθει την καρδιά του να χτυπά δυνατά και το στομάχι του να αναδεύεται.

«*Πού έμπλεξα;*» αναρωτιέται κι αποφασίζει να προσπαθήσει ξανά. Αυτή τη φορά καταφέρνει να σηκωθεί και να φτάσει στη μεταλλική μαύρη πόρτα. Ο φόβος του να είναι κλειδωμένη δεν επιβεβαιώνεται. Πίσω από την πόρτα ανοίγεται ένας μακρύς σκοτεινός διάδρομος. Τον βαδίζει διστακτικά ψηλαφίζοντας τους τοίχους μέχρι τα μάτια του να συνηθίσουν στο ημίφως. Από κάπου ακούγεται το *Dance Macabre* του Camille Saint-Saëns. Το αναγνωρίζει, γιατί άκουγε την αδερφή του να το παίζει στο πιάνο.

Έχουν πια συνηθίσει τα μάτια του στο ημίφως και διακρίνει μια φιγούρα στο βάθος του διαδρόμου. Στη προσπάθειά του να μη γίνει αντιληπτός ανοίγει την πρώτη πόρτα που βρίσκει. Και τότε παγώνει κάθε κύτταρο του κορμιού του. Βρίσκεται μπροστά σε ένα βδελυρό θέαμα.

Σε όλο τον χώρο διάσπαρτα νεκρά σώματα τεμαχισμένα. Άλλα μέσα σε αιματοβαμμένους κουβάδες κι άλλα κρεμασμένα από τσιγκέλια. Στη μέση αυτού του μακάβριου στολισμού ένας γιγαντόσωμος άντρας με ρομποτικές κινήσεις περνά τα κομμάτια από μια μηχανή μετατρέποντάς τα σε κιμά.

Η εικόνα των κρεμασμένων ανθρώπινων μελών από τα τσιγκέλια σαν σφαχτά, μαζί με τη βαριά μεταλλική μυρωδιά του αίματος, του ανακατεύουν τα σωθικά. Μένει ακίνητος. Κλείνει τα μάτια του και παίρνει βαθιές ανάσες. Δεν πρέπει να τον δει. Με τη πλάτη του προς την πόρτα και το βλέμμα του πάνω στον γίγαντα ανοίγει την πόρτα. Φεύγει όσο γίνεται μακριά από εκείνο το δωμάτιο. Σταματά απότομα και κλείνει και με τα δυο του χέρια το στόμα του. Θέλει να εμποδίσει την κραυγή του να βγει. Μόλις έχει συνειδητοποιήσει πως εκείνα τα κατακρεουργημένα κορμιά ήταν ανήλικων ανθρώπων. Όλη η αηδία που νιώθει πλέον βγαίνει από το στόμα του.

Πρέπει να βρω την έξοδο, σκέφτεται, όμως ένας δυνατός πόνος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του τον κάνει να χάσει τις αισθήσεις του.

Συνέρχεται. Είναι δεμένος σε μια καρέκλα στη μέση ενός άλλου δωματίου με μπορντό ταπετσαρία. Το κεφάλι του πονά και η όραση του είναι ακόμα θολή. Νιώθει το σώμα του μουδιασμένο. Ο ιδρώτας αφήνει στην επιδερμίδα του τις τελευταίες αρωματικές νότες από το σαπούνι που χρησιμοποίησε πριν ώρες, όταν ετοιμαζόταν να σώσει την καριέρα του. «Τι ειρωνεία. Έδωσα χίλια ευρώ για να είμαι τώρα γυμνός και μούσκεμα», μονολογεί.

Τώρα μπορεί να δει καλύτερα. Μπροστά του ένα πέτρινο τραπέζι που φέρει περιμετρικά κάποια περίεργα σχέδια. Ένα από αυτά το αναγνωρίζει. Είναι ο ίδιος δράκος με το υδατογράφημα στην πρόσκλησή του. Και πιο πίσω ένα γυναικείο άγαλμα. Τους τοίχους

στολίζουν πίνακες με εικόνες από την *Κόλαση* του Δάντη. Ο χώρος φωτίζεται μόνο από τις φλόγες των κεχριμπαρένιων κεριών που αναδίδουν άρωμα σανταλόξυλου. Δεν μπορεί να τα μετρήσει. Είναι πολλά.

Το τρίξιμο μιας πόρτας πίσω του και τα βήματα που ακούει κάνουν την καρδιά του να σταματήσει. Κλείνει τα μάτια του. Πιστεύει πως ήρθε το τέλος του.

«Λοιπόν, πώς σου φάνηκε το πάρτι;»

Ανοίγει τα μάτια του και βλέπει εκείνον. Τον μάγο μέσα στη μαύρη κάπα του να του χαμογελά σαρκαστικά. Τώρα προσέχει τα παγωμένα του μάτια και τα μακριά του μαλλιά που γίνονται ένα με τα κοντά γένια του.

«Ποιος είσαι;»

«Αλήθεια, δε με θυμάσαι;»

«Όχι. Τι συμβαίνει;»

«Το πάρτι έλαβε τέλος και ο καθένας θα πρέπει να πληρώσει».

«Να πληρώσει…»

«Φυσικά. Η Θεά το επιθυμεί. Άλλοι θυσιάζονται οικειοθελώς. Άλλοι με λίγη οδύνη. Η αδρεναλίνη κάνει το αίμα πιο γλυκό και τη σάρκα όπως το θέλει Εκείνη. Σου άρεσε το δείπνο».

«Λίγη οδύνη; Είσαι άρρωστος! Είσαι ένας δαίμονας!»

«Είμαι σαν και σένα. Απλά τρώω ανθρώπους».

«Τόσο φυσιολογικό… Κι εμένα γιατί δε με έχεις σκοτώσει ακόμα;»

«Γιατί το αίμα σου είναι μιαρό. Και κυρίως γιατί δεν το επιθυμεί η Θεά. Σε χρειάζεται. Εξάλλου μας χρωστάς».

«Εγώ; Δε χρωστώ…»

«Μη βιάζεσαι. Αφού δε θυμάσαι λοιπόν, να σου θυμίσω. Ήσουν τότε δεκαεπτά, με πολλά όνειρα για το μέλλον σου. Εκείνο το βράδυ της κόκκινης πανσελήνου στο νεκροταφείο του χωριού σου ζήτησες από Εκείνη φήμη, με αντάλλαγμα αυτό που αγαπούσες περισσότερο. Η φήμη κοστίζει. Ήμουν κι εγώ εκεί μαζί σου. Μαζί με την όμορφη αδελφή σου. Δες την αριστερή σου παλάμη. Έχει το επισφράγισμα Εκείνης».

Κοιτά τη παλάμη του. Στο όρος της Σελήνης ένα σημάδι σαν μαρκάρισμα όμοιο με το δράκο από τον φάκελο. Μα πώς δεν το είχε προσέξει; Πώς δε θυμάται;

«Εκείνη σας διάλεξε. Καθοδηγούσε πάντα τα βήματά σας. Η προσφορά σου, τόσο αγνή και ξεχωριστή, μας έδωσε εξαιρετική δύναμη. Και σήμερα θα ολοκληρωθεί».

«Τι θα ολοκληρωθεί;»

«Μα φυσικά η ενσάρκωση Της».

Το μυαλό του έχει θολώσει…

Από την πόρτα πίσω του μπαίνει μια ομάδα ανθρώπων με μαύρους μανδύες και γυναικεία προσωπεία. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει μέσα στο λευκό της μανδύα η γυναίκα με το άρωμα γιασεμιού. Παίρνουν θέση γύρω από τον βωμό. Η γυναίκα στέκεται στη μέση. Της αφαιρούν τον μανδύα και αποκαλύπτεται το ολόγυμνο κορμί της.

Ο μάγος της δίνει να πιει από ένα κύπελλο που το ζώνουν τρία αληθινά φίδια. Ύστερα κατευθύνεται προς τον δεμένο δημοσιογράφο και πλησιάζει το ίδιο κύπελλο στο στόμα του.

«Πιες».

«Τι είναι;»

«Το λουλούδι του Δαρβίνου. Πιες. Θα σου δώσει τη δύναμη που χρειάζεσαι».

Ξέρει πως είναι μάταιο να αντιδράσει. Πίνει το περιεχόμενο του κυπέλλου, χωρίς να κοιτά τα φίδια. Το υγρό δροσίζει το λαρύγγι του. Το καταπίνει λαίμαργα. Τελικά διψούσε. Νιώθει το αίμα του να ρέει πιο γρήγορα. Η καρδιά του πάλλεται τόσο, που νιώθει πως θα φύγει. Και τότε το μυαλό του ξεθολώνει. Θυμάται. Εκείνη η γυναίκα με το άρωμα γιασεμιού είναι η αδερφή του.

Ανάμεσα στον ανθρώπινο κύκλο ξεχωρίζει τον φίλο του, τον Μάρκο.

Ψελλίζει το όνομά του. *Τι δουλειά έχει εδώ;* σκέφτεται. Με αδύναμη φωνή προσπαθεί να τον καλέσει μα κι εκείνος, όπως όλοι, είναι βυθισμένος σε έναν ατέρμονο ύπνο.

Η αδελφή του ξαπλώνει στον πέτρινο βωμό. Ο μάγος ελευθερώνει τον Νικόλα από τα δεσμά του και τον οδηγεί στον βωμό.

Ο ανθρώπινος κύκλος λέει κάτι ακατάληπτα λόγια ντυμένα με μια μονότονη μελωδία. Ο μάγος αλείφει τα δυο αδέρφια με ένα αρωματικό λάδι και του υποδεικνύει να συνουσιαστεί μαζί της. Έχουν πέσει όλες οι άμυνές του και νιώθει στη ψυχή του ένα κενό από αισθήματα. Ακολουθεί την προτροπή του μάγου και το κάνει χωρίς ενδοιασμό. Αρχίζει να το απολαμβάνει. Η λογική του έχει εξαφανιστεί. Ακολουθεί μόνο το αρχέγονο ένστικτο. Κάθε διείσδυση και η καρδιά του χτυπά πιο δυνατά. Κάθε αγκομαχητό της τον κάνει πιο βίαιο και πιο ζωώδη. Στα χέρια του κρατά ξαφνικά ένα μαχαίρι και με δύναμη το μπήγει βαθιά ξεσκίζοντας τη σάρκα. Το πρόσωπο του βάφεται κόκκινο από το αίμα. Μα εκείνος δε σταματά. Συνεχίζει να χτυπά. Συνεχίζει και συνεχίζει…

Από τις γρίλιες περνούν οι αχτίνες του πρωινού ήλιου. Μια από αυτές ξεγλιστρά πάνω στα κλειστά βλέφαρα του και τον ξυπνά. Ανοίγει τα μάτια του με δυσκολία. Τα σεντόνια του κρεβατιού είναι νοτισμένα από τον ιδρώτα του.

Σηκώνεται και κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Σκουπίζει με τα χέρια του το ιδρωμένο πρόσωπο και τραβά προς τα πίσω τα μαλλιά του. Παίρνει μια βαθιά ανάσα. Ο ανεμιστήρας δίπλα του στέλνει κατά διαστήματα μικρές ριπές δροσερού αέρα. Ευτυχώς όλα ήταν ένας τρομακτικός εφιάλτης.

Ο υπολογιστής στο γραφείο του είναι ανοιχτός. Προσπαθεί να θυμηθεί κάτι από την προηγούμενη βραδιά, όταν δέχεται στον υπολογιστή ειδοποίηση πως έχει μήνυμα στο mail του.

Στέκεται όρθιος στο γραφείο και ανοίγει το νέο μήνυμα. Είναι από την εφημερίδα που εργάζεται.

Τίτλος: ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Από: Παρασκευάς Γρηγορίου <PGrigoriou@gmail.com Σαβ,26 Ιουνίου στις 11:00

Προς: Νικόλα Ακριτίδη

Συγχαρητήρια. Πήρες προαγωγή. Είσαι πια αρχισυντάκτης. Και φυσικά η πρόταση από το κανάλι για την εκπομπή που πρότεινες έγινε δεκτή. Σύντομα θα είσαι τηλεοπτικός αστέρας! Ακολουθεί το άρθρο σου.

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΜΑΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΦΡΕΝΤΥ ΓΚΟΥΝΤΜΑΝ ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΡΩΑΣ

…Σώζει τα προσφυγόπουλα. Προσφέρει σε κάθε παιδί φαγητό και ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Είναι ένας σύγχρονος ήρωας…

Νικόλας Ακριτίδης

Διαβάζει και ξαναδιαβάζει το μήνυμα. Αλλά μέσα του έχει μια συγκρατημένη χαρά. Δε θυμάται να έγραψε αυτό το άρθρο και να το έστειλε. Η ημερομηνία δείχνει να πέρασαν δυο μέρες από το υποτιθέμενο πάρτι. Μα γιατί δεν μπορεί να ανακαλέσει στη μνήμη του αυτές τις 48 ώρες;

Η ζέστη είναι αφόρητη και το στόμα του στεγνό από τη δίψα.

Προχωρά προς την κουζίνα χωρίς να αντιληφθεί τη σκιά που τον παρακολουθεί από το διπλανό δωμάτιο. Στέκεται μπροστά στο ψυγείο με ένα γυάλινο ποτήρι. Ανοίγει την πόρτα και ένα άρωμα γιασεμιού απλώνεται στον χώρο.

Οι κόρες του διαστέλλονται. Εμβρόντητος μπροστά στο θέαμα που αντικρίζει, το ποτήρι γλιστρά από τα χέρια του στο πάτωμα και σπάει σε κομμάτια. Το σώμα του παγώνει.

Στο μεσαίο ράφι βρίσκεται ένα ανθρώπινο κεφάλι. Τον κοιτά με εκείνο το κενό βλέμμα των πεθαμένων και μοιάζει να τον περιπαίζει. Το κεφάλι αυτό ανήκει στον φίλο του, τον Μάρκο.

Η σκιά τον πλησιάζει και παίρνει μορφή απ' το φως της λάμπας του ψυγείου. Απλώνει το χέρι της, ακουμπά τον ώμο του δημοσιογράφου και ψιθυρίζει στο αυτί του τονίζοντας τη κάθε λέξη.

«Είσαι κι επίσημα δικός μου, αδερφούλη μου».

Η Λ Ι Α Σ Τ Σ Ι Α Ρ Α Σ

Αδελφοί εξ Αίματος

Ο Ηλίας Τσιάρας γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σήμερα κατοικεί στη Νάουσα μαζί με την οικογένειά του. Είναι κάτοχος πτυχίου Φυσικής με μεταπτυχιακό στην Ειδική Αγωγή. Αγαπά τη διδασκαλία αλλά λατρεύει το Φανταστικό, το οποίο υπηρετεί ως αρθρογράφος στο webzine nyctophilia.gr και το περιοδικό Αλλόκοσμες Ιστορίες. Παράλληλα εργάζεται ως μεταφραστής comics για τον εκδοτικό οίκο Anubis, ενώ ταυτόχρονα είναι μέλος της Οργανωτικής Επιτροπής του Φεστιβάλ Φαντασίας Fantasmagoria και της Ακαδημίας Ελληνικών Βραβείων Κόμικς.

Κάποια από τα διηγήματά του κυκλοφορούν στις ανθολογίες φαντασίας «Αντίθετο Ημισφαίριο 1, 2, 3 και 4», «Μετά τις 9 2», «Θρύλοι του Σύμπαντος 3», «Απίθανες Ιστορίες της Πόλης μας – Θεσσαλονίκη», «Οι Ιστορίες του Τόπου μας – Νάουσα», «Ψίθυροι μέσα στη Νύχτα», «Zombie στην Ελλάδα», «Το Έπος της Φαντασίας: Αδιέξοδο», «WoD: Horror made in Greece» και «Στα Όνειρα της Φαντασίας: Πολεμικές Ιαχές».

5.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ

«Όχι, γαμώτο. Πάλι μπροστά μου η καμένη οξιά. Κάνω κύκλους».

Επιταχύνω καθώς ακούω τη βαριά ανάσα του διώκτη μου. Ο ήχος από τα ξερόκλαδα που σπάνε κάτω από το βάρος του δεν είναι ικανός να καλύψει τις βρισιές που ξεστομίζει εναντίον μου. Κανονικά δε θα έπρεπε να βρίσκεται τόσο κοντά μου, αλλά το ασίγαστο μίσος τού δίνει φτερά στα πόδια. Ακόμα και το ολόγιομο φεγγάρι δεν τον απέτρεψε από το να μου στήσει καρτέρι.

«Απόψε θα πεθάνεις, Γιάννο!» φωνάζει, ενώ ο κορμός μιας βελανιδιάς δέχεται στωικά τα σκάγια που προορίζονταν για το τομάρι μου. Προσπαθώ να κατευθυνθώ προς το ποτάμι και τις πυκνές συστάδες που έχει η απέναντι όχθη, όμως νιώθω βαρύς, αδέξιος. Το σώμα μου αργεί να ανταποκριθεί στις εντολές που του δίνει το μυαλό μου, ίσως να πρέπει να καταφύγω στο ένστικτο. Καθώς ελίσσομαι ανάμεσα στα σιωπηλά δέντρα, έρχονται στα αυτιά μου τα τελευταία λόγια του πατέρα, στην καλύβα που βρομούσε ιδρώτα, νοτισμένη γούνα και θάνατο: «*Είσαι καλύτερος από μένα, γιε μου. Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Μάλλον έπρεπε να απευθυνθεί στον άλλο του γιο. Πάλι καλά που δε ζει. Αν μας έβλεπε τώρα να παίζουμε το ριμέικ του Κάιν και Άβελ, δε θα άντεχε η καρδιά του.

Ο Κωστής πυροβολά ξανά και η δεξιά μου πλευρά φλέγεται, νιώθω σαν να κυλά καυτό ασήμι στις φλέβες μου. Που αυτό συμβαίνει και στην πραγματικότητα. Τα μπροστινά μου πόδια βυθίζονται περισσότερο στο υγρό χώμα καθώς φτάνω στο ποτάμι. Στρίβω απότομα δεξιά, ψάχνοντας μια συγκεκριμένη, πλατιά πέτρα. Να τη, είκοσι μέτρα πιο κάτω. 'Το δάχτυλο του γίγαντα' τη λέγαμε μικροί. Πατάω με δύναμη πάνω στη γλιστερή της επιφάνεια και πηδάω ψηλά. Ο τρίτος πυροβολισμός με βρίσκει ενώ είμαι στον αέρα. Πέφτω στο νερό. Είναι παγωμένο, αλλά αντί να καταλαγιάσει τη φωτιά των τραυμάτων μου, τη φουντώνει λες και είναι γεμάτο αλάτι. Πασχίζω να κρατηθώ στην επιφάνεια ενώ τα σκάγια του Κωστή σφυρίζουν δίπλα μου. Το κορμί μου βαραίνει κι άλλο, το γκριζωπό τρίχωμα κολλά αηδιαστικό στη σάρκα μου. Με ένα μακροβούτι φτάνω στη λασπωμένη όχθη. Οι πνεύμονές μου ουρλιάζουν, τα πλευρά μου καίνε, η όρασή μου θολώνει. Ο κρότος της καραμπίνας με κάνει να σφίξω τα σκυλόδοντά μου και να τρέξω για ακόμα μια φορά στα τέσσερα. Σαν ζώο. «*Δεν είσαι ζώο, Γιάννο*», μου ψιθυρίζει ο πατέρας στο αυτί. «*Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Εύκολο να το λες. Μέχρι να

περάσει ο Κωστής το ποτάμι προλαβαίνω να χαθώ στην καρδιά του δάσους. Τι νόημα έχει όμως; Δε θα ησυχάσει αν δε με δει νεκρό, αν δε χριστεί αδελφοκτόνος. Αντί να χωθώ ακόμα πιο μέσα στις ασημόχρωμες σημύδες, τρέχω παράλληλα με το ρέμα. Ξέρει πού θα με βρει. Μπορεί ο αδελφός μου να έχει πολλά αρνητικά, αλλά δεν είναι ηλίθιος. Όσο το σκέφτομαι, τόσο βεβαιώνομαι πως εκεί πρέπει να αναμετρηθούμε. Εκεί όπου από αδέλφια γίναμε εχθροί. Στην καλύβα της Γίτσας. Χαμογελάω πικρά και η γλώσσα μου κρέμεται στο πλάι της μουσούδας μου. Επιταχύνω ενώ με κατακλύζουν αναμνήσεις μιας άλλης, από καιρό περασμένης ζωής.

Η Γίτσα να γελά στις όχθες του ποταμού. Τα μαλλιά της λαμπυρίζουν στον απογευματινό ήλιο. Ο Κωστής με τα μπατζάκια σηκωμένα τσαλαβουτά στα γάργαρα νερά. Η Γίτσα στην αγκαλιά μου. Γέλια και λόγια αγάπης. Αίμα. Η Γίτσα γυμνή μπροστά μου να μου χαμογελά ντροπαλά. Ο Κωστής να με χτυπά εγκάρδια στην πλάτη. Το σεληνόφως, το καταραμένο σεληνόφως να με καλεί κοντά του. Αίμα. Ένα τρομερό αλύχτισμα. Το δικό μου αλύχτισμα. Αίμα. Ο Κωστής να κρατά το κατακρεουργημένο πτώμα της Γίτσας. Αίμα.

Η καλύβα εμφανίζεται μέσα από τις σκιές σαν στοιχειωμένο κάστρο. Είναι στοιχειωμένο, εκεί ζει το φάντασμα της γυναίκας που αγάπησα. Της γυναίκας που σκότωσα. Κλείνω τα μάτια και οσμίζομαι το ετοιμόρροπο κτίσμα. Σκόνη, εγκατάλειψη, πόνος και ξεραμένο αίμα. Νέες εικόνες πάνε να βομβαρδίσουν το μυαλό μου. Τις αποδιώχνω με ένα ρουθούνισμα, περισσότερο λύκος παρά άνθρωπος πια. «*Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Προσπαθώ, πατέρα, αλλά δεν είναι εύκολο. Το αίμα σου κυλά δυνατό στις φλέβες, ο μιαρός σου σπόρος άνθισε μέσα μου. Ο Κωστής, το στερνοπούλι μας, από μικρός έμοιαζε στη μαμά. Τυχερός ο μπάσταρδος, είναι ο μόνος κυρίαρχος του εαυτού του. Πασχίζω να κατευνάσω την οργή και τον φόβο που δονεί τους μυς μου και να αλλάξω μορφή. Να τον αναγκάσω να με κοιτάξει στα μάτια. Τα μάτια του πατέρα μας. Τρεκλίζοντας σε δύο γυμνά, αδύνατα πόδια, μπαίνω στην καλύβα. Ελπίζω να μη με πυροβολήσει πριν μιλήσουμε.

«Έβγα έξω, φονιά», τον ακούω να φωνάζει βραχνά. Έχω καταρρεύσει στο βρόμικο πάτωμα της καλύβας και προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως δεν πονά. Δεν τα καταφέρνω. Οι πληγές μου έχουν σταματήσει να αιμορραγούν, αλλά το ασήμι με δηλητηριάζει. Αν δε βγάλω τα βόλια από μέσα μου, θα πεθάνω, επώδυνα και βασανιστικά.

«Έλα εσύ μέσα», απαντώ. «Δε δαγκώνω». Γελάω μόνος μου με το αποτυχημένο μου αστείο. Ένα δυνατό κύμα βήχα με πνίγει. Φτύνω μαύρο αίμα στις σκοροφαγωμένες σανίδες. Ο Κωστής περνά επιφυλακτικός το κατώφλι. Στα χέρια του κρατά γερά την παλιά καραμπίνα. Με σημαδεύει στο κεφάλι. «Γεια σου, αδελφέ», του λέω κοιτώντας τον στα μάτια, τα μάτια της μητέρας μας, πράσινα με καφέ στίγματα. «Καιρό έχουμε να τα πούμε». Η φλέβα στο πλάι του λαιμού του μου τραβά την προσοχή. Πάλλεται σε έναν παράξενο, άρρυθμο σκοπό. Τα ρουθούνια του έχουν διασταλεί, αναπνέει βαριά, σαν να είναι άρρωστος.

«Γιατί επέστρεψες, Γιάννο;» ρωτά πετώντας σάλια. «Δε χόρτασες γυναικεία σάρκα; Έπρεπε να σκοτώσεις και τα δίδυμα του κυρ-Αδάμου;» Το δάχτυλό του σφίγγει κι άλλο την σκανδάλη. Είμαι νεκρός. Δεν πέθανα όμως ακόμα. «*Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Ναι, μπαμπά, ξέρω.

«Δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μιλάς», του λέω, ανασηκώνοντας τις άδειες παλάμες μου προς τα πάνω. «Δεν έχω σκοτώσει κανέναν. Όχι μετά από…»

Με πλησιάζει και ακουμπά άγρια την κάννη στο κάθιδρο μέτωπό μου. Είναι ακόμα ζεστή. «Μη μου λες ψέματα, Γιάννο! Είδα με τα μάτια μου τα κορμάκια τους. Τσακισμένα, ξεσκισμένα…» Η φωνή του σβήνει, ένας κόμπος ανεβαίνει στον λαιμό του. Αισθάνομαι και τον δικό μου να ζηλεύει, καθώς η ανάμνηση με χτυπά πιο δυνατά και από τα ασημένια σκάγια. Ο Κωστής να κρατά το κατακρεουργημένο πτώμα της Γίτσας. Αίμα. Κάνω να σηκωθώ, αλλά

με πιέζει ξανά με το όπλο του πατέρα μας. Νιώθω το κόκαλο στο πάνω μέρος του κρανίου μου να υποχωρεί από το μένος του.

«Ψέματα, μια ζωή μου έλεγες ψέματα, Γιάννο. Είσαι ίδιος με εκείνον!» ουρλιάζει, ενώ η καραμπίνα τρέμει στα χέρια του.

«Κωστή, ο πατέρας σε αγαπούσε. Αγαπούσε και τους δυο μας. Δεν ήξερε πως είχε περάσει η κατάρα του και σε μένα». Του έχω πει ξανά τα ίδια λόγια, πριν από χρόνια, λίγο μετά τον θάνατο της Γίτσας.

Δάκρυα κυλούν στα μάγουλά του. Η κάννη θα βγει από το πίσω μέρος του κεφαλιού μου. Σφίγγω τα δόντια και τον κοιτώ στα μάτια. Δε βλέπω τον αδελφό μου εκεί, είναι ένας ξένος.

«Ψέματα! Όλα ψέματα! Εσύ σκότωσες τις μικρές! Εσύ σκότωσες τη Γίτσα! Μου στέρησες την αγάπη της!» ουρλιάζει ενώ πνίγεται από σάλια και δάκρυα. «Εσύ φταις για όλα! Εσύ μου κατέστρεψες τη ζωή!». Ο δείκτης του αγκαλιάζει ακόμα περισσότερο τη σκανδάλη. Είμαι νεκρός. Νιώθω το ζώο μέσα μου να χτυπιέται, θέλει να βγει, να δαγκώσει, να ξεσκίσει, να γευτεί αυτόν που το απειλεί. Δε θα το αφήσω. Ό,τι κι αν είναι ο Κωστής, είναι ο μικρός μου αδελφός. Ακόμα μια ανάμνηση. Αίμα. «*Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Το παλεύω. Αλλά χάνω.

Η μεταμόρφωση γίνεται ακαριαία, ακριβώς τη στιγμή που ο Κωστής πατά τη σκανδάλη. Ο λύκος σκύβει, η γούνα στον λαιμό αναφλέγεται από την εκπυρσοκρότηση, η καραμπίνα πέφτει με θόρυβο στο πάτωμα. Ο λύκος ορμά πάνω στον Κωστή, τον ρίχνει κάτω με το βάρος του, ανοίγει τα τεράστια σαγόνια του, βλέπει ξανά τη φουσκωμένη φλέβα στον λαιμό του. «*Μην το αφήσεις να σε ορίσει*». Προσπαθώ, πατέρα. Ανάθεμά με, προσπαθώ. Ο λύκος κοντοστέκεται. Τα μάτια του χάνουν το κίτρινο χρώμα του θηρίου, γίνονται ανθρώπινα, σαν του πατέρα μας, σκούρα καστανά, σχεδόν μαύρα. Αυτό μόνο μπορώ να κάνω, ελπίζω να είναι αρκετό. Ο λύκος γυρίζει και δαγκώνει τον μηρό του Κωστή. Ο αδελφός μου ουρλιάζει, περισσότερο από τρόμο παρά από πόνο. Απομακρύνομαι από πάνω του, παίρνοντας ταυτόχρονα ανθρώπινη μορφή. Στέκω από πάνω του τρεκλίζοντας και τον κοιτώ αμίλητος. Ο αδελφός μου έχει σχεδόν παραλύσει από την τρομάρα του. Τα γουρλωμένα μάτια του είναι καρφωμένα στο αίμα που ποτίζει το παντελόνι του. Καταλαβαίνει τι σημαίνει αυτή η πληγή. Τον αφήνω όπως είναι πεσμένος στο πάτωμα και πάω να βγω κουτσαίνοντας από την καλύβα. Την καλύβα της Γίτσας. Αίμα. Στο άνοιγμα της πόρτας σταματώ.

«Με κατηγόρησες πως σου κατέστρεψα τη ζωή», του λέω σιγανά χωρίς να γυρίσω να τον αντικρίσω. «Ίσως και να έχεις δίκιο, Κωστή. Τώρα όμως έχεις μια νέα, διαφορετική από αυτή που αφήνεις πίσω. Αν θέλεις βοήθεια, έλα να με βρεις». Βγαίνοντας με ασταθή βήματα από την καλύβα, το σεληνόφως με υποδέχεται όπως η μάνα το μωρό της. «Μην το αφήσεις να σε ορίσει, αδελφέ».

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ Μ Π Α Χ Α Σ

Ο Νεκροτόμος

Ο Ιωάννης Μπαχάς είναι 53 ετών, εκπαιδευτικός Φυσικής Αγωγής με ειδικότητα την Προπονητική και την Αθλητική Δημοσιογραφία και μεταπτυχιακές σπουδές στην Ειδική Φ. Α., τις Εναλλακτικές Μορφές Τουρισμού και την Διαχείριση Κρίσεων. Μιλάει Αγγλικά, Βουλγάρικα και Ρώσικα. Υπηρετεί στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση από το 1998. Το 2019 αποφοίτησε από το Τμήμα Δημοσιογραφίας και Μέσων Ενημέρωσης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και έτσι πραγμάτωσε το όνειρο του να ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία ακαδημαϊκά. Γράφει σε ηλεκτρονικό και έντυπο Τύπο ενώ διατηρεί διαδικτυακές ραδιοφωνικές εκπομπές για το Φανταστικό και τη Φυσική Αγωγή. Ζει στη Θεσσαλονίκη αλλά μοιράζει τον χρόνο του ανάμεσα στην αγαπημένη του πόλη και τη Λιβαδειά καθώς εκεί είναι η οργανική του θέση. Η άλλη του μεγάλη αγάπη, αλλά και επάγγελμα, είναι ο Αθλητισμός, είναι εν ενεργεία χειροσφαιριστής, προπονητής και Διαιτητής μαχητικών αθλημάτων.

Άρχισε να γράφει και να δημοσιεύει διηγήματα και ποιήματά του το 2018 και είχε τη χαρά και την τιμή να διακριθεί σε διαγωνισμούς. Έργα του έχουν ανθολογηθεί σε διάφορες συλλογές. Διαβάζει Έλληνες και ξένους συγγραφείς, από τους οποίους ξεχωρίζει τον Δημοσθένη Βουτυρά, τον Καραγάτση και τη Λιλή Ζωγράφου, ενώ από τους ξένους τον H.P. Lovecraft, τον E.A. Poe, τον Ambroose Bierce, τον A. Machen, τους σύγχρονους Phillip Dick και S. King και άλλους κυρίως από τον χώρο του Φανταστικού, του κοσμικού Τρόμου και της Επιστημονικής Φαντασίας.

Πιστεύει πως πλέον οι νέοι Έλληνες συγγραφείς του Φανταστικού και του Τρόμου όπως ο Γιώργος Δάμτσιος, ο Μάριος Δημητριάδης, ο Μάριος Καρακατσάνης, ο Δημήτρης Δελαρούδης, ο Άρης Δεληγιαννίδης, ο Χρήστος Κεσκίνης και αρκετοί άλλοι, δεν έχουν να ζηλέψουν τους ξένους ομότεχνους τους, οπότε πλέον έχει στραφεί στους συμπολίτες του από το έργο των οποίων αντλεί ευχαρίστηση και έμπνευση. Παρακολουθεί Σεμινάρια Δημιουργικής Γραφής αλλά και συντονίζει ένα Εργαστήριο στο «Δωμάτιο της Γειτονίας» στην Κάτω Τούμπα Θεσσαλονίκης όπου ανταλλάσσει τις γνώσεις και τις ιδέες που αποκτά, με φίλους της λογοτεχνίας και επίδοξους συγγραφείς. Έχει τρία παιδιά, τον Φοίβο, τον Έκτορα και τη Νέμεση που ελπίζει να αγαπήσουν στο μέλλον τη Λογοτεχνία και τη Γραφή όπως αυτός.

6.

Ο ΝΕΚΡΟΤΟΜΟΣ

«Γράφει αυτό; Νομίζω πως θέλεις να σου τα πω όπως εγώ τα ένιωσα και όχι όπως τα περιγράφουν τα επίσημα έγγραφα. Ξέρεις πού να τα βρεις αυτά, τις ένορκες καταθέσεις, την ομολογία του, τα ιατροδικαστικά πορίσματα, τις εκθέσεις των ψυχιάτρων, είναι όλα στον φάκελό του. Αν θέλεις να γράψεις ένα πραγματικά καλό βιβλίο, πρέπει να πιάσεις την ατμόσφαιρα, έτσι δεν είναι;»

Συμφώνησα με ένα νεύμα και τον άφησα να συνεχίσει όπως ήθελε. Ρύθμισα τον ψηφιακό εγγραφέα μου και τον άφησα πάνω στο γραφείο του, μια μαύρη τρύπα που ρουφούσε ιστορίες και τις ψυχές όσων τις έλεγαν. Στο βρόμικο γραφείο η οικογένειά του, η γυναίκα και η κόρη του, μας άκουγε προσεκτικά από το ασημένιο κάδρο.

«Όταν τελείωσε η ανάκριση ήμουν εξουθενωμένος. Ήρθα και βυθίστηκα εδώ, στην άθλια πολυθρόνα του γραφείου μου. Ξέρεις, θα ήθελα να είχαμε στο νησί, μια από εκείνες τις αίθουσες που βλέπεις στις αμερικάνικες ταινίες, όπου παρακολουθείς την ανάκριση σαν σε κινηματογράφο πίσω από ένα τζάμι που σε κρύβει ενώ εσύ, ως Θεός στα σύννεφα, ακούς την εξομολόγηση του αμαρτωλού. Όμως στο νησί μας δεν έχει κάτι τέτοιο, δεν έχει μάλλον τίποτε στο αστυνομικό μας τμήμα, μερικούς βρόμικους τοίχους, δυο σανίδες με μια κουβέρτα στο κελί και μια κοινόχρηστη για αστυνόμους, φυλακισμένους και πολίτες, τούρκικη τουαλέτα. Και θα σου πω, για να γελάσεις με τα χάλια μας, την ανάκριση τη γράφουμε σε κασέτα, σε ένα μαγνητόφωνο και μετά σε… γραφομηχανή. Το πιστεύεις;»

Συμφώνησα με ένα νεύμα, πως ήταν απαράδεκτο την εποχή της κατάκτησης του διαστήματος, ένα τόσο ιστορικό νησί όπως η Λέρος να μην παρέχει στην Αστυνομία τις στοιχειώδεις τεχνολογικές υπηρεσίες.

«Και φυσικά έστειλα την αναφορά με φαξ. Με φαξ, το πιστεύεις;»

Συνέχισε, σκαλίζοντας τα χαρτιά του και ανέσυρε με ανακούφιση ένα έγγραφο από τον σωρό με τις καταθέσεις. Το κούνησε μπροστά μου με αγανάκτηση.

«Ξέρεις πως, εάν ο ανώμαλος δεν πιανόταν στα πράσα να κάνει το έγκλημα, θα τη γλίτωνε με μια ποινή για πταίσμα από το Ειρηνοδικείο του νησιού, όσο σιχαμένη και να ήταν

η διαστροφή του. Για περιύβριση νεκρού ή κάτι τέτοιο. Και δε σου κρύβω πως χάρηκα πολύ που έστρωσαν τον επιδέξιο πισινό τους στις ψάθινες καρέκλες του τμήματός μας για να τους ενημερώσουμε, οι μεγαλόσχημοι Επιθεωρητές του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής που ήρθαν από την Αθήνα, με τσάρτερ μάλιστα, για το διακεκριμένο σίχαμά μας».

Ήμουν σίγουρος πως καθυστερούσε να μου εκθέσει όλα τα στοιχεία, που τα ήξερα μέσες άκρες, και κυρίως την ομολογία του νεκροτόμου –αυτήν ήθελα–, για κάποιον δικό του ασαφή λόγο. Ίσως ήθελε τη συγκατάθεση της οικογένειας. Κοιτούσε κάθε λίγο τη φωτογραφία και γούρλωνε τα μάτια του σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι ή σαν να μην ήθελε να ακούσει το παιδί και η σύζυγος του, την αφήγηση.

«Τα γεγονότα τα ξέρεις, όμως η ομολογία του ήταν το κάτι άλλο. Ο Ανακριτής βγήκε από την αίθουσα και ξέρασε στα παπούτσια μου, ενώ οι γυναίκες συνάδελφοι του Τμήματος έφυγαν χωρίς άδεια εκείνη τη μέρα. Τον αφήσαμε όλο το απόγευμα μόνο του, αφού δεν μπορούσαμε να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε μετά. Εγώ πήρα το κασετόφωνο και ήρθα εδώ για να απομαγνητοφωνήσω την ομολογία του. Θα δεις πως ο Ανακριτής δε χρειάστηκε να τον ρωτήσει τίποτα, ήταν λαλίστατος, σαν να καμάρωνε κιόλας. Και εγώ δε γλίτωσα τον εμετό».

Κατέβασε το κάδρο με την οικογένεια πριν αρχίσει να διαβάζει την ομολογία και το έβαλε στο συρτάρι ανάποδα. Για σιγουριά. Ξεκίνησε να διαβάζει:

«Είναι το Φθινόπωρο όπου τα τραπέζια μας γεμίζουν. Και τα ψυγεία μας το ίδιο. Τα αναλώσιμα τελειώνουν ως δια μαγείας. Είναι τότε, που οι ελλείψεις σε προσωπικό έρχονται επιτακτικά στο προσκήνιο και ακόμη και οι συνδικαλιστές, που σε άλλη περίπτωση σπάνια κατέβαιναν στο υπόγειο, μας επισκέπτονταν για να μας καλέσουν σε κινητοποιήσεις. Είναι τότε που οι ιατροδικαστές βρίσκονται σε κατάσταση πανικού. Και όπως όλοι οι ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι σε τέτοιες περιπτώσεις εκχωρούν τις υποχρεώσεις τους σε εμάς. Τους νεκροτόμους. Εργάζομαι στο Νοσοκομείο στο Λακκί της Λέρου. Στο νεκροτομείο.

»Ωραίος τίτλος, έτσι; Νεκροτόμος. Έμπλεος κύρους, γεμάτος στόμφο και τόσο δύσκολο να τον κατακτήσει κανείς. Ψέματα. Διορίστηκα αμέσως μετά τον στρατό, με μοναδικό προσόν το απολυτήριο λυκείου. Ναι, εντάξει και τη βοήθεια του θείου μου, Διευθυντή τότε του Νοσοκομείου του νησιού. Τότε, ντε με την παλιά καλή κυβέρνηση του Π… το 1986. Ο μισθός τρέχει, το ίδιο όμως κάνω και εγώ. Χειμώνα καλοκαίρι μεταφέρω πτώματα, πλένω τα σάβανα στους κλιβάνους, καθαρίζω τα αίματα και ναι, το φθινόπωρο κάνω και τις νεκροψίες. Είναι τότε που η θάλασσα ξεβράζει όλους εκείνους τους δύσμοιρους πρόσφυγες που πνίγονται όταν οι δουλέμποροι βυθίζουν τις βάρκες τους για να δραπετεύσουν από το Λιμενικό. Ξεκινάνε το ταξίδι τους πριν τους πιάσει ο χειμώνας και δεν μπορούν να σταθούν πια στις απέναντι όχθες. Οι κρατήσεις μας τότε εκτινάσσονται και έχουμε εκατό τοις εκατό πληρότητα. Οι ιατροδικαστές με αφήνουν μόνο και με επισκέπτονται στις "Όχθες του Άδη", όπως τις λένε, μόνο για να υπογράψουν τα πιστοποιητικά θανάτου. Τότε είναι που ξεσαλώνω…

»Δεν ανοίγω αμέσως τα κορμιά τους. Χαϊδεύω τα μαλλιά των νεαρών κοριτσιών πριν να κουρέψω για να χρησιμοποιήσω αριστοτεχνικά το τρυπάνι ρίχνοντας μια ματιά στο μυαλό των γυναικών. Ωραίο, ε; Φιλάω τα μπλαβιά χείλη τους πριν ανοίξω το στόμα τους. Γλείφω τις ορθόστητες θηλές τους πριν χαράξω με το νυστέρι το στήθος τους και βυθίσω τα χέρια μου στα πνευμόνια τους. Κάνω και άλλες λάγνες χειροτεχνίες. Ανακατευτήκατε;

»Ξεντύνομαι και κάνω έρωτα σε όποια προσφυγοπούλα, καμιά φορά και σε νέους άνδρες και παιδιά, μου αρέσει. Πριν σχολάσω βάζω όσα όργανα έβγαλα, ξανά μέσα και τους ράβω τσαπατσούλικα. Δεν είμαι δα και γιατρός, ούτε μοδίστρα. Όταν μπουν στο νεκροτομείο οι ιατροδικαστές για να υπογράψουν τα συμπληρωμένα, ήδη από μένα, έντυπα, κανένας εραστής μου δεν ομολογεί το πάθος που μοιραστήκαμε το προηγούμενο βράδυ. Κρατάνε τα μάτια τους ερμητικά κλειστά. Πώς σας φαίνονται κύριε Ανακριτά οι σινεφιλικές μου αναφορές;

Είμαι σίγουρος πως γυρνούν τα έντερα των ερωμένων μου, όταν τους βλέπουν να υπογράφουν τις εκθέσεις με την χαρακτηριστική τους έπαρση. Συγχωρέστε με, δεν μπορώ να κρατηθώ και να μην κάνω λογοπαίγνια.

»Κάποιοι συνάδελφοι είχαν εκφράσει όλα αυτά τα χρόνια που ασκούσα το λειτούργημα μου, τις υπόνοιες τους για τη δράση μου στα σπλάχνα του Νοσοκομείου. Μερικοί είχαν εξασφαλίσει και κάποια στοιχεία. Ένας νομίζω πως είχε και κάποιες θολές φωτογραφίες μου. Η Διοίκηση δε με έδιωξε φυσικά. Ποιος θα έκανε μετά τη δουλειά τους; Κάλυψαν και αυτοί το σκάνδαλο όπως έραβα και εγώ τα αχνιστά εντόσθια των παλλακίδων μου. Κάθε καλοκαίρι όμως πλέον με έστελναν στους κλίβανους. Το έβρισκα αρκετά δίκαιο. Το φθινόπωρο φταίει εξάλλου. Είναι ερωτική εποχή. Υπήρξε αμοιβαία κατανόηση.

»Εκτός από χθες, όπου ο νεοδιόριστος παθολογοανατόμος του Νοσοκομείου, μπήκε φουριόζος στο βασίλειό μου, έτοιμος να κάνει νεκροτομές. Από το ξάφνιασμα μου έπεσα από το τραπέζι της νεκροψίας όπου ακροβατούσα πάνω στο κορμί μιας νεαρής στριπτιζέζ από τα κωλόμπαρα του νησιού. Θέλοντας μια πιο στενή επαφή με τη ξανθιά καλλονή, είχα ανοίξει το στέρνο της και ακουμπούσα το στήθος μου στην καρδιά της. Πόσο ρομαντικό! Δυο καρδιές ενωμένες. Εγώ τουλάχιστον έτσι το ένοιωσα.

»Αυτός, ο νεαρός, γεμάτος ακμή ιατροδικαστής, ήταν η θρυαλλίδα που έκανε παρανάλωμα το βασίλειο μου όχι χωρίς να πληρώσει το τίμημα που πρέπει να πληρώνει κάθε αντροχωρίστρα που μπαίνει ανάμεσα στα ζευγάρια, ακόμη κι αν υπάρχει ψυχρότητα μεταξύ τους. Καλό ε; Λοιπόν, όσο τα μάτια του προσπαθούσαν απεγνωσμένα να επανέλθουν στη σωστή θέση στις κόγχες τους από την έκπληξη και το έρκος των οδόντων του να συγκρατήσει τον κατακλυσμό του εμετού του, τον χτύπησα με το κρανιοτρύπανο και έσπευσα να κλειδώσω την πόρτα. Όπως καταλαβαίνετε είχα εξοργιστεί από την οφθαλμολαγνική εισβολή του γιατρού στην κρεβατοκάμαρα μου και μέσα στην θολούρα της συνουσίας που διακόπηκε και της οργής που με κατέκλυζε, έκανα αυτό που θεώρησα ευεργετικό για το θύμα μου ως κατευόδιο και σπονδή για το ταξίδι του στο επέκεινα. Τον σοδόμισα. Εργαζόμενος υπερωρίες εκείνο το βράδυ, έγδυσα, έπλυνα, νεκροτόμησα και έβαλα στο ψυγείο με το απαραίτητο καρτελάκι στο δάχτυλο του ποδιού, τον τελευταίο εραστή μου που τόσο με πλήγωσε. Χτύπησα την κάρτα μου τρεις ώρες μετά.

»Εδώ, ξέρετε, δεν κολλάει εκείνο το κοινότυπο "δεν υπάρχει το τέλειο έγκλημα" γιατί εγώ δεν το έβλεπα ως έγκλημα αλλά ως μια θυελλώδη ερωτική σκηνή που προκάλεσε και μια δυσλειτουργία στο ωράριο και τις εφημερίες των γιατρών. Ας είναι.

»Δε νομίζω πως έχω κάτι άλλο να δηλώσω, όχι να ομολογήσω, προσέξτε το. Φυσικά και είμαι στη διάθεσή σας για κάθε περαιτέρω διευκρίνηση και με μεγάλη μου χαρά θα συνεισφέρω στην αναπαράσταση εάν μου ζητηθεί».

Ο Αστυνόμος άνοιξε το συρτάρι, σήκωσε τη φωτογραφία της οικογένειας και την κοίταξε ώρα πολλή, πριν μιλήσει πάλι. Μου φάνηκε βουρκωμένος. Κάτι που προσπάθησε να κρύψει αφού σηκώθηκε απότομα και βγήκε από το γραφείο ζητώντας συγγνώμη.

«Εάν τελειώσατε, καλό θα ήταν να φύγετε από το Τμήμα», μου είπε ο νεαρός αρχιφύλακας.

«Νομίζω πως δε θα έχετε την ευκαιρία να μιλήσετε άλλο σήμερα με τον κύριο Διοικητή. Είναι εξαιρετικά ταραγμένος αυτές τις μέρες. Πριν ένα μήνα σκοτώθηκαν η γυναίκα και η κόρη του σε τροχαίο εδώ στο νησί. Κατέληξαν στο Νοσοκομείο δυο μέρες μετά. Και φέτος αυτός ο ανώμαλος…»

Κ Α Λ Λ Ι Ο Π Η Γ Ι Α Κ Ο Υ Μ Η

Μαζί Για Πάντα

Η Καλλιόπη Γιακουμή γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Ρόδο. Είναι παντρεμένη, έχει τρεις γιους και ζει στην Κοζάνη με την οικογένειά της. Λατρεύει τα βιβλία και ό,τι έχει σχέση με αυτά. Η αγάπη της αυτή την έσπρωξε στο να δημιουργήσει τη βιβλιοφιλική ομάδα και το site «Βιβλίων Ορίζοντες». Παρ' όλο που η επαφή της με το βιβλίο, τους φίλους του και με τους συγγραφείς είναι καθημερινή, η αγάπη αυτή όλο και μεγαλώνει και την πλημμυρίζει. Έγινε ανάγκη που ψάχνει συνεχώς τρόπους για να εκφραστεί, να μοιραστεί, να γίνει ανταποδοτική. Έτσι οδηγήθηκε στη συγγραφή του βιβλίου «Ματωμένη Ανάμνηση» που είναι η πρώτη της συγγραφική προσπάθεια.

7.

ΜΑΖΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Με την Κατερίνα γνωριστήκαμε πέρσι το καλοκαίρι και φέτος μέσα στην πρώτη καραντίνα αρραβωνιαστήκαμε μόνοι μας. Το καλοκαίρι αποφασίσαμε να πάμε να γνωρίσω τους δικούς της στο χωριό. Περίμενα να 'ναι χαρούμενη και ενθουσιασμένη μα εκείνη σε όλη τη διαδρομή αντί να κελαηδάει ως συνήθως, ήταν σκυθρωπή και σιωπηλή. Την περισσότερη ώρα κοιμότανε.

Δεν ήθελα να τη ρωτήσω αν είχε κάτι, μπορεί όλο αυτό να ήταν απλά ιδέα μου. Ήταν πολύωρο το ταξίδι μας και την άφηνα να ξεκουραστεί με την ελπίδα, όταν φτάσουμε, να είναι καλύτερα και πιο ευδιάθετη. Το έδιωξα γρήγορα από το μυαλό μου. Αν είχε κάτι, θα μου το έλεγε μόνη της. Ξέρω πως ανυπομονούσε για αυτό το ταξίδι. Είχε πολύ καρό να δει τους δικούς της

Λίγο πριν φτάσουμε γύρισα και την κοίταξα, έμοιαζε σαν άγγελος που κοιμόταν μέσα στη γαλήνη της. Της χάιδεψα τα μαλλιά και τη φώναξα.

«Κατερινάκι, με ακούς;»

«Φτάνουμε;» με ρώτησε παιχνιδιάρικα.

«Σε μισή ώρα περίπου θα είμαστε εκεί, μα αν θες κοιμήσου λίγο ακόμα».

Μου έπιασε το χέρι τρυφερά και εγώ χαμογέλασα.

Η διαδρομή, αν και κουραστική, ήταν απολαυστική. Είχα καιρό να νιώσω κοντά στη φύση. Το καλύτερο τονωτικό μετά την καραντίνα

Όταν φτάσαμε πετάχτηκε από το αμάξι, μόλις σταματήσαμε στην αυλή του σπιτιού της. Μας υποδέχτηκαν συγγενείς και φίλοι της, με αγκαλιές και φιλιά, άφθονο, υπέροχο φαγητό και με ατελείωτο κρασί και τσίπουρο.

Η βραδιά περνούσε υπέροχα, τα αστεία και τα πειράγματα πήγαιναν και ερχόντουσαν, η μία πρόποση έφερνε την άλλη. Την ντοπιολαλιά δεν την πολυκαταλάβαινα βέβαια, μα μου αρκούσε που το Κατερινάκι μου γελούσε. Όπως έπεφτε απαλά στον ώμο μου, με έκανε να νιώθω ακόμα πιο άνετα και όχι σαν ξένο σώμα, που απλά άκουγε και έτρωγε. Ήμουν ευτυχισμένος που την έβλεπα να λάμπει.

Κάποια στιγμή ο αδερφός της, μου ζήτησε να πάμε μαζί έξω για να με βοηθήσει να κατεβάσουμε τα πράγματα μας από το αυτοκίνητο. Εγώ δέχτηκα και τον ακολούθησα.

Έξω από το σπίτι ο ήλιος είχε ήδη κρυφτεί πίσω από τα ψηλά δέντρα, πηγαίνοντας να ξεκουραστεί από τη βάρδιά του και ένα δροσερό αεράκι έφερνε την αύρα από τα γύρω δέντρα. Πεύκα, πλατάνια, οξιές, καστανιές και έλατα σκορπούσαν απλόχερα το άρωμα τους και εγώ το ρουφούσα αχόρταγα και λαίμαργα. Το ένιωθα να μου πλημμυρίζει σαν βάλσαμο τα πνευμόνια μου.

Εκεί που ξεφορτώναμε τα πράγματα μας, το μάτι μου έπεσε σ' ένα πέτρινο πηγάδι. Βρισκόταν στην αυλή ενός εγκαταλελειμμένου σπιτιού δίπλα ακριβώς από το σπίτι της Κατερίνας. Τα οικόπεδα χώριζε μόνο ένας παλιός, ξεχαρβαλωμένος φράκτης.

Το πηγάδι έμοιαζε παλιό, το καπάκι και η μανιβέλα ήταν σκουριασμένα, έδειχναν τρομακτικά έτσι όπως το σούρουπο έριχνε πάνω του τις σκιές του. Ένα ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά μου και ο αέρας που απολάμβανα πριν, τώρα πια μου πάγωσε τη μύτη, τον λαιμό, το στήθος, τα σπλάχνα. Απέστρεψα το πρόσωπο, σήκωσα τη βαλίτσα μου και γύρισα να μπω γρήγορα στο σπίτι. Μια παράξενη ανησυχία με κυρίευσε από το πουθενά. Ένιωθα να με πλησιάζει μια αδιόρατη απειλή, μια απειλή που δεν μπορούσα να καθορίσω. Κάτι πολύ κακό σαν να καραδοκούσε την κατάλληλη στιγμή, για να μου επιτεθεί.

Το τσιμπούσι συνεχίστηκε μέχρι αργά, αλλά η κούραση της πολύωρης οδήγησης άρχισε να με νικάει. Η Κατερίνα μου με χτύπησε ελαφρά στη πλάτη και μου είπε στο αυτί.

«Πάμε για ύπνο, είμαστε και οι δύο πολύ κουρασμένοι».

Την ακολούθησα με μια κίνηση του κεφαλιού μου. Με οδήγησε στο παιδικό της δωμάτιο. Πέσαμε στο κρεβάτι αποκαμωμένοι. Κοιμηθήκαμε αγκαλιασμένοι σφικτά, σχεδόν αμέσως.

Παρά τη μεγάλη κούραση ξύπνησα μέσα στα μεσάνυχτα, νιώθοντας πως ήθελα να κάνω ένα τσιγάρο σαν τρελός. Σηκώθηκα και αφού φόρεσα το μπουφάν μου, βγήκα έξω στη νύχτα. Ήταν μια ευκαιρία να απολαύσω την ύπαιθρο τη νύχτα, να ακούσω τα αηδόνια να τραγουδούν μόνο για μένα. Σαν παιδί της πόλης το 'χα ανάγκη.

Ενώ απολάμβανα τη σαγηνευτική ομορφιά της άκουσα μια δυνατή φωνή να φωνάζει:

«Βοήθεια, ακούει κανείς; Σας παρακαλώ, βοηθήστε με!»

Η σπαρακτική παράκληση ερχόταν από το διπλανό εγκαταλελειμμένο σπίτι, σαν κάποιος να ήταν πίσω από το παλιό πηγάδι.

Κοίταξα πιο έντονα και προσεχτικά προς τα εκεί, μα δεν έβλεπα τίποτα.

«Βοήθεια», ακούστηκε ξανά η φωνή μιας γυναίκας. Έμοιαζε να κλαίει και να θρυμματίζει την ησυχία της νύχτας.

Και τότε το είδα. Μια σκιά ξεπρόβαλλε πίσω από το πηγάδι. Στο φως του φεγγαριού, μου αποκαλύφθηκε η φιγούρα μιας μικροκαμωμένης γυναίκας. Φορούσε άσπρη μπλούζα, έμοιαζε με νοσοκόμα και έσπρωχνε ένα αναπηρικό καροτσάκι με μια άλλη γυναίκα πάνω. Ο διαπεραστικός ήχος από τις ρόδες που τρέκλιζαν πάνω στο πλακόστρωτο έσκιζε σαν μαχαίρι την ησυχία της νύχτας.

Τα ρούχα τους ήταν φθαρμένα, ξεφτισμένα, σκισμένα. Ήταν παλιά, μιας περασμένης εποχής.

Πρόσεξα πως κοιτούσαν έντρομες πίσω τους και γύρω τους καθώς με πλησίαζαν. Έκανα ασυναίσθητα κάποια βήματα προς το μέρος τους, νιώθοντας πως με χρειάζονταν.

Ήμουν πια πολύ κοντά τους, ο φράχτης μόνο μας χώριζε και τότε παρατήρησα κάτι που με έκανε να παγώσω. Η λογική μου αρνιόταν να μεταφράσει αυτό που έβλεπε. Το μυαλό έκανε υπερπροσπάθεια να αποφασίσει την επόμενη κίνηση. Όχι, αυτό που έβλεπα δεν ήταν αλήθεια. Οι δυο γυναίκες δεν είχαν κόρες στα μάτια τους. Τα μάτια τους ήταν μόνο λευκά. Εκείνο το θολό λευκό που έχουν τα μάτια των πεθαμένων. Είχαν στρέψει τα πρόσωπά τους προς το μέρος μου. Και κοίταζαν, ήμουν σίγουρος, εμένα καθώς πλησίαζαν αργά και σταθερά.

Όταν ήρθαν κοντά μου, τα πρόσωπά τους άλλαξαν και έγιναν απειλητικά. Το ύφος τους ήταν άγριο και το βλέμμα τους διαπεραστικό και αιμοβόρο. Το γκροτέσκο χαμόγελό τους αποκάλυπτε μια σειρά κοφτερά δόντια. Έμοιαζαν με δόντια ύαινας, έτοιμης να σε κατασπαράξει. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή, το σώμα μου είχε μουδιάσει. Ήθελα να φωνάξω, μα η φωνή μου είχε σκαλώσει στις εγκοπές του λάρυγγά μου. Εκείνες συνέχιζαν να με πλησιάζουν, με το ίδιο απειλητικό βλέμμα που τώρα πια το συνόδευε ένα σαρκαστικό και απόκοσμο γέλιο.

Είχα παγώσει στη θέση μου, σαν κάποιος να με είχε καρφώσει εκεί. Αυτές είχαν φτάσει δίπλα μου. Η γυναίκα στο καροτσάκι με ακούμπησε με το χέρι της. Ήταν παγωμένο. Ένα ρίγος από παγωμένες βελόνες σαν να διαπέρασε όλο μου το κορμί, ενώ ένιωσα την καρδιά μου να σπάει σε χίλια κομμάτια. Η ανάσα μου κόπηκε. Τότε ένα χέρι με τράβηξε πίσω. Ήταν η Κατερίνα μου.

Σαν να ξύπνησα ξαφνικά από λήθαργο. Την άρπαξα από τους ώμους, την κοίταξα έντρομος και έδειξα προς τις δύο γυναίκες. Μα δεν υπήρχε πλέον τίποτα δίπλα μου. Ακόμα και το τρομακτικό γέλιο τους χάθηκε. Υπήρχε μόνο η απόλυτη σιγή.

«Το είδες; Πες μου πως το είδες...» της φώναξα.

«Ναι. Τις είδα».

«Τι ήταν αυτό; Πες μου! Θα τρελαθώ, Κατερίνα, μίλα. Τι ήταν αυτό;»

Δε μου απάντησε ποτέ. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Την έσφιξα πάνω μου. Ήταν παγωμένη και έτρεμε σαν το ψάρι που ψυχομαχά έξω από το νερό, μέσα στην αγκαλιά μου.

Μου έπιασε το χέρι και με τράβηξε προς το σπίτι.

«Έλα, πάμε μέσα, θα σου πω».

Μπήκαμε στο σπίτι. Ακόμα και αυτό, φάνταζε τώρα, απόκοσμο και σκοτεινό, όπως έστεκε βουβό. Όλοι κοιμούνταν ήρεμοι. Πόσο τους ζήλευα. Μπήκαμε στο δωμάτιό μας βιαστικά. Γυρίσαμε το κλειδί στην πόρτα. Καθίσαμε στο κρεβάτι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον.

Η Κατερίνα όλο το βράδυ μου έλεγε διάφορες ιστορίες που άκουγε από παιδί, όταν ζούσε εδώ. Τότε τις θεωρούσε όλες υπερβολές και παραμύθια. Ιστορίες που κατασκεύαζαν οι μεγάλοι για να μην κυκλοφορούν βράδυ και μόνα τους τα παιδιά του χωριού. Τίποτα δεν πίστεψε, γιατί τίποτα δεν είδε με τα μάτια της ποτέ.

Τώρα όμως ήταν αλλιώς. Θέλαμε να μάθουμε πληροφορίες, θέλαμε να μάθουμε την αλήθεια. Μόλις ξημέρωνε θα το συζητούσαμε με όλους.

Είχε αρχίσει πια να ξημερώνει και εγώ ήθελα να φύγω τρέχοντας, όσο πιο μακριά μπορούσα από εκεί. Μου ήταν αδύνατο να περάσω ακόμα ένα βράδυ εκεί. Με βασάνιζε αυτό που είδα και που δε θα ξεχνούσα ποτέ όσο ζούσα.

Το πρωί μας περίμενε ένα υπέροχο σπιτικό πρωινό με ζεστό αχνιστό καφέ, που ήταν ό,τι έπρεπε. Καθίσαμε όλοι γύρω από το τραπέζι. Ήταν η τέλεια ευκαιρία να θέσω το θέμα και τους είπα τι έγινε το περασμένο βράδυ με την Κατερίνα να με επιβεβαιώνει.

Τότε πρότειναν να μας πάνε στο σπίτι του παπά του χωριού, εκείνος είπαν είχε τις απαντήσεις που θέλαμε.

Όταν φτάσαμε, η Κατερίνα έσκυψε και φίλησε το χέρι του ως ένδειξη σεβασμού και οι υπόλοιποι κούνησαν το κεφάλι σαν να έκαναν μια μικρή υπόκλιση μπροστά του.

Εκείνος μου έκανε νόημα να πλησιάσω. Κάθισα δίπλα του και μου ζήτησε να του πω την εμπειρία μας.

Ο παπάς έκανε τον σταυρό του και κάτι ψιθύρισε παρακλητικά, υψώνοντας το βλέμμα προς τον ουρανό.

«Ώστε ξαναγύρισε! Νόμιζα πως την είχαμε νικήσει».

«Ποια; Μιλήστε πάτερ μου καθαρά, τι είδα, ποια ήταν αυτή;»

«Η Φώταινα…» είπε.

«Δηλαδή;»

Έσκυψε το κεφάλι.

«Θα σου πω, γιε μου, τώρα πρέπει να ξέρεις.

»Λίγες μέρες μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου, παντού υπήρχε ένα χάος. Τα χωριά είχαν ερημώσει από ζωντανούς και είχαν γεμίσει από νεκρούς. Κάθε σπίτι ήταν λαβωμένο από ανθρώπινες απώλειες. Τότε στο χωριό είχε έρθει μια οικογένεια από ένα άλλο μέρος της Ελλάδας. Δεν μάθαμε ποτέ από πούθε ήρθαν μα ήταν ένα αντρόγυνο και τα τέσσερα αδέρφια του συζύγου. Αυτόν τον έλεγαν Φώτη και την κοπέλα τη φώναζαν Φώταινα, ποτές δεν μάθαμε το πραγματικό της όνομα. Εκείνα τα χρόνια συνηθίζονταν να αποκαλούν τη γυναίκα με το όνομα του αντρός της.

»Ήταν πολύ όμορφη κοπέλα μόλις δεκαοχτώ χρόνων. Ο άντρας της πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι πέντε, μα φαινόταν τρανότερος. Ήταν σκληραγωγημένος και πολύ δυνατός. Βοηθούσε στα χωράφια μεροκάματο, βαμβάκια, καπνά ή στο σιάξιμο σπιτιών, βάψιμο, παντού και ούλα τα μπορούσε.

»Αλλά το πρόβλημα ήταν πως είχε τραυματιστεί στον πόλεμο και τα παυσίπονα της εποχής δεν τον έπιαναν και το είχε ρίξει στο ποτό, με αποτέλεσμα να γίνεται βίαιος. Χτυπούσε την καημένη τη Φώταινα με τον παραμικρό λόγο.

»Κάποιες γυναίκες μου το εμπιστεύτηκαν και εγώ σαν παπάς, θεώρησα πως ήταν χρέος μου να του μιλήσω. Κρίμα ήταν το καημένο το κοριτσούλι, δεν είχε κανέναν. Σαν λαμπάδα αναμμένη στεκόταν δίπλα του και αυτός καμιά αγάπη, κανέναν σεβασμό. Αυτός υποσχόταν πως θα αλλάξει, πως δεν το έκανε με τη θέληση του, μα το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο.

»Τέτοιες μέρες ήταν θαρρώ... το 1950. Ήταν ένα πολύ άσχημο βράδυ για όλο το χωριό.

»Ο Φώτης έμαθε πως η μικρή ήταν έγκυος. Τότε η Φώταινα δέχτηκε τρομερό ξυλοδαρμό, διότι ο Φώτης υποστήριζε πως το παιδί δεν ήταν δικό του και για αυτό η Φώταινα δεν έπρεπε να ζει. Πως τον πρόσβαλε και η ντροπή έπρεπε να ξεπλυθεί. Τότε μια κοπέλα από

το χωριό που την έλεγαν Λενιώ, ήταν η νοσοκόμα μας και μαία, πήγε κρυφά στο σπίτι και της υποσχέθηκε πως θα τη βοηθήσει να το σκάσει. Θα την πάγαινε στο χωριό της Λενιώς, να μένει με τη μάνα της μέχρι να γεννήσει. Η Φώταινα όμως δεν μπορούσε να περπατήσει και η Λενιώ της βρήκε ένα παλιό αναπηρικό καροτσάκι για να μπορέσει να τη μεταφέρει. Το έκρυψαν στον στάβλο μέχρι την ώρα που θα το χρειάζονταν. Το βράδυ που θα το έσκαγαν την έβαλε πάνω και άρχισε να τρέχει μέσα στην νύχτα. Μα το παλιό καροτσάκι της πρόδωσε! Ο Φώτης και τα αδέλφια του εξύπνησαν από το σύρσιμό του πάνω στις πέτρες. Κατάλαβαν πως το έσκαγαν και αυτό τους φούρκισε. Μανιασμένοι από θυμό, κυνήγησαν τα κορίτσια.

»Στην αυλή του σπιτιού υπάρχει ένα παλιό πηγάδι. Εκεί τις έφτασαν. Οι φωνές για βοήθεια και τα παρακάλια τους δεν τις έσωσαν από την οργή τους. Τις χτύπησαν μέχρι θανάτου και τις πέταξαν στο πηγάδι.

»Από τότες την ίδια μέρα κάθε χρόνο η Φώταινα και το Λενιώ ψάχνουν δικαίωση για τον άδικο χαμό τους και με μίσος εκδικιούνταν όποιον άνδρα βρίσκουν μπροστά τους. Ορμούσαν πάνω του και του στράγγιζαν το αίμα ενώ το νεκρό σώμα το παίρνανε για πάντα μαζί τους μέσα στο πηγάδι. Άντρες εξαφανίζονταν. Κανένας δεν επλησίαζε το πηγάδι. Ούτε καν τα ζα.

»Τότε πήρα την απόφαση πως κάτι έπρεπε να κάμω. Την παραμονή του θανάτου τους πήγα πάνω από το πηγάδι και έκανα ένα μνημόσυνο για την ησυχία των ψυχών τους. Έριξα αγιασμό μέσα και διάβασα πολλές ευχές. Δεν ξαναέγινε κάτι από τότε και εγώ ήμουν σίγουρος πως τα κατάφερα. Οι ψυχές τους βρήκαν γαλήνη. Κάθε χρόνο πάω και ρίχνω ένα τρισάιο. Μα να που τώρα μου λες, πως ξαναγύρισαν. Ο Θεός να βάλει το χέρι του!»

Δεν πίστευα τα όσα άκουγα. Έμοιαζαν για ιστορίες νοσηρής φαντασίας! Δεισιδαιμονίες… Μα έλα που τις είδα και αυτό ακόμα και στην σκέψη με έλουζε κρύος ιδρώτας. Πετάχτηκα έντρομος, ένιωθα την ανάγκη να κινηθώ, το αίμα είχε παγώσει στις φλέβες μου και ένιωθα τα σώμα μου άκαμπτο.

«Και γιατί δεν με σκότωσε και εμένα;» ρώτησα.

«Γιατί επρόλαβε και σε έσωσε η Κατερίνα, που ήταν μαζί σου εκείνη τη στιγμή. Αυτό που πρέπει να κάμεις είναι να το ξεχάσεις, η χάρη του Κυρίου μας ήταν μαζί σου, είσαι τυχερός. Θα σκεφτώ τι θα κάμω και εγώ. Έχω καιρό ή μάλλον θέλω να πιστεύω πως έχω. Γέρασα πια, κάθε μέρα περιμένω τον Κύριο να με πάρει κοντά του. Μεγάλη η χάρη του και μέχρι αυτού που έφτασα. Με την φώτιση του Κυρίου μας, κάτι θα βρω να κάμω μέχρι την επόμενη επέτειο του θανάτου τους.

«Μα πώς; Είναι αδύνατο να ξεχάσω κάτι τέτοιο! Δεν είναι ένα κακό όνειρο».

«Λυπάμαι, παιδούλι μου, μα αυτό θαρρώ πως είναι το καλύτερο. Θα σας διαβάσω μια ευχή και θα σας ευχηθώ αυτή η ανάμνηση να σβήσει γρήγορα από τις μνήμες σας».

Το μόνο που ήθελα πια, ήταν να φύγουμε αμέσως από εκεί και αυτό έγινε. Πήγαμε στο σπίτι, πακετάραμε ξανά τα πράγματα μας, χαιρετήσαμε και φύγαμε.

Όταν γύρισα στην Αθήνα, ένα βραδάκι αποφάσισα να τακτοποιήσω τις φωτογραφίες και τα βίντεο που τραβήξαμε από τις διακοπές μας εκεί, σε ένα φορητό σκληρό δίσκο.

Έβλεπα τις φωτογραφίες μία μία, δεν ήταν δα και πολλές. Χαμογελαστά και ευτυχισμένα τα πρόσωπα. Ανυποψίαστα για ό,τι θα συνέβαινε.

Βεβιασμένα τα χαμόγελα και βουρκωμένα τα μάτια την μέρα που φεύγαμε. Η Κατερίνα ήθελε να βγάλουμε φωτογραφίες παντού και με όλους. Ήταν ο τρόπος της να κρατήσει στιγμές και ανθρώπους κοντά της, από ένα μέρος που μάλλον δε θα επισκεπτόταν ποτέ ξανά. Αλλιώς τα περιμέναμε τα πράγματα και αλλιώς μας ήρθαν. Μακάρι να μπορούσαμε

να μείνουμε κι άλλες μέρες εκεί. Όμως αυτή η μια και μοναδική μέρα, ήταν για μας και η τελευταία φόρα!

Οι σκέψεις μου διακόπηκαν όσο έβλεπα τις φωτογραφίες. Πίσω από τα γελαστά μας πρόσωπα σε κάθε φωτογραφία που τραβήξαμε την μέρα της αποχώρησης μας, πίσω από μένα υπήρχε μια σκιά. Μια σκοτεινή παρουσία που δεν μπορούσα να καθορίσω.

Έκανα ζουμ και είδα τη Φώταινα.

Ήταν πάντα δίπλα μου. Πίσω στα δέντρα όταν βγάζαμε φωτογραφίες στον κήπο, στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, πίσω από την καρέκλα μου, όταν τρώγαμε, ανάμεσα σε μένα και την Κατερίνα, παντού δίπλα μας.

Με έπιασε πανικός και άρχισα να ιδρώνω. Η ανάσα μου έβγαινε με δυσκολία, σαν μια θηλιά να μου έσφιγγε με δύναμη τον λαιμό. Τα μάτια μου έτσουζαν καθώς ορθάνοικτα έβλεπαν και ξαναέβλεπαν τις φωτογραφίες που τραβήξαμε μόλις φτάσαμε, αποφασισμένοι να αποθανατίσουμε την κάθε στιγμή μας εκεί.

Έτρεξα και βρήκα την Κατερίνα στην κουζίνα.

«Κοίτα, κοίτα!» της είπα έντρομος κουνώντας μπροστά της τις φωτογραφίες.

Ένας ορμητικός αέρας, γέμισε ξαφνικά τον χώρο. Μια απόκοσμη μπόχα πλανιόταν παντού. Σαπίλα και νοτισμένο χώμα. Η μυρωδιά του θανάτου. Πάγωσα σύγκορμος.

«Σε ακούμπησα... Τώρα πια είσαι δικός μου».

Ένα μακάβριο, απόκοσμο, σαρκαστικό γέλιο ακούστηκε και μετά ένας ψίθυρος.

«Μου ανήκεις! Για πάντα μαζί!»

Λ Α Ζ Α Ρ Ο Σ Λ Υ Ρ Ω Ν Η Σ

Πεπρωμένο

Ο Λάζαρος Λυρώνης γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αλεξανδρούπολη. Έχει σπουδάσει Web Design και τα τελευταία 13 χρόνια ασχολείται επαγγελματικά ως web designer και διαχειριστής e-shop. Είναι παντρεμένος και πατέρας 3 παιδιών.

Με την συγγραφή ασχολείται ερασιτεχνικά. Πρώτη φορά συμμετείχε σε σεμινάριο δημιουργικής γραφής, το οποίο είναι κάτι που σίγουρα θα ξανάκανε!

Τον ελεύθερο του χρόνο του αρέσει να γράφει για κόσμους φανταστικούς και ταξιδιάρικους. Για ήρωες και αντί-ήρωες τσαλακωμένους, με δυνάμεις και αδυναμίες…

8.

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Μη με ρωτάς πώς έφτασα έως εδώ…

Αναρωτήσου τι έκανες εσύ γι' αυτό!

Παρ' όλες τις προσευχές, τα παρακάλια, τις ικεσίες, εσύ επιλέγεις επιδεικτικά να με αγνοείς.

Από μικρό κορίτσι, δέχθηκα τόση αγάπη και καλοσύνη. Θεέ μου, όλο το χωριό μίλαγε για το κοριτσάκι με το χαμόγελο και την μεγάλη του καρδιά που προσπαθούσε να τους βοηθήσει όλους. Για την Ιρβέτ, που είχε τόση πολλή αγάπη για όλο τον κόσμο και τα παιδιά. Με το όνειρο να αποκτήσει και η ίδια μια μεγάλη οικογένεια, παρότι η ίδια δεν είχε άλλα αδέρφια. Τι όμορφο όνειρο, Θεέ μου.

Γελάς ε; Νομίζεις ότι έτσι με τιμωρείς;

***

Είκοσι χειμώνες μετά και εγώ πιο κοντά στο όνειρο. Πόσο πρωτόγνωρα φαίνονται όλα. Δεν έχω ξανανιώσει τέτοια χαρά. Θέλω να το φωνάξω, να με ακούσουν όλοι! Έχει έρθει η ώρα να γίνω μάνα. Τόσες προσπάθειες, Θεέ μου. Σε ευχαριστώ!

Τέσσερις μήνες μετά, ξαφνικά, γέμισα αίμα και εσύ πήρες κοντά σου την κόρη μου. Η χαρά μετατρέπεται σε λύπη, ο πόνος μου βουβός, μοναχικός, χωρίς φωνές. Πίστη και εμπιστοσύνη σε σένα. Θεέ μου, μια άτυχη στιγμή ήταν…

Σε πίστεψα, σε εμπιστεύθηκα, ήσουν ο φάρος μου, το φως μου!

***

Πρήξιμο, ναυτία με εμετούς, νευρικότητα. Τρία χρόνια μετά, έχω αφήσει πίσω μου την απώλεια. Η καρδιά μου πάει να σπάσει από τη χαρά. Η λαχτάρα μου μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Ονειρεύομαι συνέχεια, ακόμη και όταν δεν κοιμάμαι.

Μα μέσα σε τρεις μήνες, τα όνειρά μου γκρεμίζονται με τον χειρότερο τρόπο. Τρεις μήνες… Τόσο χρειάστηκε. Δεν αντέχω άλλο, το σώμα μου υποφέρει από βίαιους πόνους. Γεννώ το δεύτερο κοριτσάκι μου νεκρό!

Με δοκιμάζεις, Θεέ μου… Έκανα κάτι λάθος; Μήπως εγώ το προκάλεσα; Ήταν το θέλημά σου;

Εγώ ψάχνομαι μέσα στην απελπισία μου, και εσύ γελάς!

Καρδιά, ψυχή, πίστη… Όλα φλέγονται! Με ακούς;

***

Θα γίνω μάνα, θα τα καταφέρουμε, Θεέ μου. Μπορεί να πέρασαν εφτά χρόνια, μα τούτη η στιγμή είναι μοναδική. Βλέπεις; Κινείται, κλοτσάει… το νιώθω! Θεέ μου, τι χαρά μου δίνεις!

Όμως εσύ έχεις άλλα σχέδια… και ακόμη γελάς!

Ουρλιάζω, το κορμί μου σφαδάζει από τους πόνους. Δεν τη νιώθω, δεν την αισθάνομαι! Τη βλέπεις; Δε ζει, Θεέ μου… Το κοριτσάκι μου δε ζει. Έξι μήνες λαχτάρας, έξι μήνες μεγάλωνε μέσα μου. Πώς μπόρεσες;

Τόσο αίμα… Άραγε σε ξεδίψασε; Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι είσαι αιμοδιψής. Λες και όλα πρέπει να γίνονται θυσία στο όνομά σου.

Όχι, δεν μπορεί να την κλέβεις έτσι μέσα από τα χέρια μου!

Τώρα το καταλαβαίνω. Τώρα είμαι σίγουρη. Με ήθελες μόνο για σένα. Σαν ένας ζηλιάρης σύζυγος, με αρρωστημένο μυαλό και μαύρη καρδιά. Ποτέ σου δεν ήθελες να με μοιραστείς! Γι' αυτό και κλέβεις τα παιδιά μου!

***

Είδες; Σου το είχα πει! Το φως πάντα βρίσκει τον τρόπο να νικήσει το σκοτάδι! Όσο και αν προσπάθησες για το αντίθετο, η ζωή συνεχίζεται και τελικά ξεπερνά τον θάνατο!

Τα κατάφερα! Είμαι σίγουρη! Δάκρυα χαράς κυλούν στο πρόσωπό μου. Είμαι ευτυχισμένη! Μετά από εννιά ολόκληρα χρόνια… Θα γίνω μανούλα. Η κοιλιά μου πάλι φουσκώνει, μια νέα ζωή έρχεται…

Εφτά ολόκληρους μήνες περίμενες καρτερικά, ε; Με έπνιξες στο ίδιο μου αίμα. Πόσος θάνατος χρειάζεται άραγε για να πνίξει τη λύσσα σου; Οι δούλοι σου με κράτησαν στη ζωή. Βλέπεις, έκαμαν το θέλημά σου, δε με άφησαν να πεθάνω μαζί της, παρότι τους παρακάλαγα. Είμαι βέβαιη, σου αρέσει να με βλέπεις ανήμπορη και νικημένη! Δεν εξηγείται αλλιώς…

***

Αδύνατον! Δεν μπορεί αυτό να είναι το τέλος! Δεν μπορεί ύστερα από τόση προσπάθεια. Ύστερα από τέτοια μάχη. Δεν μπορεί…

Το τέλος ξεκινά!

Κανείς δε θα σταθεί εμπόδιο! Εγώ θα γίνω μάνα!

Φοράω τη χαρούμενη, γελαστή μάσκα μου. Είμαι ξανά το κορίτσι με το ζεστό χαμόγελο και τα μικρά, χαριτωμένα λακκάκια που ξέρουν όλοι. Το κορίτσι που αγαπάει, σαν δικά της, όλα τα παιδιά του χωριού.

Κανείς δεν μπορεί να με σταματήσει! Κανείς και τίποτα!

Τέσσερα κορίτσια, τέσσερα τυχαία κορίτσια, όσα μου άρπαξες εσύ μέσα από τα χέρια.

Αυτά είναι πλέον τα παιδιά μου. Είμαι η μάνα τους και είναι οι τέσσερις κόρες μου.

Θέλω να το ξέρεις, θα σκοτώσω οποιονδήποτε προσπαθήσει να μπει εμπόδιο, οποιονδήποτε προσπαθήσει να μου τις πάρει!

Σ' το ορκίζομαι! Με ακούς; Στο ορκίζομαι στη μάνα μου! Ό,τι πιο ιερό είχα. Τη λάτρευα, ήθελα τόσο πολύ να της μοιάσω. Τόσο νέα, κι όμως αυτό δε σε σταμάτησε… Μας ζήλευες, το ξέρω!

Όσο για σένα, άντρα μου… Με κατηγορείς που άλλαξα. Στα μάτια σου έγινα ένα τέρας που αρπάζει τα παιδιά των άλλων. Τολμάς να μου λες πως δε σου θυμίζω σε τίποτα το κορίτσι που αγάπησες. Όμως ξεχνάς τον πόνο που με κυνήγησε. Ξεχνάς το αίμα που με έπνιξε. Όλα τα όνειρα και οι ελπίδες μου γκρεμίστηκαν στο κενό.

Με πρόδωσες, άντρα μου… Δε θα σε αφήσω να με σταματήσεις. Θα πεθάνεις!

Κορίτσια μου… Είδατε; Η μανούλα τα κατάφερε! Τον κοίμισα, για πάντα!

Επιτέλους, η στιγμή που λαχταρούσα τόσο καιρό! Κανείς δε θα μας χωρίσει! Εγώ και εσείς, μαζί, ευτυχισμένες.

***

Πάνε μέρες που έχω να τις δω χαρούμενες. Να τις ακούσω να γελούν με την καρδιά τους. Καλά καλά δεν τρώνε… Γιατί, μωρά μου, γκρινιάζετε; Δε σας αρέσει που είμαστε όλες μαζί εδώ, στον φάρο, με την τόσο ωραία θέα στην θάλασσα; Δε σας αρέσουν τα παιχνίδια που παίζουμε; Οι χοροί μας, τα τραγούδια μας; Τι σας λείπει πια; Γιατί θέλετε να φύγετε; Πώς είναι δυνατόν να ζητάτε τις άλλες;

Δεν καταλαβαίνετε; Εγώ είμαι η μάνα σας. Οι άλλες δε σας ήθελαν, ποτέ δε σας ήθελαν. Δε σας αγαπούσαν. Ποτέ δε σας αγάπησαν όπως εγώ! Μη με κάνετε να σας φωνάζω. Μη με κάνετε να σας μαλώνω! Σιωπή, είπα! Είμαι η μάνα σας! Εγώ είμαι η μάνα σας!

Απίστευτο… Πόσο ύπουλος είσαι; Πόσο αξιολύπητος; Κατάλαβες πως είμαι πιο δυνατή από σένα! Γι' αυτό προσπαθείς να τις στρέψεις εναντίον μου; Γι' αυτό δηλητηριάζεις το μυαλό τους; Δε θα σε αφήσω! Με ακούς;

***

«Άνοιξέ μας, Ιρβέτ, ξέρουμε ότι είσαι μέσα! Ξέρουμε πως άρπαξες τα παιδιά. Άνοιξε μας γιατί θα σπάσουμε την πόρτα!»

Όχι, όχι. Δεν μπορεί αυτό να συμβαίνει. Πώς μπόρεσαν να με βρουν; Αυτός τους έστειλε! Αυτός μονάχα ήξερε πού είμαι! Παιδιά μου, γρήγορα, τρέξτε στη σκάλα!

Μην κλαίτε, μη φοβάστε αγάπες μου, η μαμά είναι εδώ! Εγώ θα σας προστατέψω. Δε θα αφήσω κανέναν να σας πειράξει!

Δε θα σας τα δώσω! Με ακούτε; Είναι τα παιδιά μου!

«Ιρβέτ, άσε τις ανοησίες! Δώσε μας τα παιδιά! Δεν είναι δικά σου! Περίμενε! Μην τρέχεις!»

Λαχανιασμένη φτάνω στον τέταρτο όροφο και βγαίνω στο μικρό ξύλινο μπαλκονάκι του φάρου… Βλέμματα απόγνωσης και φόβου, δάκρυα. Πώς είναι δυνατόν να ξεστομίζετε τα ονόματά τους; Όχι, εγώ είμαι η μάνα σας. Εγώ θα σας προστατέψω, κορίτσια μου! Τοίχος ανάμεσά τους και στη χωροφυλακή που ανεβαίνει τις σκάλες.

«Ιρβέτ, σε παρακαλώ, δώσε μου τα παιδιά, σε παρακαλώ», ακούω την τρεμάμενη φωνή του χωροφύλακα.

«Δε θα σ' τα δώσω, χωροφύλακα… Είναι οι κόρες μου!»

«Ιρβέτ, άκουσέ με, δεν έχεις κόρες. Αυτά τα παιδιά δεν είναι δικά σου. Τα άρπαξες απ' τις μανάδες τους, Ιρβέτ!»

Με αργά βήματα πίσω πατάω ανοίγοντας τα χέρια μου.

«Τι πας να κάνεις; Ιρβέτ, όχι! Σε παρακαλώ!»

«Αφού λοιπόν εγώ δεν μπορώ να έχω τα παιδιά, δε θα τα έχει κανείς, χωροφύλακα, κανείς!»

Γυρνώ, ανοίγω διάπλατα τις φτερούγες μου και κλείνω μέσα τους στοργικά τα τρομαγμένα κορίτσια μου… Το πέταγμά μας ξεκινά. Κλείνω τα μάτια μου σφίγγοντας τις δυνατά πάνω μου. Δε φοβάμαι…

Ανοίγω τα μάτια μου… Είμαι ζωντανή. Ξεβρασμένη, ανάμεσα σε κοφτερούς υφάλους και βράχια, χωρίς να ξέρω το πώς και το γιατί. Σίγουρα εσύ ευθύνεσαι γι' αυτό. Το τσακισμένο μου κορμί αιμορραγεί από δεκάδες πληγές. Δες με πώς με κατάντησες… Υποφέρω και ξέρω πως αυτό σου αρέσει!

Βοήθα με, βοήθα με να τις βρω. Βοήθα με, που να πάρει!

Μη με ρωτάς πώς έφτασα έως εδώ….

Αναρωτήσου τι έκανες εσύ γι' αυτό!

Λ Α Μ Π Ρ Ο Σ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ο Γ Ι Α Ν Ν Η Σ

Απώλεια

Ο Λάμπρος Δημητρογιάννης είναι κτηνίατρος. Κατάγεται από το Αγρίνιο και ασχολείται με το cosplay, τα anime και την ιαπωνική κουλτούρα γενικότερα. Είναι αρθρογράφος στην ιστοσελίδα animeportal.gr και με το παρόν διήγημα κάνει τα πρώτα του βήματα στο συγγραφικό κόσμο.

9.

ΑΠΩΛΕΙΑ

Η βροχή μόλις είχε αρχίσει να χαρακώνει τους λιθόστρωτους δρόμους του Γιοκάιτσι. Οι χωρικοί έτρεχαν να προλάβουν όσες δουλειές τους είχαν μείνει καθώς η μέρα τελείωνε και ο ήλιος έριχνε τις τελευταίες του ακτίνες στο γραφικό χωριό της περιφέρειας Εχίμε.

Η Σιζούνε πήρε μια βαθιά ανάσα. Ο αέρας έφερνε μια ανάμεικτη οσμή από τα προϊόντα των πάγκων γύρω της και πετριχώρα. Πάντα της άρεσε η μυρωδιά της βροχής, απ' όσο θυμόταν τον εαυτό της.

«Θα μαγειρέψετε σούπα με λαχανικά απόψε, Σιζούνε-σαν;» ρώτησε ο γερο-λαχανοπώλης.

«Μάλιστα, την αγαπημένη της μητέρας. Σας ευχαριστώ πολύ, καλό βράδυ να έχετε Μοράτα-σαμα», απάντησε η κοπέλα, καθώς σήκωσε την τσάντα της.

Άφησε λίγα κέρματα στον πάγκο και άρχισε να απομακρύνεται με ταχύ βήμα από την αγορά του χωριού. Οι λιγοστές λάμπες είχαν αρχίσει να ανάβουν και δειλά δειλά να προσελκύουν νυχτοπεταλούδες. Έπρεπε να βιαστεί, καθώς το σπίτι της βρισκόταν στην άκρη του χωριού κοντά στο μικρό δάσος που το περιέκλειε και έπρεπε να ετοιμάσει το δείπνο. Στο δρόμο της βρισκόταν ένας μικρός βωμός, αφιερωμένος στον θεό του βουνού που υψωνόταν απέναντι. Στάθηκε ένα λεπτό και προσευχήθηκε στα γόνατα με θέρμη για την υγεία της άρρωστης μητέρας της. Η κατάστασή της, αν και σταθερή, δε βελτιωνόταν και αυτό την στεναχωρούσε. Μακάρι να γινόταν γρήγορα καλά… Όταν τελείωσε, σηκώθηκε και συνέχισε τον δρόμο της.

Σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε να κοιτάξει πίσω της. Την εβδομάδα που πέρασε, είχε την αίσθηση πως κάποιος ή κάτι την ακολουθούσε ορισμένες φορές. Τίποτα. Μόνο τα τιτιβίσματα των αηδονιών που είχαν αρχίσει τις απογευματινές βόλτες τους ανάμεσα στα δέντρα και η βροχή που είχε αρχίσει να δυναμώνει. Ο αέρας θρόιζε ανάμεσα στα πεύκα και κουβαλούσε τη μυρωδιά της μούχλας των πιο γερασμένων δέντρων. Ελαφρά αναστατωμένη

συνέχισε το δρόμο της και πήρε το χωμάτινο μονοπάτι που κατευθυνόταν λοξά από τον κεντρικό δρόμο προς το σπίτι.

Λίγο πριν αντικρίσει τα φανάρια της αυλής, άκουσε αμυδρά κλαδιά να σπάνε στα δέντρα δίπλα της. Φευγαλέα, είδε δύο μεγάλα κόκκινα μάτια στο σούρουπο και έφτασε στη μύτη της η μυρωδιά ξεραμένου αίματος. Αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα ήταν αρκετά για να νιώσει τη μοχθηρία τους να της διαπερνούν την ψυχή. Τρόμος την κυρίευσε. Χωρίς να το σκεφτεί άρχισε να τρέχει, πανικόβλητη πλέον, ώσπου βρέθηκε στην αγκαλιά του πατέρα της, που έκοβε ξύλα για το τζάκι. Την καθησύχασε, χαϊδεύοντας τα μαύρα της μαλλιά, που είχαν γεμίσει με σπασμένα κλαράκια.

«Μην ανησυχείς, κόρη μου, μάλλον κάποιο μικρό ζώο θα ήταν που βγήκε για κυνήγι».

Με αυτόν τον τρόπο επανήλθε σιγά σιγά η ηρεμία στον νου της.

Το βράδυ κύλησε χωρίς κάποιο συμβάν για την Σιζούνε και την οικογένειά της. Η μητέρα της παραδόξως εμφάνισε μια αμυδρή βελτίωση, καθώς ο βήχας της ελαττώθηκε. Η ίδια ευχαρίστησε τον θεό του βουνού πριν ξαπλώσει στο φουτόν της, σίγουρη πως άκουσε την προσευχή της…

Το πρωί όμως ένα δυσάρεστο γεγονός τάραξε την ζωή του μικρού χωριού: ένα αγόρι βρέθηκε διαμελισμένο στο χωράφι του πατέρα της. Το ανακάλυψε ο ίδιος, όταν πήγε να περιποιηθεί τον κήπο τους και αμέσως σήμανε συναγερμό. Το θέαμα ήταν αποτρόπαιο· το δέρμα ήταν μασημένο σε πολλά σημεία και ο θώρακας είχε χαραχτεί με νυχιές. Το αίμα από τις πληγές είχε ποτίσει το λασπωμένο χώμα τριγύρω και η οσμή ήταν αρκετή για να κάνει οποιοδήποτε στομάχι να ανακατευτεί. Τα μάτια έλειπαν από τη θέση τους και η στερνή έκφραση του προσώπου δήλωνε ανείπωτο τρόμο. Όλοι ήταν αναστατωμένοι με την ιδέα πως κάποιο ζώο κατάντησε έτσι το άμοιρο αγόρι και η οικογένειά του ήταν απαρηγόρητη. Η Σιζούνε τους ήξερε, όπως ήξερε και ότι ήταν φιλήσυχοι και δεν κυνηγούσαν καν άγρια ζώα, γι' αυτό και όλοι απέδωσαν το γεγονός στην ατυχία του αγοριού. Συνήθιζε να πηγαίνει μέχρι τις παρυφές του δάσους για να μαζέψει μανιτάρια και κάποιες φορές αργούσε να γυρίσει σπίτι. Ο Κάμπουτο ήταν μονάχα δέκα ετών. Όμως η κοπέλα, όπως και κάποιοι άλλοι, ένιωθε πως κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι τα πράγματα δεν ήταν όπως φαίνονταν. Η μία πλευρά του σώματος του αγοριού έδειχνε γδαρμένη και υπήρχαν ίχνη αίματος μέχρι το πτώμα, σα να το είχαν σύρει ως εκεί. Επίσης, δεν είχε ακούσει άλλοτε για κάποιο ζώο που έτρωγε τα μάτια των θυμάτων του αφήνοντας το υπόλοιπο πίσω. Τα κοράκια που το έκαναν αυτό είχαν εκλείψει εδώ και χρόνια από την περιοχή. Μονάχα πλάσματα των θρύλων της έρχονταν στο μυαλό, αλλά οι δεισιδαιμονίες δεν είχαν θέση στον εικοστό αιώνα. Δε μοιράστηκε όμως αυτές τις σκέψεις με τους υπόλοιπους, καθώς έπρεπε να επιστρέψουν όλοι στις δουλειές τους…

Η σορός, όπως ήταν η παράδοση, έμεινε στο φουτόν του παιδιού τυλιγμένη με σάβανο για ένα βράδυ μέχρι την κηδεία το επόμενο πρωί. Ο παλιός ναός του χωριού ήταν ασφυκτικά γεμάτος, καθώς όλοι ήθελαν να εκφράσουν τη θλίψη τους και να τιμήσουν το αδικοχαμένο παιδί. Ο ιερέας ξεκίνησε την τελετή με τις καθιερωμένες ψαλμωδίες και οι παρευρισκόμενοι σε σειρά πλησίαζαν το φέρετρο. Η Σιζούνε, όταν έφτασε η σειρά της, άδραξε λίγο θυμίαμα και αφού το έφερε στο μέτωπό της, το έκαψε στο δοχείο με τη φωτιά δίπλα της. Ψέλλισε μια προσευχή και έκανε υπόκλιση με ευλάβεια στο πορτρέτο του μικρού Κάμπουτο, που βρισκόταν μπροστά μπροστά. Η γιουκάτα που φορούσε για την περίσταση τη στένευε και είχε αρχίσει να ιδρώνει. Παρ' όλο που ήταν πρωί, οι μύγες είχαν αρχίσει να ενοχλούν με τις ατελείωτες βόλτες τους. Απομακρύνθηκε με αργές κινήσεις και επέστρεψε στη θέση της, περιμένοντας το τέλος των ψαλμών.

Χαμένη στις σκέψεις της, βγήκε έξω. Όλα είχαν γίνει όπως έπρεπε στην τελετή. Πήρε μια βαθιά ανάσα, έχοντας ακόμα έντονη την οσμή του θυμιάματος.

«Σιζούνε!» μια δυνατή φωνή την έκανε να γυρίσει και να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με μια καστανόξανθη νέα.

«Καλημέρα Γιούμε», απάντησε κάπως αφηρημένα.

«Έλα τώρα, τι μούτρα είναι αυτά; Δε χαίρεσαι που με βλέπεις; Έχουμε να τα πούμε μια βδομάδα σχεδόν!» είπε με παράπονο.

Η Σιζούνε άφησε έναν αναστεναγμό.

«Με συγχωρείς, αγαπητή Γιούμε… Απλώς τελευταία έχουν συμβεί πολλά. Έχεις χρόνο να μιλήσουμε;»

«Και το ρωτάς;» αναφώνησε η κοπέλα με πλατύ χαμόγελο, καθώς την έπιασε αγκαζέ και άρχισαν να περπατάνε προς το σπίτι της Σιζούνε.

Η Γιούμε άκουσε προσεκτικά τους προβληματισμούς της φίλης της. Παρά τη ζωηρή της προσωπικότητα, ήξερε πότε έπρεπε να αντιμετωπίζει με σοβαρότητα μια κατάσταση. Συμβούλεψε τη Σιζούνε να μην το σκέφτεται περισσότερο, πως ήταν μόνο ένα ατυχές γεγονός.

«Εξάλλου δε θες να εξοργίσεις και κάποιο γιοκάι, αν ήταν αυτός ο θύτης ε;» είπε μισοαστεία μισοσοβαρά. «Όπως κάποιο οκούρι ίνου».

Ένα ρίγος διαπέρασε τη Σιζούνε. Τα οκούρι ίνου αναφέρονταν συχνά στην παράδοση και ήταν γιοκάι που αρέσκονταν να παίρνουν μορφή σκύλου. Ακολουθούσαν ανθρώπους μέσα σε δάση και ορεινά μονοπάτια περιμένοντας να σκοντάψουν, ώστε να τους χιμήξουν και να τους κομματιάσουν. Ήταν όντα αιμοβόρα και αμείλικτα με το θήραμά τους.

Η φωνή της μητέρας της που ζητούσε νερό την επανέφερε στην πραγματικότητα. Η ώρα είχε κυλήσει και έπρεπε να ασχοληθεί με τα οικιακά, οπότε συνόδεψε την Γιούμε μέχρι την έξοδο και άρχισε τις δουλειές. Στο διπλανό χωριό αύριο θα ερχόταν ένας γιατρός και θα συνόδευαν την μητέρα να την εξετάσει, οπότε είχε να κάνει ετοιμασίες.

***

«Είμαι πολύ χαρούμενος που ο γιατρός πιστεύει ότι η υγεία της μητέρας σου μπορεί να βελτιωθεί, Σιζούνε», είπε ο πατέρας της καθώς επέστρεφαν από το διπλανό χωριό.

Το σούρουπο είχε αρχίσει να πέφτει και θα νύχτωνε πριν προλάβουν να φτάσουν σπίτι. Η Σιζούνε ένιωθε χαρούμενη και την ελπίδα να ξαναγυρνά μέσα της. Η μητέρα της χρειαζόταν να διανυκτερεύσει κοντά στο γιατρό για να ολοκληρωθεί η θεραπεία, όμως άξιζε ο κόπος. Ήδη από τις πρώτες ώρες εμφάνισε σημάδια βελτίωσης. Ένα φάρμακο που είχε ανακαλυφθεί πρόσφατα, η πενικιλο-κάτι, θα άλλαζε την ζωή όλων. Έτσι τουλάχιστον είχε πει ο Γιαμαμότο-σενσέι. Δεν την ενδιέφερε τόσο το όνομα, αρκεί να γινόταν καλά η μητέρα.

Είχε αρχίσει να κουράζεται. Περπατούσαν ήδη αρκετή ώρα στο δάσος και ήξερε πως δε θα έφταναν σύντομα σπίτι. Η αδιόρατη ανησυχία επέστρεψε στο μυαλό της. Τα γκρίζα σύννεφα στον ουρανό προμήνυαν βροχή. Τώρα το φως είχε λιγοστέψει αρκετά και οι σκιές είχαν βαθύνει. Οι ρίζες των δέντρων έμοιαζαν με απειλητικά πλοκάμια που ξεφύτρωναν από κάποιο απόκοσμο βασίλειο και τα κρωξίματα των ζώων φωνές των κηρύκων του. Τυλίχτηκε καλύτερα με το μάλλινο πανωφόρι της. Καθώς τελείωνε η μέρα, η ψύχρα γινόταν όλο και πιο έντονη.

Ένας κεραυνός έσκισε τον ουρανό ακολουθούμενος από βροντή. Η κοπέλα πετάχτηκε και κοίταξε ασυναίσθητα τριγύρω της. Στιγμιαία, νόμισε πως είδε μια σκιά στο φως της αστραπής κάποια μέτρα πίσω τους. Μόλις ανοιγόκλεισε τα μάτια της, δεν υπήρχε τίποτα.

«Πατέρα… νομίζω πως είδα κάτι», ψέλλισε η Σιζούνε.

Εκείνος γύρισε χαμογελώντας.

«Το σκοτάδι παίζει άσχημα παιχνίδια στο μυαλό, γλυκιά μου. Μην ανησυχείς, εγώ είμαι εδώ. Εξάλλου σε λίγη ώρα θα φτάσουμε σπίτι, θα γλιτώσουμε και τη βροχή».

Περπάτησαν λίγη ώρα ακόμη. Τα φανάρια που κρατούσαν έριχναν ένα αμυδρό φως γύρω τους και καθησύχαζαν κάπως τη Σιζούνε. Ο πατέρας της, που προπορευόταν, σκόνταψε ξαφνικά.

«Πατέρα, είσαι κα-» ξεκίνησε να λέει, μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια της ένιωσε κάτι να περνάει δίπλα της με μεγάλη ταχύτητα.

Τότε το είδε.

Ένα πλάσμα με τρίχωμα μαύρο σαν πίσσα είχε χιμήξει στον λαιμό του πατέρα της. Το μέγεθός του ήταν σαν του λύκου και τα μάτια του λαμπύριζαν κόκκινα στο φως του φαναριού. Σάλια έτρεχαν μέσα από τα κοφτερά του δόντια, που τώρα ήταν βυθισμένα στη σάρκα του πατέρα της. Βρομούσε αίμα και θάνατο. Το σώμα του έμοιαζε να γίνεται ένα με τις σκιές γύρω τους και η αύρα που εξέπεμπε ήταν απόκοσμη. Παρ' όλο που έδειχνε σκελετωμένο, είχε τρομερή δύναμη. Μπροστά στα έντρομα μάτια της, ο πατέρας της ήταν ανήμπορος καθώς το γιοκάι τον ξέσκιζε με τα μακριά του νύχια.

«Σιζούνε, τρέχα!» πρόλαβε να φωνάξει ο άντρας.

Τα λόγια του έλυσαν την παράλυση που την είχε κυριεύσει. Δεν έκατσε να σκεφτεί πώς και γιατί, δε δίστασε στιγμή. Άρχισε να τρέχει στο μονοπάτι με όλη της την δύναμη, κλείνοντας τα αυτιά της στις επιθανάτιες κραυγές του πατέρα της.

Το μυαλό της ήταν κενό, είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Ο τρόμος οδηγούσε τα βήματά της. Τα πόδια της έκαιγαν από το τρέξιμο και τα δάκρυα που είχαν μουσκέψει το πρόσωπό της γίνονταν ένα με τις σταγόνες της βροχής. Τα χέρια της είχαν ματώσει από τα κλαδιά που παραμέριζε για να μπορέσει να περάσει και τα μαλλιά της είχαν καταντήσει κουβάρι αδέξια τυλιγμένο. Δεν έπρεπε να σκοντάψει και να πέσει, δεν έπρεπε.

Οι κραυγές δεν ακούγονταν πλέον και το δάσος είχε επιστρέψει στον λήθαργό του. Ήταν σαν να την παρακολουθούσε και να κρατούσε την ανάσα του από αγωνία. Επιτέλους, στο βάθος, αντίκρισε ένα άνοιγμα. Τάχυνε το βήμα της. Μπορούσε να αντικρίσει το σπίτι της στο τέλος του δάσους. Με αναπτερωμένο ηθικό, συνέχισε σταθερά.

Ξαφνικά, άκουσε κίνηση στο μονοπάτι πίσω της. Δίχως να κοιτάξει, άρχισε να τρέχει με φρενήρη πλέον ρυθμό. Εκείνη τη στιγμή, σκόνταψε και βρέθηκε σωριασμένη στο υγρό έδαφος. Προσπάθησε να σηκωθεί και ξαναγλίστρησε. Το τελευταίο πράγμα που πρόλαβε να ακούσει ήταν ένα υπόκωφο γρύλισμα. Οξύς πόνος διαπέρασε την ύπαρξή της. Και μετά σκοτάδι.

Μ Α Ο Υ Ρ Α Ρ Ο Μ Π Ε Σ Κ Ο Υ

Ζωώδη Ένστικτα

Η Μάουρα Ρομπέσκου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Από μικρή έφτιαχνε ιστορίες στο μυαλό της. Το 2012 αποφάσισε να αρχίσει να τις καταγράφει. Γράφει οπουδήποτε, στην παραλία, στην καφετέρια, στο σπίτι. Γράφει με θόρυβο ή χωρίς. Μα πάνω από όλα γράφει με παρέα τα μικρά εγγόνια της.

Έχει εκδώσει ένα παραμύθι και ένα μυθιστόρημα στην κατηγορία θρησκευτικού θρίλερ. Διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί από το διαδικτυακό περιοδικό «Στάχτες».

10.

ΖΩΩΔΗ ΕΝΣΤΙΚΤΑ

«Θέλεις να πάμε σπίτι μου;»

Η ερώτηση με βρήκε ανυπεράσπιστο. Με το μυαλό νωθρό, τις άμυνες κατεβασμένες, την παλάμη ακουμπισμένη πάνω στο ζεστό στήθος της και το εργαλείο μου να αργοσαλεύει, σχεδόν έτοιμο για έναν ακόμη γύρο.

«Ναι!» ξέφυγε από το στόμα μου, πριν προλάβω να το σταματήσω. Τη γνώριζα σχεδόν τρεις μέρες και το μεγαλύτερο διάστημα το είχαμε περάσει στο κρεβάτι του φτηνού μοτέλ, πάνω στον δρόμο, στο μπάνιο, στην πολυθρόνα, στο ετοιμόρροπο γραφείο και σε όποιο άλλο σημείο μπορέσαμε να βρούμε εύκαιρο και καθαρό. Την πολυπατημένη μοκέτα την αποφύγαμε, για ευνόητους λόγους.

Θα σας έλεγα πως δεν είχα γνωρίσει άλλη γυναίκα σαν αυτή και άλλα τέτοια σαχλά, μα θα καταλαβαίνατε πως δε μιλούσε πλέον η λογική, μα οι ορμόνες μου, που είχαν πάρει φωτιά. Κάθε αγόρι ή και άντρας ξέρει για ποιο πράγμα μιλάω. Όταν τον έλεγχο έχει αναλάβει το κάτω κεφάλι, η λογική πάει περίπατο.

Φύγαμε από το μοτέλ, με το πρώτο φως του πρωινού. Άφησα την διθέσια BMW μου, ασφαλισμένη στο βενζινάδικο και μπήκαμε στο δικό της Land Rover. Ήταν καλύτερο, είχε πει, για τους δρόμους που οδηγούσαν στο σπίτι της. Και είχε δίκιο. Μόλις αφήσαμε την εθνική και βγήκαμε στον αγροτικό δρόμο, κατάλαβα. Η επόμενη στροφή με βρήκε απροετοίμαστο. Τα κλαδιά των δέντρων, μου φάνηκε πως έκλεισαν πίσω μας, καθώς το βαρύ όχημα μούγκριζε και αναπηδούσε σε εκείνον, που μόνο κατ' ευφημισμό, μπορούσε να χαρακτηριστεί δρόμος. Το φως της μέρας σχεδόν χάθηκε και μου φάνηκε πως βρεθήκαμε σε έναν άλλον, άγριο και τρομαχτικό κόσμο. Θα μπορούσα να διαμαρτυρηθώ, αν το χέρι της δε βρισκόταν φωλιασμένο μέσα στο παντελόνι μου και τα δάχτυλά της δε μάλαζαν απαλά. Το άλλο κεφάλι πήρε την απόφαση για εμένα. Ακολούθησε.

Το σπίτι της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα ξύλινο αγροτόσπιτο, στη μέση εκείνου του τρομακτικού δάσους. Λες και ήταν και το ίδιο ένα από τα δέντρα που το

σφιχταγκάλιαζαν. Κοίταξα ολόγυρα, μα τίποτα δεν έδειχνε πως κάποια ανθρώπινη παρουσία βρισκόταν εκεί κοντά. Μόνο τρομακτικά σουρσίματα, σκουξίσματα και μουγκρητά που, όπως με πληροφόρησε καθώς είδε το τρομαγμένο μου βλέμμα, ήταν οι συνηθισμένοι ήχοι του δάσους και των κατοίκων του. Βιάστηκα να μπω στο σπίτι και να κλείσω καλά την πόρτα πίσω μου. Δεν είχα διάθεση να γνωρίσω κανέναν από αυτούς τους κατοίκους. Μου αρκούσε ένας. Ή μάλλον, μία.

«Τι λες, να κατέβουμε στις σπηλιές;»

Η ερώτηση ήρθε τη στιγμή που, ξαπλωμένος πάνω στο γούνινο χαλί, προσπαθούσα για μια ακόμη φορά να βρω την είσοδο για τη δική της υγρή και σκοτεινή σπηλιά. Το αναμμένο τζάκι σκλήριζε και τσιτσίριζε, ενώ σκορπούσε εφιαλτικές σκιές στο δωμάτιο. Δεν ήξερα αν ήταν μέρα ή νύχτα. Το φως του ήλιου δεν έφτανε μέχρι εκείνο το σημείο. Το γούνινο τομάρι, κάτω από την πλάτη μου, ήμουν σίγουρος πως ήταν βγαλμένο πάνω από το σώμα κάποιου ζώου, με αρκετά μεγάλο μέγεθος και όχι κατασκευασμένο σε κάποιο εργοστάσιο. Μπορούσε να φτάσει στα ρουθούνια μου εκείνη η ζωώδης αποφορά. Να ήταν άραγε αγορασμένο από κάποιον κυνηγό ή… Η ματιά μου πλανήθηκε στους τοίχους, εκεί που φιγουράριζαν κεφάλια αγριμιών, που με κοιτούσαν με τα γυάλινα, άψυχα μάτια τους, λες και με προκαλούσαν.

«Ωραία! Θα σε ανταμείψει αυτή η απόφασή σου. Δε θα έχεις στην ζωή σου άλλη τέτοια εμπειρία. Πάω να ετοιμάσω, όσα χρειαζόμαστε».

Τι έγινε; Είχα απαντήσει; Και είχα απαντήσει θετικά; Πάλι τα χαμηλότερα ένστικτά μου με είχαν οδηγήσει σε λάθος δρόμο. Έπρεπε να το προσέξω αυτό. Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως θα με έβαζε αυτή μου η αδυναμία σε μπελάδες. Σηκώθηκα όμως από το γούνινο χαλί, δίχως διαμαρτυρία και την ακολούθησα, χωρίς να πω λέξη για τις αντιρρήσεις που κατέκλυζαν το μυαλό μου. Μόνο μια βουβή αποδοχή.

Βρεθήκαμε στον δρόμο για την σπηλιά, δίχως να το καταλάβω. Το μονοπάτι που ακολουθούσαμε, αν μπορούσε κανείς να το πει μονοπάτι, οδηγούσε όλο και πιο βαθιά στο δάσος. Τα δέντρα λες και κατέβαζαν τα φυλλώματά τους, αναγκάζοντάς μας να σκύβουμε τα κεφάλια. Ή μάλλον μόνο εγώ έσκυβα, γιατί εκείνη βάδιζε αγέρωχα μπροστά μου, σαν βασίλισσα στο βασίλειό της. Οι υπήκοοί της έμοιαζαν να αποτραβιούνται στο πέρασμά της.

Ενώ εγώ…

Τα κλωνάρια απλώνονταν σαν κοκαλιάρικα χέρια, άρπαζαν τα μαλλιά, τράβαγαν τα ρούχα μου. Οι κληματσίδες μπερδεύονταν στα πόδια μου, τρύπωναν μέσα από τα μπατζάκια μου. Τις ένιωθα να σέρνονται πάνω στις γάμπες μου, να τυλίγονται γύρω τους. Να κολλάνε πάνω μου, σαν δεύτερες φλέβες. Οι ρίζες των δέντρων άφηναν τη χωμάτινη κούρνια τους και μπλέκονταν στα πόδια μου. Ο ιδρώτας κυλούσε στην πλάτη μου. Παρόλο το τρέμουλο της καρδιάς μου, βάδιζα βήμα το βήμα πάνω στα πατήματά της, κρατώντας το βλέμμα καρφωμένο σε εκείνο το μέλος του κορμιού της που λικνιζόταν ξεδιάντροπα μπροστά μου, δίνοντάς μου χιλιάδες υποσχέσεις.

Ένας υπόκωφος βρυχηθμός με έκανε να κοκαλώσω. Να κοιτάξω ερευνητικά μέσα στις πυκνές λόχμες. Μετά βίας συγκράτησα ένα τρομαγμένο ουρλιαχτό που θα με γελοιοποιούσε στα μάτια της. Το κελαρυστό γέλιο της κάλυψε κάθε άλλο θόρυβο.

«Φοβήθηκες;» μου είπε και, όσο και αν έψαξα, δε βρήκα ίχνος κοροϊδίας στην φωνή της. Με πλησίασε και με αγκάλιασε τρυφερά. Σαν μάνα, τράβηξε το φερμουάρ της μπλούζας και γύμνωσε το στήθος της. Σαν τροφός ακούμπησε το πρόσωπό μου πάνω στη ζεστή σάρκα και με μιας κάθε φόβος μου υποχώρησε. Η μυρωδιά της γαργάλησε τα ρουθούνια μου. Μια μυρωδιά από φρέσκο χορτάρι, βρεμένο χώμα και νιόφυτα λουλούδια. Μια μυρωδιά σπάνια. Ξεχωριστή. Η μυρωδιά της φύσης.

Συνεχίσαμε να βαδίζουμε στο στενό μονοπάτι, μα πλέον εκείνη κρατούσε το χέρι μου, για να μη φοβάμαι, φαντάζομαι. Η επαφή μου έδινε θάρρος. Μπορούσα πλέον να αντιμετωπίσω για χάρη της και το πιο τρομακτικό τέρας.

Το σκοτάδι πύκνωνε όσο πιο βαθιά μπαίναμε στο δάσος. Το μόνο που έβλεπα πλέον ήταν εκείνος ο φωτεινός κύκλος του φακού, που προπορευόταν. Δεκάδες μικρότεροι φωτεινοί κύκλοι που λαμπύριζαν ανάμεσα στο χορτάρι που χρειαζόταν να ποδοπατάμε για να βαδίσουμε, έμοιαζαν αποκυήματα της τρομαγμένης φαντασίας μου. Το ίδιο και τα σουρσίματα, τριξίματα και πατήματα που δε συμβάδιζαν με το δικό μας βήμα. Ένα βαθύ βουητό διαπερνούσε τα αυτιά μου και ένα ελαφρύ τρέμουλο της γης συνταίριαζε με το τρέμουλο του κορμιού μου.

«Το δάσος έχει ζωή. Έχει πλάσματα που ζουν εδώ», με ενημέρωσε δίχως να τη ρωτήσω. Ίσως να ένοιωθε το σφίξιμο του κορμιού μου κάθε φορά που άκουγα κάποιον περίεργο ήχο. «Δε θα σε ενοχλήσουν αν δεν τα ενοχλήσεις». Να το έλεγε αυτό στους πεινασμένους λύκους που ήμουν σίγουρος πως καραδοκούσαν στα σκοτάδια και μας παρακολουθούσαν με εκείνα τα φλογισμένα μάτια που έβλεπα σε κάθε μου βήμα. Μα εκείνη ήταν ζωντανή και ας έκανε αυτήν την διαδρομή συχνά, όπως μου είπε. Ίσως και να είχε δίκιο. Ίσως αν έδειχνες σεβασμό στα πλάσματα του δάσους, να σε άφηναν ήσυχο. Ποιος ήμουν εγώ που θα ήξερα καλύτερα; Εγώ που δεν είχα μπει ποτέ μου σε δάσος, παρά σε κάτι ψωριασμένα αλσύλλια που οι μόνοι κάτοικοι που δεν είχαν αποδιωχτεί από το είδος μου, ήταν τα πουλιά και ίσως κάποιο ευκίνητο τρωκτικό.

Το δάσος κόπηκε ξαφνικά, σαν μαχαιριά. Τα δέντρα, υποταγμένα σε μια παράξενη βούληση, είχαν σταματήσει την επέκτασή τους σε εκείνο ακριβώς το σημείο. Το ίδιο και οι φτέρες και τα θαμνά. Ο βράχος ορθώθηκε σαν σκούρος γίγαντας μπροστά στο στρογγυλεμένο φως του φακού. Και ύστερα το φως χάθηκε στην άβυσσο που ανοιγόταν μέσα, στο σαν μαύρη τρύπα, στόμιο της σπηλιάς.

Μια φτενή φέτα φεγγαριού, αδύναμη να φωτίσει, κρεμόταν σαν δρεπάνι πάνω από το άνοιγμα των δέντρων. Μια δυσοίωνη ησυχία απλώθηκε. Κοίταξα ολόγυρα, μα κανένα από εκείνα τα λαμπερά μάτια που με παρακολουθούσαν σε όλη την διαδρομή δεν εμφανίστηκε από τις λόχμες, λες και υπήρχε ένα απαράβατο όριο. Ένα όριο που εμείς μόλις είχαμε διαβεί.

Φτάσαμε στο στόμιο της σπηλιάς που μας περίμενε σαν ορθάνοιχτο στόμα. Φαρδιά, πέτρινα δόντια ξεφύτρωναν ολόγυρα. Σταγόνες γλιτσιασμένου σάλιου έπεφταν πάνω μας. Παγωμένη, βρομερή αναπνοή, ξέφευγε από τον σκοτεινό λάρυγγα. Η αποφορά σήψης και θανάτου με υποδέχτηκε. Ένοιωθα ένα υγρό δίχτυ να απλώνεται πάνω μου.

«Έλα!» μου είπε και ήταν αρκετό για να ξορκίσω τους φόβους μου. Την ακολούθησα, με μίτο τα ζεστά δάχτυλά της που ήταν φωλιασμένα στην κρύα παλάμη μου. Το γέλιο της αντήχησε στα τοιχώματα που μας τύλιγαν. Έδιωξε τους φόβους. Κάθε μου σερνάμενο βήμα με οδηγούσε όλο και πιο βαθιά στο στομάχι του πέτρινου τέρατος. Το αδύναμο φως του φεγγαριού χάθηκε από τα μάτια μου στην πρώτη στροφή. Κι έπειτα στρίψαμε πάλι και πάλι. Το μόνο που με καθοδηγούσε ήταν το γλιστερό, κατηφορικό έδαφος.

Αν είχαμε κάποιον προορισμό δεν το γνώριζα. Από τα πατήματά της καταλάβαινα πως είχαμε. Ο κυκλικός θύλακας φωτός δε μου φανέρωνε κάτι διαφορετικό. Πρασινισμένη από τα βρύα πέτρα, ήταν το μόνο που έβλεπα. Πάνω που νόμιζα πως είχε σκοπό να φτάσουμε στο κέντρο της γης, σταματήσαμε. Τόσο απότομα που έπεσα με φόρα πάνω της. Το φως έσβησε και βρεθήκαμε στο σκοτάδι. Τρεμούλιασα. Το γέλιο της αντήχησε στην πέτρα. Έφτασε μέχρι τα μουχλιασμένα βάθη της σπηλιάς και ξαναγύρισε αλλοιωμένη, λες και ήταν το κοροϊδευτικό γέλιο ενός τέρατος.

Το χέρι της με άφησε και ένοιωσα να βουλιάζω στα τάρταρα του φόβου. Σαν τον ναυαγό αναζήτησα στα τυφλά την παρουσία της. Άκουγα την ανάσα της. Βαθιά, πεινασμένη.

Άκουγα τριξίματα, κουδουνίσματα, μα η ηχώ με αποπροσανατόλιζε και το μόνο που έκανα είναι να χτυπώ πάνω στα υγρά βράχια. Μέχρι…

Το χέρι μου ακούμπησε στο ζεστό κορμί της. Βρήκε τον δρόμο του, σαν μωρό, πάνω στο στήθος της. Τυλίχτηκε γύρω από τη μέση της. Χάιδεψε τα σφιχτά μεριά της. Ο φόβος εξαφανίστηκε σαν σταγόνα κάτω από καυτό ήλιο και οι ορμόνες πήραν ξανά τον έλεγχο. Ζωώδη ένστικτα, καλυμμένα με τα φτιασίδια της εξέλιξης, ανέλαβαν δράση. Λαχανιασμένα βογκητά έγιναν βρυχηθμοί και οι λέξεις μετατράπηκαν σε κραυγές. Τα γόνατά μου λύγισαν. Είχε δίκιο. Ήταν πρωτόγνωρη εμπειρία. Το σκοτάδι, διανθισμένο με τον αρχέγονο φόβο, ήταν σπουδαίο αφροδισιακό. Χορτασμένος και αποκαμωμένος έγειρα πάνω στην πέτρα. Ίσως και να αποκοιμήθηκα για λίγο.

Ήμουν μόνος. Κάθε ήχος είχε χαθεί. Μόνο η δική μου ανάσα, χτυπούσε στα βράχια. Ο δικός μου χτύπος της καρδιάς. Ο δικός μου φόβος.

Προσπάθησα να σηκωθώ, μα κάτι ήταν μπλεγμένο στο χέρι μου και με εμπόδιζε. Ο κουδουνιστός ήχος της αλυσίδας έσκισε την νεκρική ησυχία της σπηλιάς. Όσο και αν προσπάθησα, δεν κατάφερα να ελευθερωθώ. Ήμουν δεμένος σε εκείνη την αλυσίδα. Να ήταν παιχνίδι διεστραμμένα ερωτικό; Να ήταν σεξουαλικό κόλπο; Ότι κι αν ήταν, δεν ήθελα πλέον να παίξω. Ήθελα πίσω τη συνηθισμένη μου ζωή. Τις βαρετές μου ερωτικές στάσεις. Τους κοινότοπους οργασμούς. Τα συνηθισμένα κορίτσια, που έλκονταν από το ζωηρό χρώμα της BMW μου.

Φώναξα το όνομά της. Δεν μπορεί, σκέφτηκα, κάπου εκεί θα ήταν κρυμμένη και παρακολουθούσε με διεστραμμένη ικανοποίηση τον φόβο μου. Φώναξα το όνομά της ξανά και ξανά. Ούρλιαξα, μέχρι που ο λαιμός μου πόνεσε, έκλεισε. Ικέτεψα, έκλαψα. Σταμάτησα απότομα.

Κάποιος βρισκόταν εκεί κοντά. Όχι κάποιος. Κάτι. Δεν ήταν εκείνη. Δεν είχε τη γνώριμη μυρωδιά του χόρτου και τον ανθισμένων λουλουδιών. Μια βαριά αποφορά σήψης και θανάτου πλημμύρισε τον χώρο. Βαριά ανάσα. Δόντια που κροτάλιζαν. Νύχια που σέρνονταν πάνω στον βράχο. Προσπάθησα να τρυπήσω με τα μάτια το βαθύ σκοτάδι, μα δεν κατάφερα τίποτα. Άκουγα το πλάσμα να με πλησιάζει όλο και πιο πολύ. Μύριζα την μπόχα που ανέδυε το στόμα του. Ένιωθα την ανάσα του καυτή στον αυχένα μου.

Μαζεύτηκα όσο πιο πολύ μπορούσα. Ήθελα να γίνω μια μικρή μπάλα, να τρυπώσω σε κάποια αυλακιά των βράχων. Τα δεμένα χέρια μου δεν μου επέτρεπαν τίποτα παραπάνω από το να στριμωχτώ κοντά στο παγωμένο περίβλημα της σπηλιάς. Νύχια σύρθηκαν στη γυμνή μου πλάτη. Αίμα, ουρλιαχτά. Βυθίστηκα σε ένα έλος απελπισίας.

Αναδύθηκα αργά από τον βούρκο της απόγνωσης. Ήμουν και πάλι μόνος. Τέντωσα τα αυτιά μου για παράξενους ήχους. Οσμίστηκα τον αέρα, σαν λαγωνικό. Τίποτα δε μαρτυρούσε πως εκεί βρισκόταν κάποιο άλλο πλάσμα. Ούτε εκείνη. Ήμουν μόνος. Τραβήχτηκα όσο μου επέτρεπαν τα δεσμά μου. Οι αλυσίδες ήταν κοντές. Τα χέρια μου μόλις που απείχαν μερικά εκατοστά από την πέτρα. Το πόδι μου σφιχτοδεμένο. Έσυρα το ελεύθερο πόδι μου τριγύρω. Ίσως αν ήμουν τυχερός να έβρισκα τον φακό που είχε φέρει. Ίσως κάποιο από τα ρούχα μου, που τόσο απερίσκεπτα είχα πετάξει από πάνω μου στην προσμονή της ερωτικής πράξης. Τα γυμνά δάχτυλά μου σύρθηκαν πάνω στις κοφτερές πέτρες. Γδάρθηκαν. Ένιωσα το αίμα μου να κυλά ζεστό. Να μπερδεύεται με την υγρή γλίτσα της σπηλιάς. Σκέφτηκα τις μολύνσεις που απειλούσαν τέτοια τραύματα. Μια σκέψη ξεπήδησε από το λιμνασμένο μυαλό μου. Θα πέθαινα. Θα άφηνα την τελευταία μου πνοή εκεί κάτω. Κανείς δε θα μπορούσε να με βρει, ακόμη και αν σκεφτόταν να με ψάξει.

Ένιωσα τους κραδασμούς του πλάσματος πριν ακόμη το ακούσω. Μύρισα την μπόχα του. Τα κοφτερά νύχια του σύρθηκαν για ακόμη μια φορά στον βράχο, απειλητικά. άκουσα τον υπόκωφο βρυχηθμό του. Με πλησίασε. Μπορούσα να αισθανθώ την παρουσία του κοντά

μου. Δίπλα μου. Πάνω μου. Τα άκρα μου σφιχτοδεμένα, δε μου επέτρεπαν να κινηθώ. Να τραβηχτώ. Να ξεφύγω. Τα δόντια του καρφώθηκαν στη σάρκα μου. Να κόβουν, να ξεσκίζουν, να κομματιάζουν. Αίμα καυτό, απελπισία, τρόμος.

Ανυπαρξία!

Για άλλη μια φορά μόνος. Εκείνη δε θα ερχόταν. Με είχε εγκαταλείψει εκεί. Βορά στο πλάσμα της σπηλιάς. Έπρεπε κάτι να κάνω. Να ξεφύγω. Να σωθώ. Ένοιωθα το μυαλό μου νωθρό. Το κορμί μου αδύναμο. Αν δεν έκανα κάτι τώρα, ήμουν χαμένος. Η απουσία του τέρατος, αισθητή. Τώρα ήταν η ώρα να αντιπαλέψω. Τώρα που ακόμη είχα δυνάμεις. Ή τώρα ή ποτέ, σκέφτηκα.

Έχωσα τα νύχια στην πέτρα. Την έσκαψα. Ένιωσα τα δάχτυλά μου να πληγιάζουν. Τα νύχια να ξεκολλούν από την σάρκα. Το αίμα να κυλά. Όμως κατάφερα να βγάλω ένα κομμάτι. Με κόπο το πέρασα ανάμεσα στην αλυσίδα και τον καρπό μου. Έσπρωξα, τράβηξα, μάτωσα και το χέρι γλίστρησε από την αλυσίδα. Από εκεί και πέρα τα πράγματα έγιναν πιο εύκολα και σε λίγη ώρα ήμουν ελεύθερος από τα δεσμά μου.

Αφουγκράστηκα με προσοχή. Τίποτα δεν έδειχνε πως το πλάσμα ερχόταν. Ψαχουλευτά κατάφερα να βρω το άνοιγμα, εκεί που ο βράχος ανηφόριζε. Ήδη μια δροσερή αύρα ερχόταν από εκεί. Μπουσουλώντας, ανηφόρισα. Ύστερα από μερικές στροφές, δεσμίδες φωτός μου έδειχναν τον δρόμο. Τα μάτια μου πόνεσαν. Τόσες μέρες στο σκοτάδι…

Συνέχισα τον δρόμο μου με οδηγό την αφή μου. Τα δάχτυλά μου ακούμπησαν σε κάτι μαλακό. Μισάνοιξα τα μάτια. Πλησίασα το πρόσωπο και έβγαλα μια κραυγή. Στα χέρια μου κρατούσα το πόδι της ερωμένης μου. Εκείνο το ίδιο πόδι που λίγες μέρες πριν τυλιγόταν γύρω από την μέση μου με πάθος. Μισοτυφλωμένος από το φως, είδα σπαρμένα σε όλη τη διαδρομή κομμάτια της. Τα χέρια της. Εκείνα τα χέρια που χάραζαν νυχιές ηδονής στην πλάτη μου. Ο κορμός, κομμένος στραβά. Ένα λευκό στητό στήθος με κοίταζε προκλητικά. Από κάποια παραξενιά, δεν ήταν λεκιασμένο με αίμα. Ούτε η βρόμα της γλίτσας το είχε λερώσει. Προσπάθησα να μαζέψω τα κομμάτια της. Ήταν τόσα πολλά, που δε χωρούσαν στην αγκαλιά μου.

Είδα το κεφάλι της, λίγα μέτρα πιο μπροστά. Τα σκουρόχρωμα μαλλιά της ήταν μουλιασμένα. Απλωμένα ολόγυρα σαν τα φίδια της Μέδουσας. Τα παράτησα όλα και το πήρα τρυφερά στα χέρια μου. Δεν ήταν κομμένο με κάποιο κοφτερό μαχαίρι. Ασύμμετρα κομμάτια σάρκας κρέμονταν, μαζί με το πηγμένο από ώρα αίμα. Σαν κάποιο πλάσμα να το είχε ξεριζώσει από τη θέση του. Κάποιο τέρας. Το κούρνιασα στην αγκαλιά μου σαν μωρό. Προχώρησα.

Ήταν πρωί. Ένας φλογισμένος ήλιος έκανε το ξέφωτο να λάμπει. Τα μάτια μου πονούσαν από το φως. Κουκούβισα στο στόμιο της σπηλιάς. Ήμουν γυμνός, καλυμμένος με αίμα. Κοίταξα το κεφάλι που κρατούσα στην αγκαλιά μου. Έσπρωξα τα λερωμένα μαλλιά της πίσω. Χάιδεψα το χλωμό μάγουλο. Τα μάτια της ορθάνοιχτα, με κοιτούσαν γυάλινα, γεμάτα τρόμο, όμοια με τα μάτια των ζώων που στόλιζαν τους τοίχους του σπιτιού της. Χάιδεψα με τα δάκτυλα, τα βλέφαρά της. Κάρφωσα με το λεκιασμένο με αίμα γαμψώνυχο, τον βολβό και στρίβοντας τον έβγαλα από την κόγχη του. Με ικανοποίηση τον έφερα στο στόμα. Τον συνέθλιψα ανάμεσα από τα δόντια μου. Έβγαλα την γλώσσα και έγλειψα την κοιλότητα του ματιού.

Μμμμ! Συνέχιζε ακόμη να μου προσφέρει απόλαυση. Ναι, τώρα μπορούσα να πω πως δεν είχα γνωρίσει άλλη γυναίκα σαν κι αυτήν. Άλλη που να κατάφερε να ελευθερώσει το τέρας από μέσα μου.

Τσάκισα με τα χέρια που σε τίποτα δεν έμοιαζαν με ανθρώπινα, εκείνο το κεφάλι. Ρούφηξα ηδονικά το περιεχόμενό του και ύστερα το πέταξα με ορμή πίσω στην σπηλιά.

Όρθωσα το κορμί. Τα μυτερά δόντια δεν άφηναν το στόμα μου να κλείσει. Σε λίγο, σκέφτηκα. Σε λίγο θα μπορούσα να πάρω την ανθρώπινη θωριά μου. Όταν θα διέσχιζα το δάσος. Κανένα πλάσμα του δάσους δε θα τολμούσε να με αγγίξει με αυτήν την μορφή. Μέχρι να φτάσω στο σπίτι της για να είμαι ασφαλής. Έπρεπε να φτάσω στο σπίτι της..

Εξάλλου εκεί είχα τα κλειδιά της BMW.

Ξ Α Ν Θ Ι Π Π Η Γ Ι Ω Τ Ο Π Ο Υ Λ Ο Υ

Η Επιστροφή της Κίρκης

Η Ξανθίππη Γιωτοπούλου σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, στο τμήμα των Πολιτικών Μηχανικών και ταυτόχρονα σπουδάζει Ψυχολογία στο Dei College. Με τη δημιουργική γραφή ασχολείται από τα δεκαπέντε της χρόνια, δημοσιεύοντας τα πρώτα της κείμενα στο διαδίκτυο. Έκτοτε, έγινε αγάπη και ένα μέρος για να αφηγείται ιστορίες που ήθελε να πει για φανταστικούς κόσμους ή καθημερινά ζητήματα που την απασχολούν. Παράλληλα, ασχολείται ερασιτεχνικά με τη φωτογραφία και τον σύγχρονο χορό.

11.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ

Είχε ακούσει πολλά για εκείνον τον κόσμο, μα δεν πίστευε πως κάποια στιγμή θα τον έβλεπε και από κοντά. Η αλήθεια *ήταν* ότι οι φήμες οργίαζαν μεταξύ των μελών της μαγικής κοινότητας της Αθήνας, αλλά η πραγματικότητα δεν απείχε πολύ. Σίγουρα δεν υπήρχαν ιπτάμενοι δίσκοι και ορδές οπλισμένων στρατιωτών με αυτοσκοπό την εκτέλεση κάθε υπόπτου για χρήση μαγείας, ωστόσο όλη η πόλη, στην οποία είχε φτάσει καταλάθος η Αγγελική, ήταν εξοπλισμένη με συσκευές που ανίχνευαν τη μαγεία και κάθε τι που είχε σχέση με εκείνη. Περίπου αυτές ήταν οι σκέψεις της κοπέλας όσο έκανε ντους. Προσπαθούσε να ανασύρει από τη μνήμη της τα κουτσομπολιά και τις διάφορες ιστορίες από μάγους και μάγισσες και να τις συγκρίνει με όσα είδε η ίδια.

Το ζεστό νερό έπεφτε πάνω της κι ενώ άλλοτε την ηρεμούσε και έμενε με τις ώρες από κάτω του, τώρα της ερχόταν να το κλείσει. Ήθελε να γυρίσει σπίτι, στην Αθήνα που μεγάλωσε και όχι σε αυτή την κακή της απομίμηση. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και έγειρε το κεφάλι της προς τα πάνω, ξεχνώντας το νερό που έπεφτε ακόμη πάνω της, με αποτέλεσμα να μπει στα ρουθούνια της. Άρχισε να βήχει, με σκοπό να βγάλει το νερό που απειλούσε να κατέβει προς τα πνευμόνια της και ίσιωσε το κεφάλι. Αυτή τη φορά έκλεισε τη βρύση και βγήκε απ' την ντουζιέρα. Από τις κρεμάστρες άρπαξε πρώτα την πετσέτα σώματος και στη συνέχεια τη δεύτερη για τα μαλλιά που της είχε δώσει ο Οδυσσέας. *Οδυσσέας,* ένα όνομα, το οποίο είχε σημαδέψει εδώ και χιλιάδες χρόνια την οικογένειά της. Ως απόγονος της μάγισσας Κίρκης, είχε μάθει την ιστορία από την άλλη πλευρά, εκείνη που όλος ο κόσμος αγνοούσε. Κι ας είχε βοηθήσει στο τέλος τον Οδυσσέα, κανείς δεν της έδωσε τα απαραίτητα εύσημα. Από τότε κι έπειτα, κάθε απόγονος της Κίρκης συναντούσε τον δικό του Οδυσσέα.

Απ' το μυαλό της Αγγελικής είχε περάσει η σκέψη ότι ίσως να είχε βρει τον δικό της Οδυσσέα, αλλά ακόμη δεν είχε κάτσει να την επεξεργαστεί. Εξάλλου, μόλις τον είχε γνωρίσει και δεν μπορούσε να εκτιμήσει την κατάσταση όπως θα έπρεπε, ούσα άυπνη ένα εικοσιτετράωρο κοντά.

Η κοπέλα φόρεσε τα ρούχα που της είχε αφήσει μαζί με τις πετσέτες ο νεαρός και παραλίγο να ενεργοποιήσει το ξόρκι με το οποίο στέγνωνε συνήθως τα μαλλιά της, όταν θυμήθηκε πού βρισκόταν· σ' έναν κόσμο όπου η μαγεία απαγορευόταν ρητά και τιμωρούνταν από το νόμο.

«Οδυσσέα, πού να τις κρεμάσω για να στεγνώσουν;» ρώτησε, βγαίνοντας από το μπάνιο.

Ο νεαρός, βλέποντάς την, σηκώθηκε απευθείας από τον καναπέ και της πήρε τις πετσέτες από τα χέρια. «Θα το κάνω εγώ».

Η κοπέλα τον ευχαρίστησε κι έκατσε στην άκρη του καναπέ. Κανονικά θα έπρεπε να αισθάνεται κούραση. Αντίθετα, ένιωθε ένταση σε όλο της το κορμί, πράγμα στο οποίο βοηθούσε αρκετά ο άγνωστος χώρος στον οποίο βρισκόταν. Μερικά χτυπήματα στην εξώπορτα έκαναν την ένταση χειρότερη. Κι αν την είχαν βρει;

Η παλάμη της έσφιξε γύρω από το μπράτσο του καναπέ και τα νύχια της καρφώθηκαν στη μαλακή του επιφάνεια. Με το βλέμμα της ακολουθούσε τον Οδυσσέα, ο οποίος είχε αφήσει τις πετσέτες πάνω σε μια από τις καρέκλες της κουζίνας και προβληματισμένος προχωρούσε προς την πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Μαρίζα!»

Ο νεαρός έστρεψε το βλέμμα του προς το σαλόνι, κι ας μην μπορούσε να δει την Αγγελική. Κι εκείνος δεν ήταν σίγουρος, αλλά άνοιξε την πόρτα στη γειτόνισσά του. Η φυσιογνωμία της του φάνηκε άγνωστη, κι ας ήταν σχεδόν κολλητοί τον τελευταίο χρόνο. Κάτι του χτυπούσε άσχημα στο χαμόγελό της, σε αυτό το χαμόγελο που δεν είχε κάποιον ενδοιασμό για να το ανταποδώσει· εκτός από εκείνο το βράδυ.

«Καλησπέρα, Οδυσσέα!»

«Γεια σου, Μαρίζα!»

«Να περάσω;»

Ο νεαρός υπό κανονικές συνθήκες θα της έλεγε να περάσει, αλλά οι συνθήκες και το ένστικτό του τον απέτρεπαν.

«Μόλις ετοιμαζόμουν να κοιμηθώ», απάντησε με απολογητικό ύφος.

«Μα δεν είναι ούτε έντεκα!»

Έκανε να μπει, αλλά ο Οδυσσέας έκλεισε ελαφρώς την πόρτα, εμποδίζοντάς την.

«Έχω μία δουλειά αύριο νωρίς το πρωί».

Εκείνη τοποθέτησε την παλάμη της στην πόρτα και έβαλε δύναμη για να την ανοίξει· δύναμη που ο Οδυσσέας δε θα φανταζόταν ποτέ ότι είχε αυτή η μικροκαμωμένη κοπέλα. Πρώτη φορά επέμενε τόσο πολύ και αυτό του προξενούσε ανησυχία. Προσπάθησε να κρατήσει κόντρα με όλη του τη δύναμη.

«Τι θες, Μαρίζα; Σου είπα πως θέλω να κοιμηθώ!»

Εκείνη τέντωσε τον δείκτη της, δείχνοντας κάτι πίσω από τον νεαρό. «Αυτή!»

Ο Οδυσσέας γύρισε στιγμιαία και είδε την Αγγελική να τους παρακολουθεί από την κουζίνα του λιλιπούτειου διαμερίσματος.

Η Μαρίζα έβαλε περισσότερη δύναμη, την ίδια στιγμή που η Αγγελική φώναζε να μην την αφήσει να μπει. Η πρώτη κατάφερε να τον παραμερίσει και στάθηκε μπροστά από

την μελαχρινή. Ήταν έτοιμη να βγάλει περίστροφο, αλλά μία ριπή ανέμου της το πέταξε απ' το χέρι. Δεν πτοήθηκε και ετοιμάστηκε να της επιτεθεί έτσι κι αλλιώς, αλλά στα μισά της κίνησης πάγωσε.

«Τι στο καλό συνέβη;» ψέλλισε ο Οδυσσέας κοιτώντας εναλλάξ την Αγγελική και τη Μαρίζα.

Η Αγγελική τον έπιασε από το χέρι και τον οδήγησε προς τη μπαλκονόπορτα, την οποία και άνοιξε.

«Τι στο καλό κάνεις;» φώναξε μόλις την είδε να παίρνει φόρα για να πηδήξει απ' τον έκτο όροφο.

«Μας σώζω!» αποκρίθηκε η κοπέλα και τον τράβηξε μαζί της προς το κενό. Με τη βοήθεια της μαγείας της, κατάφερε να επιβραδύνει την πτώση. Η αίσθηση ήταν λες και πετούσαν αντί να πέφτουν. Μόλις η Αγγελική είδε ανθρώπους μαζεμένους κάτω απ' τα πόδια τους και όπλα να τους σημαδεύουν, θυμήθηκε την πρώτη φορά που είχε πάει σε κάποιον κόσμο στον οποίο η μαγεία δεν ήταν ακόμη τελείως αποδεκτή. Τότε ήταν δεκαοχτώ χρόνων, ένα παιδί που μόλις είχε τελειώσει το σχολείο και τη μαγική του εκπαίδευση. Έξι χρόνια αργότερα, είχε μάθει να υπερασπίζεται τον εαυτό της, κάτι που της είχε στοιχίσει την αθωότητα και την αφέλειά της. Όταν πήρε την απόφαση να εμπιστευτεί τον Οδυσσέα, δεν το έκανε επειδή ήθελε να θυμηθεί εκείνη την εποχή, αλλά επειδή το πρόσταζε το ένστικτό της. Εκείνο έβγαινε πάντοτε σωστό· το γνώριζε αυτό με σιγουριά, καθώς το είχε παρακούσει ελάχιστες φορές και όλα είχαν πάει στραβά.

Αυτή τη φορά, της έλεγε να μη φοβηθεί από την απειλή των όπλων που ήταν έτοιμα να πάρουν τόσο τη δική της ζωή όσο και του Οδυσσέα. Χρησιμοποιώντας ένα δεύτερο ξόρκι του αέρα, αρκετά πιο δυνατό, κατάφερε να εντοπίσει μερικούς κυνηγούς μαγισσών, ώστε να καταφέρουν να προσγειωθούν. Οι πατούσες της άγγιξαν την τραχιά άσφαλτο, κάνοντάς τη να συνειδητοποιήσει ότι πάνω στην ένταση είχε ξεχάσει τα προσωπικά της αντικείμενα. Δεν την ένοιαζαν ως υλικά αγαθά, αλλά το βιβλίο με τα ξόρκια της ήταν ανεκτίμητο. Με ένα ξόρκι τηλεμεταφοράς, το έφερε ξανά στα χέρια της.

Ο Οδυσσέας την επανέφερε στην πραγματικότητα όταν μπήκε μπροστά της.

«Φύγε από τη μέση και σώσε τον εαυτό σου!» γάβγισε μία επιβλητική και εχθρική φωνή. «Αν δεν το κάνεις, θα θεωρηθείς συνεργός της μάγισσας και θα υποστείς τις ευθύνες των πράξεών σου!»

«Σύμφωνα με το Νόμο κατά της Μαγείας, πρώτα πρέπει να υπάρξει σύλληψη και μετά δίκη, σωστά;»

Ο γεροδεμένος άντρας που στεκόταν απέναντί του δεν απάντησε κι έτσι ο Οδυσσέας συνέχισε.

«Αυτό που πάτε να κάνετε είναι εκτέλεση εν ψυχρώ, όχι σύλληψη!» Έκανε μία παύση και συνέχισε. «Είχα σκοπό να την παραδώσω στις αρχές αφού είχα σιγουρευτεί ποια είναι, αλλά με πρόλαβε η πράκτοράς σας!» Και άλλη παύση. «Ποιος είναι ο ανώτερός σου ώστε να καταγγείλω το συμβάν;» Ο θυμός ήταν ευδιάκριτος στη φωνή του.

Η Αγγελική είχε κοκαλώσει. Αλήθεια, ο Οδυσσέας έπαιζε θέατρο με τους διώκτες της ή με την ίδια; Η σκέψη αυτή τριβέλιζε το μυαλό της και δε χρησιμοποιούσε τη μαγεία της για να τους μεταμορφώσει όλους σε χοίρους, όπως η πρόγονός της. Η κατάσταση δεν ευνοούσε παρορμητισμούς, αλλά δομημένη σκέψη για ένα επιτυχημένο σχέδιο διαφυγής από τον κίνδυνο.

«Δε θα υπάρξει καμιά καταγγελία!»

«Αλήθεια; Τότε γιατί νομίζω πως ο Αρθούρος Κωλέττης θα έχει αντίθετη άποψη για αυτή την επιχείρηση και την εισβολή στον προσωπικό μου χώρο δίχως ένταλμα!"

Το καστανό βλέμμα της Αγγελικής, έπιασε ένα ανεπαίσθητο τρέμουλο σε έναν από τους στρατιώτες στο άκουσμα του ονόματος.

«Ο διοικητής δε νομίζω να συμμερίζεται τη δική σας άποψη! Άλλωστε, εκείνος διέταξε την έφοδο!»

Ο Οδυσσέας άπλωσε το χέρι του.

«Χρειάζομαι ένα κινητό τηλέφωνο! Θέλω να το διαπιστώσω μόνος μου!»

«Ποιος νομίζεις ότι είσαι και ζητάς να τον ενοχλήσεις;»

Ένα μειδίαμα χαράχτηκε στα χείλη του νεαρού και στα γαλάζια μάτια του εμφανίστηκε μια σπίθα. «Σίγουρα θα θυμάσαι μία περίοδο, περίπου δύο χρόνια πριν, που ο Αρθούρος ήταν χαμένος από τη δουλειά του».

«Δε μου λέει κάτι αυτό!»

Ο Οδυσσέας είχε ακόμη απλωμένο το χέρι του. «Το τηλεφώνημα θα ξεδιαλύνει το τοπίο».

Ένα κινητό με κουμπάκια έφτασε στην ανοιχτή του παλάμη κι εκείνος πληκτρολόγησε τον αριθμό, χωρίς να χάσει οπτική επαφή με τον θύτη τους. Έβαλε τη συσκευή στο αυτί και περίμενε ένα κουδούνισμα μέχρι να το σηκώσει ο συνομιλητής του.

«Έλα Αρθούρε, ο Οδυσσέας είμαι». Παύση. «Δε θα έλεγα ότι είμαι καλά, καθώς οι δικοί σου μας στοχεύουν με όπλα… Ναι, είναι εκείνος ο Κένσινγκτον…». Παύση. «Ναι, θα σ' τον δώσω τώρα, αντίο από 'μένα».

Παρέδωσε τη συσκευή στον Κένσινγκτον.

«Ροδόλφος Κένσινγκτον, αρχηγός του Α' Τάγματος», ανήγγειλε τον εαυτό του εκείνος.

Η Αγγελική πρόσεξε το χρώμα να εγκαταλείπει τα μάγουλα του Ροδόλφου Κένσινγκτον, να σφίγγει το κράτημά του στο κινητό τηλέφωνο και να αρθρώνει μία και μοναδική λέξη πριν τερματίσει την κλήση.

«Μάλιστα».

Στη συνέχεια, έστρεψε εξ ολοκλήρου την προσοχή του στον Οδυσσέα και την Αγγελική. Έκανε ένα νεύμα με το χέρι του και μεμιάς τα όπλα σταμάτησαν να τους σημαδεύουν.

«Θα μεταφερθείτε στη Γενική Διεύθυνση των Κυνηγών».

Ο Οδυσσέας συμφώνησε και τους οδήγησαν σε ένα στρατιωτικό ημιφορτηγό. Τους έβαλαν να καθίσουν αντικριστά, με δύο κυνηγούς εκατέρωθέν τους.

Η Αγγελική κοιτούσε στα μάτια τον Οδυσσέα σε όλη τη διαδρομή, προσπαθώντας να αποκωδικοποιήσει αυτό που έβλεπε μέσα τους. Η ίδια παρέμενε ανέκφραστη.

Μετά από δεκαπέντε λεπτά, τους κατέβασαν από το όχημα μπροστά από ένα επιβλητικό μεν, άσχημο δε κτίριο. Μπήκαν από την κύρια είσοδο με τους κυνηγούς να τους ρίχνουν βλέμματα αποδοκιμασίας. Μερικοί έφτυσαν στα πόδια τους. Η Αγγελική κρατήθηκε να μην εξωτερικεύσει το αίσθημα της αηδίας που ένιωθε. Αντιθέτως, κράτησε το κεφάλι της ψηλά και έσφιξε το βιβλίο στην αγκαλιά της. Το αίμα σφυροκοπούσε στα αυτιά της, οι παλάμες της είχαν ιδρώσει, όπως και οι πατούσες της, οι οποίες γλιστρούσαν ελαφρώς στο λείο δάπεδο.

Τους οδήγησαν μπροστά από μία μεταλλική πόρτα, την άνοιξαν και την έσπρωξαν στο εσωτερικό του κελιού. Λίγο πριν την κλείσουν πίσω της, ο Οδυσσέας τοποθέτησε το πόδι του.

«Θα ήθελα να της μιλήσω πριν αναλάβετε εσείς».

Ο Κένσινγκτον έκανε να φέρει αντίρρηση, αλλά ο νεαρός τον πρόλαβε, σηκώνοντας το χέρι του.

«Νομίζω πως ο Αρθούρος δεν θα έχει αντίρρηση ή μήπως να τον φωνάξουμε να το επιβεβαιώσει;»

Ο αρχηγός του Α' Τάγματος τον αγριοκοίταξε, ωστόσο δεν είπε τίποτα. Του άνοιξε την πόρτα και τον άφησε να περάσει. Ο Οδυσσέας έκλεισε την πόρτα, κάθισε στον μεταλλικό πάγκο και χτύπησε ελαφρώς τον κενό χώρο δίπλα του. Η νεαρή μάγισσα έπιασε το νόημα και βολεύτηκε δίπλα του.

«Λοιπόν», έκανε μέσα απ' τα δόντια του, «θέλω να προσποιηθούμε ότι προσπαθώ να σου πάρω το βιβλίο που κρατάς». Έπιασε το βιβλίο και άρχισε να το τραβάει προς το μέρος του.

«Τόση ώρα προσποιείσαι;»

«Ναι. Δε γνωρίζω τον Κωλέττη, αλλά κάποιον που μιμείται τη φωνή του. Συνεπώς, πρέπει να βγούμε από εδώ άμεσα, αν θέλουμε να διατηρήσουμε τα κεφάλια στους ώμους μας!»

Η Αγγελική συνέχισε να μην αφήνει το βιβλίο από το κράτημά της, αλλά ταυτόχρονα, από μέσα της, προσπαθούσε να πραγματοποιήσει το ξόρκι της τηλεμεταφοράς. Οι φλέβες της μαγείας του κόσμου ήταν πολύ αδύναμες στο συγκεκριμένο σημείο και σε συνδυασμό με κάτι που εμπόδιζε τη ροή της, οι προσπάθειες ήταν άκαρπες.

«Δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω μαγεία εδώ», δήλωσε μετά από μισό λεπτό και πάνω που τελείωνε τη φράση της, άκουσαν χτυπήματα στην πόρτα.

«Έχετε τρία λεπτά ακόμη! Μετά η μάγισσα πάει στον ανακριτή!»

Οι δύο νέοι αντάλλαξαν φοβισμένα βλέμματα.

«Προσπάθησε ξανά, Αγγελική!»

«Θα προσπαθήσω κάτι άλλο· θα καλέσω την Κίρκη!»

«Την ποια;»

«Τη μάγισσα Κίρκη!» απάντησε εκείνη και άρχισε να φωνάζει με όλη της τη δύναμη και φρόντισε να διοχετεύσει στο περιβάλλον αρκετή από τη μαγεία της. «Κίρκη! Μάγισσα Κίρκη! Κίρκη, κυρίαρχη τον ανέμων και βασίλισσα, ζητώ βοήθεια, εγώ, ένα από τα παιδιά σου! Κίρκη!»

Ακούγοντας τις φωνές της, η πόρτα άνοιξε φανερώνοντας κυνηγούς έτοιμους για να την καταστείλουν. Ωστόσο, δεν ήταν οι μόνοι που άκουσαν τη δέησή της. Η ατμόσφαιρα έγινε βαριά και τα μόρια του αέρα άρχισαν να πάλλονται ρυθμικά. Οι κυνηγοί άρχισαν να πυροβολούν προς το μέρος των δύο νεαρών, με τις σφαίρες να μη φτάνουν ποτέ τον στόχο τους και να εξοστρακίζονται στους τοίχους.

«Αγγελική, τι συμβαίνει;» ρώτησε έντρομος ο Οδυσσέας.

«*Αγαπητό μου παιδί*», αντήχησε μία γυναικεία φωνή με βελούδινη χροιά λίγο πριν η παρουσία της Κίρκης κατακλύσει το δωμάτιο. Δεν πρόλαβε να αρθρώσει άλλη λέξη, καθώς μία δεύτερη βροχή από σφαίρες ήρθαν κατά πάνω της. Ούτε και αυτές βρήκαν τον στόχο τους· σταμάτησαν στον αέρα για μερικά δευτερόλεπτα πριν πέσουν στο τσιμεντένιο πάτωμα.

«*Τολμάτε να στρέφετε τα όπλα σας εναντίον μου, θνητοί;*» βρυχήθηκε η Κίρκη.

«Τολμάνε αν είναι να αφανίσουν το είδος σας!» απάντησε ο Κένσινγκτον. «Πυρ!»

Μία ριπή ανέμου πέταξε δύο κυνηγούς έξω από το κελί. Μαζί τους βγήκε και η Κίρκη.

Η Αγγελική σηκώθηκε από τον πάγκο και τράβηξε τον Οδυσσέα μαζί της.

«Πρέπει να φύγουμε!»

Βγήκαν μαζί από το κελί, ο Οδυσσέας ανακουφισμένος για την ξαφνική εμφάνιση της Κίρκης, η Αγγελική σε εγρήγορση ώστε να καταφέρουν να φύγουν από εκείνο το κολαστήριο.

Η Κίρκη έξω πάλευε με τους κυνηγούς, η Αγγελική τη χρησιμοποίησε ως αντιπερισπασμό, αλλά πάλευε κι εκείνη για να φτάσουν ως την κεντρική είσοδο ή έστω ένα σημείο που η μαγεία θα ευνοούσε ξόρκι τηλεμεταφοράς.

«Κίρκη!» ακούστηκε μία βροντερή ανδρική φωνή και όλοι πάγωσαν στις θέσεις τους. Από τις μεγάλες σκάλες που οδηγούσαν στον επόμενο όροφο, κατέβηκε ένας άντρας κοντά στην ηλικία των τριάντα πέντε.

«Κίρκη, ερωμένη του πατέρα μου και γυναίκα μου!»

Η νεαρή μάγισσα άνοιξε διάπλατα τα μάτια της μόλις άκουσε την προσφώνηση του άντρα.

«Ο Τηλέμαχος!» ψέλλισε, κερδίζοντας ένα βλέμμα απορίας από τον Οδυσσέα.

«Δε νομίζω να αναφέρεσαι στον Τηλέμαχο, τον γιο του ομηρικού Οδυσσέα…»

«Σ' αυτόν ακριβώς αναφέρομαι! Όταν ο Τηλέγονος σκότωσε τον Οδυσσέα, ο Τηλέμαχος και η Πηνελόπη πήγαν στην Κίρκη. Ο Τηλέμαχος την παντρεύτηκε και στη συνέχεια τη σκότωσε. Ή έτσι νόμιζε».

«Και γιατί είναι αθάνατος;»

«Η Κίρκη τον έκανε, μαζί με την Πηνελόπη», απάντησε και έκανε μία παύση πριν συνεχίσει. «Πρέπει να φύγουμε!»

Τον έπιασε από τον καρπό, για δεύτερη φορά εκείνο το βράδυ, και άρχισε να τρέχει προς την είσοδο του κτιρίου. Λίγο πριν περάσουν την πόρτα, η Μαρίζα εμφανίστηκε ξαφνικά, κόβοντάς τους τον δρόμο. Κρατούσε ένα πιστόλι, με το οποίο σημάδεψε την Αγγελική και άρχισε να ρίχνει τις σφαίρες τη μία μετά την άλλη. Η νεαρή μάγισσα τέντωσε το χέρι της, άνοιξε την παλάμη της και δημιούργησε μία ενεργειακή ασπίδα, ξόρκι που υπό κανονικές συνθήκες δε θα την έκανε να νιώθει τόσο κουρασμένη. Οι σφαίρες εξοστρακίστηκαν στον χώρο, μερικές εκ των οποίων χτύπησαν κυνηγούς, κάνοντας τη μάχη της Κίρκης πιο εύκολη.

Με μία δεύτερη κίνηση του ίδιου χεριού, έστειλε τη Μαρίζα ιπτάμενη έξω από την Κεντρική Διεύθυνση των Κυνηγών. Ένα επιδοκιμαστικό σφύριγμα ξέφυγε από τα χείλη του Οδυσσέα πριν ανασκουμπωθεί και τραβήξει εκείνος, αυτή τη φορά, τη λαχανιασμένη Αγγελική προς τον έξω κόσμο. Η νεαρή μάγισσα είχε φροντίσει να τους κάνει αόρατους, ώστε να αποφευχθεί περαιτέρω μάχη. Αφού απομακρύνθηκαν αρκετά, σταμάτησε το ξόρκι. Ένιωσε να ζαλίζεται και έκατσε στην άκρη του πεζοδρομίου, με τα πόδια της να ακουμπάνε την άσφαλτο.

«Πώς είσαι;» ρώτησε ο Οδυσσέας.

«Έχω βιώσει και καλύτερες βραδιές, είναι η αλήθεια».

Το στόμα της είχε στεγνώσει, ο οργανισμός της αποζητούσε απεγνωσμένα νερό και φαγητό, μιας και είχε καταναλώσει αρκετή ενέργεια. Έκλεισε τα μάτια της και μετά από λίγο ένιωσε τον Οδυσσέα να σκύβει προς το μέρος της.

«Μπορώ να κάνω κάτι; Θέλεις μήπως να σου φέρω νερό;»

«Ναι, παρακαλώ πολύ».

Ο Οδυσσέας μπήκε στην πρώτη καφετέρια που βρήκε και ζήτησε δύο ποτήρια νερό, καθώς δεν είχε χρήματα πάνω του. Το ένα το προσέφερε στην κοπέλα. Κάθισαν για μερικά λεπτά σιωπηλοί, ο καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις.

«Και τώρα τι κάνουμε;»

«Πρέπει να βρούμε την πύλη που με έφερε εδώ. Μόνο έτσι θα γυρίσουμε πίσω στον κόσμο μας», απάντησε η Αγγελική.

«Πώς τη βρίσκουμε αυτή;»

«Δύσκολα», αναφώνησε η κοπέλα και άρχισε να μουρμουρίζει το ξόρκι εύρεσης της μαγικής πύλης. Ανάμεσα στις αντικριστές τις παλάμες, εμφανίστηκε μία δεσμίδα φωτός, η οποία άρχισε να παίρνει σχήμα. Το σχήμα χάθηκε κι έτσι η Αγγελική ενεργοποίησε ξανά το ξόρκι. «Τζίφος».

«Τι τζίφος;»

«Είναι λες και δεν υπάρχει πύλη».

«Ναι, αλλά κάπως ήρθες! Δεν γίνεται να εξαφανίστηκε έτσι απλά!»

«Η Κίρκη!» αναφώνησε η νεαρή μάγισσα. «Εκείνη θα ξέρει πού είναι η πύλη!» Επικαλέστηκε για μία ακόμα φορά την πρόγονό της. Εκείνη της είπε τηλεπαθητικά ότι δεν μπορούσε να βοηθήσει και να στρεφόταν προς την Εκάτη, θεά της μαγείας.

«Ωραία, πώς καλούμε την Εκάτη;»

«Μέσω των φλεβών που ρέει η μαγεία σε αυτόν τον κόσμο».

Η Αγγελική έπιασε ξανά δουλειά, παρά την εξουθένωση και η Εκάτη εμφανίστηκε μπρος τους.

Ο Οδυσσέας βοήθησε την Αγγελική να σηκωθεί, ώστε να είναι στο ίδιο ύψος με τη θεά.

«Ω, θεά της μαγείας, τη βοήθειά σου ζητώ».

«*Τι βοήθεια ζητάς;*»

«Να μας δείξεις πού είναι η πύλη για να γυρίσουμε στον κόσμο μας».

Η Εκάτη κοίταξε εναλλάξ τους δύο νέους.

«*Κόρη της Κίρκης, μόνο εσύ μπορείς να έρθεις μαζί μου. Ο γιος του Οδυσσέα θα πρέπει να μείνει εδώ*».

Τα βλέμματα των νεαρών διασταυρώθηκαν, ο Οδυσσέας είχε γίνει άσπρος σαν πανί. Η σκέψη της Αγγελικής ότι είχε βρει τον δικό της Οδυσσέα, είχε επαληθευτεί.

«Ένα λεπτό!» έκανε η Αγγελική. «Γιατί δεν μπορεί να έρθει;»

«*Ο Δίας το αποφάσισε*».

Η κοπέλα θα έβριζε από μέσα της, αλλά κρατήθηκε, διότι δεν μπορούσε να ξέρει αν η θεά διάβαζε τις σκέψεις της.

«Εγώ δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο δεν μπορώ να επιστρέψω!» ξέσπασε ο Οδυσσέας. «Είμαι δυόμισι χρόνια μακριά από το σπίτι και την οικογένειά μου χωρίς να γνωρίζω το λόγο! Ξέρω μόνο ότι έφυγα από το σπίτι για δουλειά και δεν ξαναγύρισα ποτέ, διότι κάτι με έφερε εδώ!»

Η νεαρή μάγισσα τον έπιασε από το μπράτσο σε μία προσπάθεια να τον κατευνάσει και να του συμπαρασταθεί.

«Οδυσσέα, δε σε αφήνω εδώ! Θα τη βρούμε τη λύση! Η Κίρκη μπορεί να μεταμόρφωσε τους συντρόφους του Οδυσσέα σε γουρούνια, αλλά εν τέλει τον βοήθησε να φτάσει στην Ιθάκη. Εκάτη, θέλω να του προσφέρω τη μισή μου μαγεία, ώστε να γυρίσουμε πίσω και οι δύο!»

«Ορίστε! Δεν μπορεί να σοβαρολογείς, Αγγελική!»

«Κι όμως, Οδυσσέα, το λέω πολύ σοβαρά. Σύμφωνα με τα εγχειρίδια της σωστής χρήσης των πυλών, είναι ο μόνος τρόπος να φύγουμε από εδώ».

«*Είναι ο μόνος*», επιβεβαίωσε τα λεγόμενα της Αγγελικής η Εκάτη.

Ο Οδυσσέας έγνεψε ευχαριστώ, κάνοντας μία νοητή υπόσχεση να ξεπληρώσει το χρέος, και στη συνέχεια στράφηκε με θράσος προς τη θεά της μαγείας. «Την άκουσες! Θέλουμε να γυρίσουμε πίσω!»

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ Μ Π Ο Υ Ζ Ο Υ Κ Α Σ

Ο Μεσημέρας

Ο Σωκράτης Μπουζούκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976. Τα τελευταία 6 χρόνια ασχολείται με την συγγραφή αφού μόλις πρόσφατα βρήκε το θάρρος να το επιχειρήσει. Μέχρι σήμερα έχει συμμετάσχει με ένα διήγημα του στο βιβλίο «Παλιό ΠΑΣΟΚ το ορθόδοξο» και με ακόμα ένα διήγημα του στην συλλογή που κυκλοφορεί στα αγγλικά και στα ελληνικά με τίτλο «Coronavirus an ancient or an alien virus?». Επίσης έχει συμμετάσχει με 3 ιστορίες του στην συλλογή «Θρύλοι του Σύμπαντος ΙΧ», ενώ την ίδια χρονιά συμμετείχε και στο «Λογοτεχνικό ημερολόγιο 2021».

Το 2019 κυκλοφόρησε το πρώτο του βιβλίο «Η Αδελφότητα του Κθούλου» το οποίο διακρίθηκε στα βραβεία Everlies του Fantasy Festival με την τρίτη θέση στην κατηγορία «Καλύτερος Έλληνας συγγραφέας τρόμου 2019».

Φέτος κυκλοφόρησε το δεύτερο βιβλίο του με τίτλο «Η εσχάτη πανδημία των τελευταίων ημερών του κόσμου». Παράλληλα έχει συμμετάσχει σε διάφορες συλλογές ιστοριών που κυκλοφορούν σε free e-book από την ομάδα The Tales of the Mind Projects

Όταν δεν γράφει, απολαμβάνει να ταξιδεύει, να πηγαίνει σε μουσεία και λαογραφικές γιορτές, να διαβάζει και να περνάει χρόνο με την οικογένειά του.

12.

Ο ΜΕΣΗΜΕΡΑΣ

Πρώτη μέρα του Αυγούστου και ο Αστέρης, αντί να είναι διακοπές σε κάποιο νησί, βρισκόταν στην τεράστια βιβλιοθήκη της βουλής των Ελλήνων στη Λένορμαν. Ήταν ένα παλιό κτίριο που κατασκευάστηκε το 1930, την εποχή που ανθούσε η βιομηχανία τσιγάρων.

Είχε μετανιώσει που δέχθηκε να λάβει μέρος στην καλοκαιρινή γιορτή του πολιτιστικού συλλόγου Νέων Παλατιών Ωρωπού. Στην εκδήλωση αυτή θα παρουσιάζονταν καλοκαιρινά ήθη και έθιμα της Ελλάδας. Στον νεαρό ανέθεσαν να βρει πληροφορίες για μια λαογραφική φιγούρα που αναφέρονταν ότι κυκλοφορούσε τις πρώτες μέρες του Αυγούστου, μεσημέρι. Και δεν είχε μόνο να βρει στοιχεία αλλά θα έπρεπε να το ζωντανέψει και επάνω στην σκηνή, ώστε οι θεατές να έχουν μια εικόνα αυτού του δαίμονα του μεσημεριού. Τον αποκαλούσαν έτσι γιατί εμφανίζονταν μετά τις δώδεκα το μεσημέρι. Ο Αστέρης δεν αγαπούσε και δεν είχε ασχοληθεί καθόλου με τη λαογραφία και τα θεωρούσε όλα αυτά χαζά πράγματα.

Ο λόγος που είχε μπλέξει με τον λαογραφικό σύλλογο ήταν ο έρωτας που ένιωθε για μια κοπέλα που ήταν μέλος. Αποφάσισε για να την πλησιάσει να ενταχθεί στον σύλλογο. Με τον καιρό την πλησίασε και κατάφερε να βγούνε ραντεβού. Όμως αυτή του την χαρά θα έπρεπε να την πληρώσει με ένα τίμημα. Και αυτό ήταν η εργασία που του ανέθεσαν να κάνει. Να βρει πληροφορίες για τον Μεσημέρα και να τον αναπαραστήσει στην σκηνή.

Με τη βοήθεια του βαριεστημένου υπαλλήλου της βιβλιοθήκης είχε καταφέρει να εντοπίσει αρκετά στοιχεία. Ο υπάλληλος σίγουρα μετρούσε τις ώρες για να τελειώσει η βάρδιά του, ώστε να φύγει από το τεράστιο κτίριο της βιβλιοθήκης και να βρεθεί σε μια παραλία. Φαινόταν στο πρόσωπό του ότι δεν είχε αρκετή όρεξη για δουλειά. Το έβλεπε καθαρά ο Αστέρης και τον δικαιολογούσε.

Αύγουστο μήνα πρέπει να είσαι σε κάποιο νησί ή παραλία. Τέτοιες μέρες οι μόνοι που δουλεύουν είναι τα ρολόγια και οι χαζοί, σκέφτηκε ο Αστέρης ενώ έβλεπε τον υπάλληλο που του έφερνε ανόρεχτα τα βιβλία που χρειάζονταν.

Ο υπάλληλος τα ακούμπησε στο γραφείο που καθόταν ο Αστέριος χωρίς να πει κουβέντα. Ύστερα πήγε προς το δικό του γραφείο να συνεχίσει την εργασία του πριν τον διακόψει ο νεαρός. Και ήταν αρκετά σοβαρή δουλειά. Έπρεπε να βγάλει την πασιέντζα που είχε στον υπολογιστή του και δεν μπορούσε να την ολοκληρώσει.

Ο Αστέρης κοίταξε τα βιβλία που του έφερε. Το ένα ήταν *Μελέται περί του βίου και τη γλώσσης του ελληνικού λαού. Παραδόσεις Β΄* του πατέρα της ελληνικής λαογραφίας Νικόλαου Πολίτη. Το άλλο ήταν ο ένατος τόμος του περιοδικού *Επιστημονική Επετηρίς*, όπου υπήρχε άρθρο του θεμελιωτή της γλωσσολογίας στην Ελλάδα, του Γεώργιου Χατζιδάκι. Ο τίτλος του άρθρου ήταν *Μεσημέρας και μεσημεριάτης*.

Ο Αστέρης ήταν χαρούμενος που βρέθηκε αρκετό υλικό για την έρευνά του. Διάβαζε και μετά φωτογράφιζε με μανία ό,τι χρήσιμο έβρισκε, ώστε αργότερα με την άνεση του να το εξέταζε στο σπίτι του. Θα παρουσίαζε στο κοινό μια καλή εικόνα αυτού του μυθικού χαρακτήρα.

Μόλις τελείωσε έφυγε από την βιβλιοθήκη, χαρούμενος που σχεδόν ολοκλήρωσε την έρευνά του. Όταν βγήκε έξω από το κτίριο ζεστός αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο του. Ο καύσωνας είχε έρθει για τα καλά. Μετάνιωσε που δεν είχε μαζί του το καπέλο του, γιατί ο ήλιος ήταν δυνατός. Έβαλε τα ακουστικά στα αυτιά του και έβαλε την αγαπημένη του μουσική. Ο ήχος της τράπ ακούγονταν υπερβολικά δυνατά. Ξεκίνησε με τα πόδια να πάει προς το αυτοκίνητο του ώστε να επιστρέψει στο χωριό του. Οι δρόμοι της πόλης ήταν άδειοι και το μόνο που ακουγόταν ήταν το τραγούδι των τζιτζικιών. Ο κόσμος είχε αφήσει την πόλη για να περάσει τις διακοπές του.

Στο μυαλό του στριφογύριζαν όσα είχε βρει για την έρευνά του. Σύμφωνα με τις λαϊκές δοξασίες το μεσημέρι είχε την ίδια βαρύτητα που έχουν και τα μεσάνυχτα. Εκείνη την ώρα εμφανίζονται δαίμονες που κάνουν κακό σε όσους απερίσκεπτα κυκλοφορούν εκείνη την ώρα. Μάλιστα υπήρχαν αναφορές και από αρχαίους συγγραφείς για τους κινδύνους που ελλόχευαν το μεσημέρι, γιατί τότε εμφανίζονταν οι θεοί και όντα όπως οι Σάτυροι, οι Νύμφες, ο Πάνας και οι Σειρήνες. Σύμφωνα με τον Νικόλαο Πολίτη, η δοξασία αυτή προήλθε από το γεγονός ότι η ησυχία του μεσημεριού τους καλοκαιρινούς μήνες δεν έπρεπε να ταράσσεται, γιατί κινδύνευαν να υποστούν τις συνέπειες.

Χαζομάρες για να τρομάζουν τα μικρά παιδιά για να κοιμηθούν το μεσημέρι. Ήταν ένα παραμυθάκι το οποίο λογικά είχε σαν στόχο τη διατήρηση της τάξης κατά τις μεσημεριανές ώρες κοινής ησυχίας. Και οι γονείς για να βάλουν τα παιδιά για ύπνο συνέχισαν τον μύθο του. Τα παιδιά πίστευαν ότι τους έλεγαν οι μεγαλύτεροι και πήγαιναν για ύπνο. Μέχρι να έρθουν τα νέα συστήματα διαπαιδαγώγησης των παιδιών που απαγορεύουν να τα φοβίζεις και πρέπει να μιλάς λογικά μαζί τους, σκέφτηκε κοροϊδευτικά ο νεαρός ενώ χάζευε τους άδειους και ήσυχους δρόμους της πρωτεύουσας. Δεν έβλεπε την ώρα να φτάσει σπίτι, ώστε να αρχίσει την εργασία του. Έπρεπε όμως να είναι έτοιμος για την παράσταση που θα γινόταν παραμονή Δεκαπενταύγουστο. Είχε λίγο χρόνο μπροστά του αλλά θα έβαζε τα δυνατά του για να τους εντυπωσιάσει στον σύλλογο. Και φυσικά την κοπέλα που για χάρη της είχε μπλέξει σε τούτη την ιστορία.

Στην άλλη μεριά του δρόμου, όπου βρισκόταν ένα σταυροδρόμι, διέκρινε έναν περίεργο τύπο. Ήταν ένας άσχημος γέρος με πολλά γένια. Το δέρμα του ήταν ηλιοκαμένο. Φορούσε παλιά και σκισμένα ρούχα ενώ φορούσε ένα ψάθινο καπέλο στο κεφάλι του. Τέλος, κρατούσε στο δεξί του χέρι έναν άδειο σάκο.

Πού πάει ο μπάρμπας έτσι μέσα στην Αθήνα; σκέφτηκε και γέλασε κοροϊδευτικά.

Το βλέμμα του γέρου έπεσε αμέσως επάνω στον Αστέρη, λες και διάβασε τη σκέψη του. Για λίγο ο νεαρός ένιωσε ένα ψυχρό τρέμουλο αλλά σκέφτηκε πως αυτό ήταν η ιδέα του. Ίσως γιατί διαπίστωσε ότι ο γέρος έμοιαζε με μερικές περιγραφές του Μεσημέρα. Ήταν μόνο

οι δυο τους στον δρόμο μαζί με το άδειο αστικό λεωφορείο που έτρεχε σαν άλογο στην πόλη μόνο του και τα τζιτζίκια που ετοιμάζονταν για τη Eurovision.

Συνέχισε την πορεία του χωρίς να δώσει επιπλέον προσοχή στον γέροντα, για να φτάσει προς το αμάξι του. Το απόγευμα θα πήγαινε θάλασσα να δροσιστεί. Αρκετά έφαγε τόση ζέστη σήμερα, ειδικά για την εργασία του. Όμως ήθελε κάτι να πιει. Σταμάτησε μερικά μέτρα σε ένα καφέ που ήταν κοντά στο σημείο που είχε παρκάρει, να πάρει κάτι να σβήσει τη δίψα του. Όσο περίμενε την παραγγελία του το βλέμμα του κοιτούσε προς τον δρόμο. Τα μάτια του έπεσαν σε μια γνώριμη φιγούρα. Ακριβώς έξω από το καφέ βρισκόταν ο περίεργος γέρος. Να τον παρακολουθούσε άραγε; Ίσως ήταν από αυτούς που τους έκοψαν την σύνταξη την περίοδο της οικονομικής κρίσης και κυκλοφορούν ζητιανεύοντας από τον κόσμο να τους δώσει λίγα κέρματα, για να καλύψουν κάποιες ανάγκες τους. Ο νεαρός όσο περίμενε τον υπάλληλο να του φτιάξει τον παγωμένο καφέ του έψαξε στο πορτοφόλι του για μερικά ψιλά. Ηθελε να βοηθήσει τον κακόμοιρο γέρο. Πίστευε ότι αυτό ήταν το σωστό να κάνει. Όταν βρήκε αυτό που αναζητούσε κοίταξε να τον βρει αλλά ο γέρος είχε γίνει καπνός. Θέλησε να τον βρει και βγήκε έξω από το καφέ. Κοίταξε αριστερά, μετά κοίταξε δεξιά αλλά τίποτα. Λες και άνοιξε η γη και τον κατάπιε.

Πού στην ευχή πήγε; Δεν μπορεί να απομακρύνθηκε τόσο γρήγορα μακριά, σκέφτηκε και ξαναμπήκε μέσα στο καφέ για να πάρει αυτό που είχε παραγγείλει.

Απολαμβάνοντας τον παγωμένο του καφέ πλησίαζε προς το αμάξι του. Τραγουδούσε τους στίχους του τραγουδιού που άκουγε. Σε λίγα λεπτά θα βρισκόταν στο χωριό του και δίπλα στη θάλασσα. Θα πήγαινε να κολυμπήσει για να δροσιστεί. Η εργασία του θα μπορούσε να περιμένει για λίγο. Θα την έπιανε το επόμενο πρωί να την ολοκληρώσει. Όσο για την αναπαράσταση της λαογραφικής φιγούρας, ο παράξενος γέρος του έδωσε έμπνευση. Για λίγο τον ξαναθυμήθηκε τον παππούλη.

Κρίμα και θα του έδινα αρκετά ψιλά. Φαινόταν λιγάκι περίεργος. Το πρόσωπό του ήταν θυμωμένο, σκέφτηκε και πήγε με τα κλειδιά του να ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου του. Ένιωσε ξαφνικά την παρουσία κάποιου που βρίσκονταν πίσω του. Δεν έδωσε όμως σημασία.

Κανένας Αθηναίος ξεχασμένος στην τσιμεντένια ζούγκλα θα είναι, σκέφτηκε.

Αυτή ήταν η τελευταία του σκέψη.

Άνοιξε τα μάτια του. Ήταν απόγευμα. Πού βρισκόταν όμως; Γιατί ήταν ξαπλωμένος; Το μέρος ήταν γεμάτο κόσμο. Ανθρώπους που πονούσαν. Ήταν σε νοσοκομείο.

Νοσοκομείο; Τι σκατά θέλω εγώ εδώ; Δε θυμάμαι να είμαι άρρωστος.

Προσπάθησε να θυμηθεί τι του είχε συμβεί. Μια εικόνα του ήρθε αμέσως. Ήταν λίγο πριν ανοίξει την πόρτα του αμαξιού του και επιστρέψει στα Νέα Παλάτια Ωρωπού.

Τράκαρα στην εθνική; Ναι, αυτό ίσως να έγινε. Δεν εξηγείται αλλιώς. Μα δε θυμάμαι να επέστρεφα. Τι μου συμβαίνει;

Άρχισε να ταράζεται. Μήπως είχε αμνησία; Όχι, αφού γρήγορα θυμήθηκε ότι κατέβηκε στην Αθήνα και στη βιβλιοθήκη για την έρευνά του.

Το μυαλό του άρχισε να επαναφέρει τα τελευταία γεγονότα πριν βρεθεί στο νοσοκομείο. Όμως η παρουσία του γιατρού, που τον είδε να κινείται, έκανε ένα μικρό διάλειμμα στην αναζήτηση του.

«Βλέπω ότι συνήλθες», του είπε. «Αυτό είναι ευχάριστο. Θα μείνεις λίγο ακόμα και μετά θα μπορείς να φύγεις. Ήσουν αρκετά τυχερός. Έπαθες ηλίαση και έχασες τις αισθήσεις σου. Είναι συχνό φαινόμενο το καλοκαίρι και ιδίως την περίοδο που έχουμε καύσωνες. Σε είδε ένας οδηγός αστικού λεωφορείου να πέφτεις δίπλα σε ένα αμάξι κοντά στη βιβλιοθήκη

και σταμάτησε να σε βοηθήσει. Αμέσως κάλεσε το ασθενοφόρο. Από το πέσιμο έχεις μερικούς μώλωπες στο σώμα σου, αν και κάποιοι δεν μπορούν να εξηγηθούν από αυτή την αιτία. Ίσως είχες κάποιο καβγά πρόσφατα. Σε λίγο θα σου φέρουμε το εξιτήριό σου. Μια συμβουλή, νεαρέ μου. Με τέτοια ζέστη θα πρέπει να φοράς καπέλο και να πίνεις πολύ νερό, για να μην έχεις πάλι ηλίαση ή θερμοπληξία».

Ο Αστέρης σηκώθηκε για λίγο από το κρεβάτι του.

«Ναι, θυμάμαι ότι ήμουν έξω από το αυτοκίνητο μου», είπε. «Θυμάμαι επίσης ότι κάποιος ήταν πίσω μου και… μετά τίποτα. Όχι γιατρέ, δεν ήταν ηλίαση. Άλλωστε είχα μαζί μου έναν καφέ και τον έπινα πριν χάσω τις αισθήσεις μου. Και δεν είχα κανέναν καβγά τελευταία».

Το μυαλό του άρχισε να παίζει τις τελευταίες εικόνες λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις του. Η μνήμη του επανερχόταν σε όσα του συνέβησαν.

«Κάποιος ήταν πίσω μου. Με κάλυψε με ένα σακί και άρχισε να με χτυπάει. Θα ήθελε να με κλέψει σίγουρα. Δέχθηκα επίθεση, αυτό είναι! Και από τα χτυπήματά του έχασα τις αισθήσεις μου. Για αυτό έχω μώλωπες». Άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του. Περίεργο. Όλα του τα προσωπικά αντικείμενα ήταν επάνω του.

«Τα φαντάστηκες όλα αυτά. Η ηλίαση προκαλεί παραισθήσεις. Βέβαια πρώτη φορά ακούω για παραίσθηση με άγνωστο που επιτίθεται. Ο οδηγός σε είδε να πέφτεις. Δεν υπήρχε κανένα άτομο πίσω σου ή εκεί κοντά. Είναι σίγουρος για αυτό».

Ο Αστέρης ήταν σίγουρος για τα όσα έζησε ο ίδιος. Δέχθηκε μια επίθεση από κάποιον. Μήπως ήταν ο περίεργος γέρος; Αυτός κρατούσε ένα άδειο σακί στα χέρια του. Στα αυτιά του έφταναν ακόμα τα γρυλίσματά του αλλά και οι απειλές που του εκτόξευε μέχρι να λιποθυμήσει.

Θα σε μάθω εγώ, σκατόπαιδο, να κυκλοφορείς μεσημέρι, ακουγόταν ακόμα και τώρα η φωνή του τρελόγερου ώρες μετά την επίθεση που είχε δεχτεί. Τι εννοούσε όμως με το να *κυκλοφορείς μεσημέρι*;

Θυμήθηκε την εργασία του, που μιλούσε για τις επιθέσεις του Μεσημέρα. Σίγουρα όσα είχε διαβάσει τον είχαν επηρεάσει αρκετά. Το θεώρησε όμως χαζό πράγμα να πιστέψει σε ένα παραμύθι. Δεν υπάρχουν αυτά τα πράγματα. Κανένας άστεγος θα ήταν που ήθελε να τον κλέψει. Σίγουρα αυτό ήταν. Έπρεπε να τον βρει να του δώσει ένα μάθημα ή να του προσφέρει κάποια βοήθεια, ώστε να μην το ξανακάνει και σε άλλους άτυχους που θα βρεθούν στον δρόμο του.

Μόλις έφυγε από το νοσοκομείο, πήγε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής που βρισκόταν η βιβλιοθήκη και κατέθεσε μήνυση. Η αστυνομία κινήθηκε γρήγορα και με τη βοήθεια του υλικού από την κάμερα της βιβλιοθήκης θα εντόπιζε την ταυτότητα του δράστη. Όμως για έναν ανεξήγητο λόγο, το υλικό φαινόταν να έχει σβήσει λίγα δευτερόλεπτα πριν ο Αστέρης πλησιάσει το αμάξι του. Μετά, για άγνωστη αιτία, άρχιζε να καταγράφει και πάλι κανονικά. Ήταν κάτι μυστήριο για την αστυνομία να μην υπάρχει για λίγα δευτερόλεπτα υλικό από την επίθεση από την κάμερα που ήταν κοντά στο σημείο της επίθεσης και έτσι η έρευνα έμεινε στάσιμη. Αλλά και πριν την επίθεση, σε κανένα σημείο όταν κατέγραφε δε φαινόταν αυτός ο περίεργος γέρος. Το μόνο που έδειχνε ήταν τον Αστέρη να πλησιάζει το αμάξι του, μετά για δευτερόλεπτα κενό, και μετά τον νεαρό να πέφτει στον δρόμο. Κανένας τεχνικός δεν μπόρεσε να δώσει μια εξήγηση για το φαινόμενο αυτό. Δεν είχε τύχει παρόμοιο περιστατικό. Αναγκάστηκαν να επικοινωνήσουν και με την εταιρία που διέθετε την κάμερα για να δώσει κάποια λύση ή και εξήγηση για το γεγονός. Όμως ούτε οι τεχνικοί της εταιρείας μπόρεσαν να ερμηνεύσουν αυτό το πρόβλημα. Και ήταν πρώτη φορά που αντιμετώπιζαν κάτι τέτοιο.

Μέρες αργότερα, λίγο πριν την εκδήλωση, συζητούσε την περίεργη περιπέτεια του στο σπίτι ενός φίλου του. Τη συζήτησή τους διέκοψε η γιαγιά του φίλου του.

«Αγόρι μου, σου επιτέθηκε ο Μεσημέρας. Είμαι σίγουρη για αυτό. Τέτοιες μέρες κυκλοφορεί και προκαλεί κακό σε όποιον πέσει επάνω του».

«Θεία, πιστεύετε αυτά τα παραμύθια; Δεν υπάρχουν αυτά τα πλάσματα. Είναι προϊόντα της φαντασίας του ανθρώπου. Ό,τι δεν μπορούσε να εξηγήσει το έριχνε στους δαίμονες και στα φαντάσματα. Οι άνθρωποι είχαν την τάση να δίνουν ανθρώπινη μορφή σε θεούς σε φυσικές δυνάμεις και σε ασθένειες. Ήταν μια προσπάθεια του ανθρώπου να ταυτοποιήσει μια άγνωστη δύναμη, όπως ήταν οι ασθένειες που γίνονταν αντιληπτές μόνο από τα ολέθρια αποτελέσματά τους. Έτσι, δίνοντας μορφή και όνομα, η νόσος γίνονταν πιο οικεία και μπορούσε να την αντιμετωπίσει με ανθρώπινα ή υπερφυσικά μέσα. Έτσι και για την ηλίαση έλεγαν ότι ήταν αποτέλεσμα ενός πλάσματος, του Μεσημέρα».

«Ναι, γιαγιά, έτσι είναι όπως τα λέει ο Αστέρης», είπε ο φίλος του παίρνοντας φανερά το μέρος του. Ένας λόγος που το έκανε ήταν γιατί ντρεπόταν που η γιαγιά του πίστευε σε παλιούς μύθους και αυτό αποκαλυπτόταν μπροστά στον φίλο του.

«Αχ παιδιά μου, η τεχνολογία μπορεί να προχώρησε και αυτά να ξεχάστηκαν. Δε σημαίνει ότι αυτά τα δαιμόνια δεν υπήρχαν. Ζούσαν, ζούνε και θα ζούνε. Θέλουν να είναι μακριά από εμάς και έτσι δε μας ενοχλούν. Θυμάμαι την αδερφή μου στην ηλικία σας να μου λέει για τον Μεσημέρα. Τον είχε δει στο χωράφι ένα μεσημέρι ενώ πήγαινε στον πατέρα μας το φαγητό που του έφτιαξε η μάνα μας. Γλίτωσε η κακομοίρα από τα βασανιστήρια όταν ξεστόμισε το Πάτερ Ημών».

Τη διήγησή της διέκοψε ο εγγονός της.

«Γιαγιά, η θεία ίσως ήθελε να σε τρομάξει λέγοντάς σου αυτό το παραμύθι».

Θυμωμένη απάντησε: «Επειδή έχετε κινητά τηλέφωνα με ίντερνετ σήμερα, δε σημαίνει ότι τα ξέρετε όλα. Μπορεί ο ηλεκτρισμός να έσβησε τα σκοτάδια, δε σημαίνει όμως ότι αυτά τα όντα χάθηκαν. Απλά ζούνε μακριά μας με τους δικούς τους νόμους. Δε μας δίνουν σημασία. Η αδελφή μου έλεγε αλήθεια. Το λάθος της ήταν ότι πέρασε το μεσημέρι από σταυροδρόμι. Και εκεί αυτά τα πλάσματα στρώνουν τραπέζι και τρώνε δίχως να φαίνονται. Όμως η αδελφή μου πέρασε και πάτησε στο σημείο που κάθονταν να φάνε αυτά τα δαιμόνια, με αποτέλεσμα να τη λαβώσουν με πολλούς πονοκεφάλους εκείνο το μεσημέρι. Ίσως, Αστέριε, να τους τάραξες το τραπέζι τους με αυτή τη μουσική που βάζεις με αυτά τα πράγματα στα αυτιά σου. Πώς ακούς αυτή τη θορυβώδη μουσική; Όταν ερχόσουν ακουγόταν η μουσική ως εδώ».

«Μα αυτή είναι η μουσική στις μέρες μας, θεία! Νομίζω ότι αυτός ο Μεσημέρας δεν έχει καθόλου καλό μουσικό γούστο».

Οι δυο νεαροί δεν ήθελαν να δώσουν συνέχεια στην κουβέντα και έτσι βουβά αποφάσισαν να αλλάξουν θέμα.

Είχε πάει μεσημέρι και ο Αστέριος αποφάσισε να επιστρέψει πίσω στο σπίτι του. Στο δρόμο σκεφτόταν την ιστορία του Μεσημέρα. Να ήταν πράγματι αλήθεια τα όσα τους είπε η γιαγιά του φίλου του; Πόσοι αστικοί μύθοι ακούγονται με διάφορες παραλαγές εδώ και πολλά χρόνια, αν και έχει αποδειχθεί ότι υπάρχει άλλη λογική εξήγηση. Στον στρατό πόσα άκουσε για στοιχειωμένες σκοπιές όπου βρέθηκαν νεκροί από άγνωστη αιτία φαντάροι. Μάλιστα σε μία είχε φυλάξει αρκετά βράδια και δεν είδε ούτε φάντασμα ούτε δαίμονα. Κάτι μέσα του τον έτρωγε να αποδείξει ότι και ο Μεσημέρας ήταν ένα απλό παραμυθάκι, όπως όλοι οι αστικοί και λαογραφικοί μύθοι.

Αποφάσισε να πάει εκείνη την στιγμή σε ένα σταυροδρόμι, μιας και ήταν μεσημέρι και να βάλει το κινητό του να παίζει τραπ. Η μουσική του θα ενοχλούσε αυτό το πνεύμα του καλοκαιριού και αν υπήρχε θα εμφανιζόταν μπροστά του. Μόλις έφτασε σε ένα σταυροδρόμι λίγο μακριά από το χωριό έβαλε το κινητό του να παίζει μουσική δυνατά. Ήταν τόση η ένταση που το τραγούδι των τζιτζικιών καλυπτόταν τελείως από το τραγούδι που έβαλε ο νεαρός. Κοιτούσε γύρω του να δει κάποια περίεργη κίνηση. Ο χρόνος κυλούσε αλλά τίποτα δεν εμφανιζόταν. Βαρέθηκε να περιμένει και έκλεισε τη μουσική και αποφάσισε να γυρίσει πίσω στο σπίτι του. Ήταν σίγουρος πια ότι ο Μεσημέρας τελικά δεν υπήρχε. Καθώς επέστρεφε όμως είδε έναν μικρό ανεμοστρόβιλο να κινείται στον δρόμο. Αν και ήταν φυσικό φαινόμενο, φόβος τον κυρίευσε. Μήπως ήταν ο Μεσημέρας; Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ο μικρός ανεμοστρόβιλος χάθηκε.

Ούφ! Τελικά παραμύθι ήταν ο κύριος Μεσημέρας. Άδικα τρόμαξα. Χαζός είμαι που για λίγο πίστεψα ένα παιδικό παραμύθι, σκέφτηκε και συνέχισε τον δρόμο του βάζοντας ακουστικά για να ακούσει μουσική.

Ο νεαρός δεν πρόσεξε ότι μερικά μέτρα μέσα σε ένα χωράφι πιο πέρα από αυτόν ήταν ένας γέρος με ηλιοκαμένο δέρμα, γένια, ψάθινο καπέλο, σκισμένα ρούχα και είχε έναν σάκο στον ώμο του. Τον κοιτούσε θυμωμένος γιατί τον ενόχλησε και ήταν έτοιμος να του δείξει τι παθαίνει όποιος του χαλάει το τραπέζι που έκανε στην καλοκαιρινή ηρεμία του Αυγούστου και να βεβηλώνει την μουσική που παίζουν τα τζιτζίκια.

Στήριξε καλά το σακί στην πλάτη του και με αέρινες κινήσεις βρέθηκε να τον ακολουθεί. Ο Αστέρης σύντομα θα έπαιρνε το μάθημά του, αφού παράκουσε και δεν πίστεψε τα όσα έλεγαν οι παλιοί για τον Μεσημέρα.

Χ Ρ Υ Σ Α Π Α Ν Α Γ Ο Π Ο Υ Λ Ο Υ

Η Κατάρα του Τρένου

Η Χρύσα Παναγοπούλου γεννήθηκε στον Πειραιά το 1973. Από νεαρή ηλικία την κέρδισε η λογοτεχνία του φανταστικού και κατόπιν η ποίηση. Σπούδασε λογιστικά αλλά ουδέποτε εξάσκησε αυτό το επάγγελμα.

Συμμετείχε στο «Ανθολογίες ποίησης Φθινόπωρο/Χειμώνας 2016», ενώ είχε φιλική συμμετοχή στο διήγημα το «Πλοίο των Ψυχών» μαζί με τον συγγραφέα Δημήτρη Βαγενά στην ανθολογία «Η πιο σκούρα απόχρωση του Σκοταδιού». Το βιβλίο «Το ματωμένο μυστικό των μονών παπουτσιών», που γράφτηκε μαζί με τον Δημήτρη Βαγενά κυκλοφόρησε το 2019.

Τον τελευταίο χρόνο μοιράζεται σκέψεις, ποιήματα και διηγήματα στο διαδίκτυο. Χρησιμοποιεί τη συγγραφή ως θεραπευτικό μέσο διεξόδου από την καθημερινότητα.

13.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

Ενιωθα το πρόσωπό μου να καίει. Ήμουν ξαπλωμένος στον καναπέ. Νόμιζα ότι έχω πυρετό, παραισθήσεις, όλο αυτό ήταν μια τρέλα. Αληθινή τρέλα.

«Τζον… Δεν είναι δυνατόν να είσαι εσύ», ψιθύρισα με ένα στραβό χαμόγελο. Εκείνος κοίταζε με ένα γαλάζιο γυάλινο βλέμμα σαν ανθρωποειδές, μα δε μίλησε. Άρχισε μόνο να εξερευνάει το σπίτι σαν ένα περίεργο κατοικίδιο.

«Εσύ είσαι, Τζόνι; Ή μήπως να σε φωνάζω Λούι;» είπα ξεσπώντας σε τρανταχτά γέλια νιώθοντας να χάνω τα λογικά μου. Το τρένο πέρασε και πάλι, μα τώρα ακουγόταν ένας περίεργος θόρυβος στις ράγες σαν να πατούσε κόκαλα νεκρών, που έσπαζαν σε μικρά κομμάτια. Κοίταξα από το παράθυρο· ο πάνω όροφος της διπλανής πολυκατοικίας είχε πιάσει φωτιά. Γύρισα απότομα για να τηλεφωνήσω στην πυροσβεστική και είδα τον Τζόνι σε απόσταση αναπνοής από εμένα, να περιεργάζεται ένα κουζινομάχαιρο…

Μία ημέρα πριν

Ο παλιός σιδηρόδρομος λειτούργησε και πάλι. Τα παλιά τρένα αποσύρθηκαν και αντικαταστάθηκαν με μια ολοκαίνουρια αμαξοστοιχία, που αποτελούσε το κόσμημα της πόλης. Ήμουν εκεί στα εγκαίνια, ένιωθα υπερήφανος που το τρένο θα λειτουργούσε ξανά, ύστερα από σαράντα χρόνια σιωπής. Το σπίτι μου, ένα νεοκλασικό διώροφο, είχε θέα στον σταθμό. Πόσο μου έλειψε αυτός ο χαλαρωτικός ήχος του τρένου! Θυμάμαι σαν εχθές ότι ήμουν δέκα χρονών παιδί όταν κοιτούσα τα τρένα και ονειρευόμουν ένα τέτοιο να με πάρει μαζί του σε μια ατελείωτη περιπέτεια.

Στο παιδικό μυαλό μου ήταν ένα μαγικό τρένο που σε προσκαλούσε να ανακαλύψεις στους σταθμούς του κρυμμένους θησαυρούς και η περιπέτεια άρχιζε. Έπρεπε να βρεις τα σημάδια που θα σε οδηγούσαν εκεί. Μυθικά πλάσματα θα σε βοηθούσαν στην αναζήτησή σου, αν και εφόσον τα ελευθέρωνες από τους κακούς μάγους που τα κρατούσαν εγκλωβισμένα. Από εκείνη την ηλικία έγραφα μικρά διηγήματα, φτιάχνοντας μάλιστα και χάρτες θησαυρού που ανακάλυπτες μέσα στο μαγικό τρένο.

Όλα είχαν αλλάξει από τότε. Όλα, εκτός από το σπίτι που έμοιαζε παράταιρο δίπλα στις καινούριες πολυκατοικίες. Ήταν όμως πέτρινο και εγώ το αγαπούσα. Στεκόταν ακοίμητος φρουρός της πόλης.

Φανταστείτε με πόση λαχτάρα περίμενα να ακούσω ξανά τον ήχο του τρένου να μου χαϊδεύει τα αυτιά. Αυτή την εποχή έγραφα ένα βιβλίο με θέμα κάποιον φυγά που είχε εξαφανιστεί από προσώπου γης από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας όπου ήταν κρατούμενος, μέχρι να δικαστεί. Ο κατηγορούμενος ήταν χειρούργος, που έχασε την άδεια του επειδή συνταγογραφούσε παράνομα συνταγές έναντι αδράς αμοιβής. Δεν ήταν όμως αυτός ο λόγος που μπήκε στη φυλακή.

Όταν τον έπιασαν, είχε σκοτώσει ήδη δέκα άτομα του υποκόσμου εγχειρίζοντάς τους ζωντανούς. Στο κεφάλαιο που έγραφα τώρα γινόταν μια αναδρομή στο παρελθόν του Λούι Σάραντον, όταν ο ίδιος είχε πέσει θύμα εκβιαστών. Φυλακισμένος στο ανήλιαγο υπόγειο, άκουγε μόνο τον ήχο παλιού τρένου που έμοιαζε να σερνόταν στις ράγες σαν σιδερένιο φίδι. Οι απαγωγείς ζητούσαν ένα υπέρογκο ποσό από την οικογένειά του, το οποίο ήταν αδύνατον να μαζευτεί στο τελεσίγραφο των πέντε ημερών. Για να δείξουν ότι σοβαρολογούν, έστειλαν το μικρό του δαχτυλάκι λέγοντας ότι θα αρχίσουν να τον στέλνουν πίσω σε κομμάτια αν δεν πάρουν τα χρήματα.

Ο γιατρός βέβαια σώθηκε χάρη στην έγκαιρη παρέμβαση της αστυνομίας αλλά ο δεκαήμερος εγκλεισμός του και ο συνεχής φόβος είχε διαταράξει τον νου του σε τέτοιο βαθμό, ώστε να παρατήσει την οικογένειά του και να εξαφανιστεί για χρόνια. Όταν βρέθηκε ξανά ήταν ο Τζον Παραντάις, ο σίριαλ κίλερ των παρανόμων, όπως τον ονόμαζαν.

Το τρένο ξεκίνησε την ώρα που έκανα κάποιες διορθώσεις στο κείμενο. Στην αρχή με ξάφνιασε. Άκουσα έναν ξαφνικό αεροδυναμικό ήχο και τα παράθυρα έτριξαν. Βγήκα με έκδηλη περιέργεια στο μπαλκόνι προκειμένου να αντικρίσω το νέο θαύμα της τεχνολογίας. Ήταν γρήγορο και υπερσύγχρονο, όπως ακριβώς το περιέγραφαν. Ένα κόσμημα. Το κοίταζα με δέος. Σχεδόν με υπνώτιζε. Το ρολόι του τοίχου χτύπησε δώδεκα. Ξημέρωνε Παρασκευή και 13. Άρχισε να φυσάει ένας αλλόκοτος αέρας και μια πυκνή ομίχλη σκέπασε το τρένο και την γύρω περιοχή. Ένιωσα ένα χτύπημα στο κεφάλι και ύστερα όλα σκοτείνιασαν.

Παρασκευή και 13

«Ήρεμα, ήρεμα, εγώ σε δημιούργησα», του μίλησε ήρεμα και καθησυχαστικά, όπως μιλάμε σε ένα σκυλάκι. «Τι θα έλεγες για ένα ταξιδάκι στη Βραζιλία; Δε θα σε βρει κανείς εκεί. Θα βρω τον τρόπο να σε στείλω εκεί, να μείνεις για πάντα. Αυτό δε θες, να γλιτώσεις;»

Ο Τζον ή όπως αλλιώς τον έλεγαν, έβγαλε ένα κρώξιμο σαν πουλί. Ήταν φανερό δεν μπορούσε να μιλήσει· ήταν σαν τέρας του Φρανκενστάιν, χωρίς ουλές αλλά το ίδιο τρομακτικός. Απομακρύνθηκε για λίγο και κοίταξε στη βιβλιοθήκη τα βιβλία. Μάλιστα έβγαλε ένα από τη βιβλιοθήκη λίγο αδέξια, το οποίο έπεσε και άνοιξε με θόρυβο. Ήταν ένα βιβλίο του συγγραφέα του, του Οδυσσέα Ζαχαριάδη. Ο Οδυσσέας στράφηκε προς το παράθυρο. Είχαν έρθει δύο πυροσβεστικά οχήματα. Φώναξε για βοήθεια αλλά ήταν σαν να μην τον άκουγε κανείς. Το τρένο πέρασε για άλλη μια φορά. Μόνο που τώρα δε διακρινόταν στην ομίχλη. Έκλεισε το παράθυρο. Ο Τζον τον κοίταζε ερευνητικά. Έπαιξε λίγο το μαχαίρι στο χέρι του, σαν να το ζύγιζε. Ήταν ψηλός, μελαχρινός γύρω στο 1.90, έδινε μια αίσθηση ότι θα πέταγε το μαχαίρι σαν ένας περφόρμερ σε σόου με ζωντανό στόχο. Ο Οδυσσέας έσυρε αργά τα βήματά του προς την πόρτα.

«Δεν είσαι αληθινός, εγώ σε δημιούργησα», του είπε πιο πολύ για να το ακούσει ο ίδιος παρά ο ήρωάς του.

«Θα πεθάνετε όλοι», ήρθε η απάντηση στο μυαλό του.

Δεν είχε μιλήσει ο Τζον, η φωνή ήταν γυναικεία και απόκοσμη. Τότε μια εκκωφαντική έκρηξη έσπασε το παράθυρο του σαλονιού και θραύσματα γυαλιών πετάχτηκαν και μέσα στο σπίτι. Ο Οδυσσέας άνοιξε την πόρτα αλλά πριν προλάβει να βγει για να δει τι συμβαίνει, το μαχαίρι τον κάρφωσε πισώπλατα. Η ομίχλη διαλύθηκε, ο φανταστικός ήρωας του εξαφανίστηκε. Απέξω ακούγονταν οι σειρήνες περιπολικών και ασθενοφόρων, που προσπαθούσαν να δουν αν υπήρχαν επιζώντες από την έκρηξη του διπλανού διαμερίσματος. Τα υπόλοιπα διαμερίσματα είχαν αδειάσει από την πρώτη στιγμή που έπιασε φωτιά. Την επόμενη, ένα οικοδομικό τετράγωνο είχε καταστραφεί ολοσχερώς και ένα βαθύ ρήγμα στις γραμμές εμπόδισε τη λειτουργία του τρένου για έναν χρόνο.

Η κατάρα (40 χρόνια πριν)

«Θα πεθάνετε όλοι όταν το τραίνο έρθει ξανά», φώναξε η γυναίκα καθώς έπεφτε στις γραμμές.

«Ήταν ατύχημα», έλεγε και ξανάλεγε ο Ανδρέας Ζαχαριάδης στους αστυνομικούς. «Δεν ήταν η πρόθεσή μου να τη σκοτώσω. Ήθελα μόνο να την τρομάξω, για να μην πλησιάσει την οικογένειά μου».

Η αλήθεια όμως ήταν ότι έχασε και τη γη κάτω από τα πόδια του όταν εκείνη του ανακοίνωσε ότι ήταν έγκυος στο παιδί τους. Κανείς δεν μπορούσε να πει με σιγουριά τι συνέβη εκείνη τη νύχτα. Ο μοναδικός μάρτυρας ήταν μεθυσμένος. Δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν ο Ανδρέας είχε σπρώξει τη γυναίκα ή όχι. Τους είχε δει μόνο να λογομαχούν. Ο Ανδρέας Ζαχαριάδης καταδικάστηκε σε έναν χρόνο φυλάκισης με αναστολή αλλά επειδή εξέτισε ήδη τα 3/5 της ποινής του πριν γίνει το δικαστήριο, αφέθηκε ελεύθερος. Από τότε δεν ξαναείδε τη γυναίκα του και το παιδί του, οι οποίοι πήγαν να ζήσουν μόνιμα πια με τα πεθερικά του στην Θεσσαλονίκη. Η ζωή του είχε γίνει μια κόλαση· πλήρωνε μια νεανική του τρέλα με τον πιο άσχημο τρόπο. Παραδόξως και το τρένο έκανε την τελευταία του διαδρομή εκείνη τη μέρα. Ο οδηγός ύστερα από το δυστύχημα έχασε τα λογικά του. Η κατάσταση των τρένων κρίθηκε ακατάλληλη αλλά κανείς δεν ενέκρινε να δοθούν χρήματα για συντήρηση και αποκατάσταση της γραμμής.

Ο Ανδρέας Ζαχαριάδης επίσης δεν είχε καλή κατάληξη. Πέθανε στο δωμάτιό του κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Ο γιος του, Οδυσσέας Ζαχαριάδης, αποφάσισε να αφήσει για πάντα τη Θεσσαλονίκη και να μείνει μόνιμα στο πατρικό σπίτι, όπου εξέδωσε και τα πρώτα του διηγήματα. Η ιστορία ξεχάστηκε. Το ίδιο και τα δημοσιεύματα και τα κουτσομπολιά.

Η κατάρα όμως ήταν ακόμα σε ισχύ και κάθε φορά κάτι συνέβαινε, ώσπου το τρένο να σταματήσει για πάντα.

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ «13 ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΤΡΟΜΟΥ & ΣΚΟΤΕΙΝΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ» ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2021 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΛΕ.ΦΑ.ΛΟ.Κ (ΛΕΣΧΗΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ)